

GREY

E L JAMES

PÄŤDESIAT ODTIEŇOV SIVEJ OČAMI CHRISTIANA GREYA

Grey

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

E L James
Grey – e-kniha
Copyright © XYZ, 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

E L James
GREY

Pät'desiat odtieňov sivej
očami Christiana Greya

Obsah

Pondelok 9. mája 2011	11
Sobota 14. mája 2011	25
Nedeľa 15. mája 2011	37
Štvrtok 19. mája 2011	50
Piatok 20. mája 2011	57
Sobota 21. mája 2011	72
Nedeľa 22. mája 2011	121
Pondelok 23. mája 2011	153
Utorok 24. mája 2011	179
Streda 25. mája 2011	203
Štvrtok 26. mája 2011	220
Piatok 27. mája 2011	270
Sobota 28. mája 2011	297
Nedeľa 29. mája 2011	303
Pondelok 30. mája 2011	349
Utorok 31. mája 2011	380
Streda 1. júna 2011	400
Štvrtok 2. júna 2011	430
Piatok 3. júna 2011	464
Sobota 4. júna 2011	489
Nedeľa 5. júna 2011	518
Pondelok 6. júna 2011	524
Utorok 7. júna 2011	532
Streda 8. júna 2011	542
Štvrtok 9. júna 2011	554

Túto knihu venujem čitateľom, ktorí si ju vyžiadali.

Ďakujem vám za všetko, čo ste pre mňa urobili.

Môj svet sa vďaka vám každý deň roztancuje.

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.
© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016
Translation © Marta Gergelyová, 2016

ISBN 978-80-7505-311-4

PodĎakovanie

PodĎakovanie patrí:

Anne Messitteovej za to, že ma viedla, za jej zmysel pre humor i vieru vo mňa. Za to, že mi venovala more času, a za jej obrovské úsilie vycibriť moju prózu jej budem naveky dlžná.

Tonymu Chiricovi a Russellovi Perreaultovi za to, že nado mnou neustále bdeli, skvelému editorskému a dizajnérskemu tímu, ktoré pri tejto knihe stáli od začiatku do konca. Sú to: Amy Broseyová, Lydia Buechlerová, Katherine Houriganová, Andy Hughes, Claudia Martinezová a Megan Wilsonová.

Niallovi Leonardovi za lásku, podporu a vedenie i za to, že je jediným mužom, ktorý ma vie skutočne rozosmiať.

Valerii Hoskinsovej, mojej agentke, bez ktorej by som doteraz pracovala v televízii – ďakujem za všetko.

Kathleen Blandinovej, Ruth Clampettovej a Belinde Willisovej ďakujem za čítanie rukopisu.

Lost Girls za vzácné priateľstvo i za terapiu.

Bunker Babes za neutíchajúci humor, múdrosť, podporu a priateľstvo.

FP ladies za pomoc s mojimi amerikanizmami.

Petrovi Branstonovi za pomoc s terapiou založenou na riešení.

Brianovi Brunettimu za inštrukčaz o riadení helikoptéry.

Profesorovi Dawnovi Carusimu za pomoc pri pochopení amerického systému vyššieho vzdelávania.

Profesorovi Chrisovi Collinsovi za zaškolenie do problematiky náuky o pôde.

Dr. Raine Sluderovej za úvod do duševného zdravia.

A nakoniec, ale rovnako dôležito, ďakujem mojim deťom. Milujem vás viac, než viem vyjadriť slovami. Mne i všetkým navôkol prinášate toľko radosti. Ste krásni a bystrí mladí muži, viete súcitiť s druhými, máte zmysel pre humor, a ja som na vás veľmi hrdá.

Pondelok 9. mája 2011

Mám tri autíčka. Po dlážke sa klžu veľmi rýchlo, priam sa rútia. Jedno je červené, druhé zelené, tretie žlté. Najradšej mám zelené autíčko – moje najobľúbenejšie. Mamička ich má tiež rada. Páči sa mi, keď sa mamička hrá so mnou a s autíčkami. Ona má najradšej červené autíčko. Dnes sedí na gauči a uprene hľadí do steny. Zelené autíčko vbehne na koberec. Červené ho nasleduje. Potom žlté. Bum! Lenže mamička to nevidí. Spravím to znovu. Bum! Mamička to stále nevidí. Vezmem si na mušku zelené autíčko pri jej nohách. Ono však vbehne pod gauč. Neviem ho dočiahnuť. Neviem prepať ruku cez medzierku. Mamička to nevidí. Chcem späť zelené autíčko. Mamička je stále na gauči a uprene hľadí do steny. *Mamička. Moje autíčko.* Nepočuje ma. *Mamička.* Potiahnem ju za ruku, no ona sa zakloní a privrie oči. *Teraz nie, Hlupáčik. Teraz nie,* vraví. Zelené autíčko ostáva pod gaučom. Vždy je pod gaučom. Vidím ho, ale neviem ho dočiahnuť. Zelené autíčko je jemné na dotyk. Sú na ňom sivé chumáčiky a špina. Zelené autíčko je stratené. Stratené. Už nikdy sa s ním nebudem môcť hrať.

Otvorím oči a sen sa v skorom rannom svetle rozplynie. *Dopekla, čo to bolo?* Snažím sa rozpomenúť na blednúce fragmenty, no nevybavím si ani jeden.

Ako po iné rána, zabudnem na to, vyštvierám sa z postele a zo šatne pri

spálni si vytiahnem čerstvo vypraté bežecké nohavice. Oceľová obloha vonku sľubuje dážď. Dnes nemám práve náladu na beh v daždi. Vydám sa teda hore do posilňovne, zapnem televízor kvôli raňajšiemu ekonomickému spravodajstvu a postavím sa na bežecký pás.

Rozmýšľam o dnešku. Okrem stretnutí nemám nič, len schôdzku s mojim osobným trénerom; Bastille je pre mňa vždy vítanou výzvou.

Možno by som mohol zavolať Elene?

Áno. Prečo nie. Koncom týždňa by sme mohli skočiť na večeru.

Lapám po dychu, zastavím bežecký pás a vojdem do sprchy. Začína sa ďalší nudný deň.

„Zajtra,“ zamumlem odchádzajúcemu Claudovi Bastillovi, ktorý stojí na prahu mojej kancelárie.

„Golf, Grey. Tento týždeň.“ Bastille sa na mňa zubí s istou dávkou jemnej arogancie; víťazstvom na golfovom ihrisku si je istý.

Keď sa zberá na odchod, zamračím sa. Jeho slová na rozlúčku mi sypú soľ do rán, pretože napriek môjmu nadľudskému vypätiu počas dnešného tréningu ma môj osobný tréner zničil. Bastille je jediným človekom, ktorý ma vie poraziť. Teraz to chce na dôvažok korunovať víťazstvom na golfovom ihrisku. Golf neznášam, lenže práve pri ňom sa robí biznis – veľa biznisu –, takže to tam s ním budem musieť vydržať. Aj keď to nerád priznávam, hra s Bastillom ma neustále posúva vpred.

Ako tak hľadím z okna na siluetu Seattlu, do podvedomia sa mi ako nezvaný hosť vkradne apatia. Mám rovnako bezvýraznú, ponurú náladu ako počasie. Dni sa mi zlievajú jeden do druhého, potreboval by som voľačo nové. Makal som celý víkend; medzi štyrmi stenami kancelárie cítim nepokoj. Nemal by som byť takýto, nie po zápasoch s Bastillom. Lenže – nepomôžem si.

Zvraším obočie. Pichľavá pravda mi potvrdí, že jediné, čo ma v poslednom čase baví, je rozhodnutie poslať do Sudánu dve nákladné lode. Čo mi pripomenie, že Ros sa má dnes zastaviť kvôli číslam a logistike. *Dopekla, čo ju mohlo zdržať?* Skontrolujem si pracovný rozvrh a načiahnem sa po telefóne.

Dočerta! Musím pretrpieť interview pre vysokoškolský časopis WSU s tou neodbytnou slečnou Kavanaghovou. *Prečo som len s týmto súhlasil?*

Z celej duše nenávidím interview – bezduché otázky od zle informovaných závistlivcov, čo sa mi pokúšajú vrtať v súkromí. *A táto je dokonca študentka.* Zazvoní mi telefón.

„Áno,“ zavrčím na Andreu, akoby ona za to mohla. Utešujem sa aspoň tým, že toto interview môžem ukončiť rýchlo.

„Prišla za vami slečna Anastasia Steelová, pán Grey.“

„Steelová? Očakával som Katherine Kavanaghovú.“

„Prišla slečna Anastasia Steelová, pane.“

Takéto zmeny nenávidím. „Uvedte ju.“

Pozrimeže... slečna Kavanaghová to nakoniec vzdala. Poznám jej otca Eamona, vlastní firmu Kavanagh Media. Už sme mali tú česť, javí sa mi ako šikovný vyjednávač a rozumný človek. Interview pre jeho dcéru je čosi ako láskavosť – túto službičku však v budúcnosti patrične využijem; niečo za niečo. Jedno však musím priznať – na jeho dcéru som bol trochu zvedavý, chcel som vedieť, či aj v tomto prípade jablko nepadlo ďaleko od stromu.

Trma-vrma pri dverách ma dvíha zo stoličky. Zbadám dlhú gaštanovú kader, bledučké plecia a hnedé topánky, ako sa mi hlava-nehlava rútia do kancelárie. Potlačím prirodzené podráždenie – ako môže byť niekto takýto nešikovný? – a pribehnem k dievčaťu, ktoré práve pristálo na zemi na všetkých štyroch. Uchopím ju za chudučké plecia a pomôžem jej vstať.

Jasné oči, v ktorých sa zračí zahanbenie, sa stretnú s mojim pohľadom. Ostanem ako prikovaný. Majú tú najneobyčajnejšiu farbu. Sú jemne modré, nevinné, a ja na stotinu sekundy nadobudnem príšerný pocit, že ma prekukli, že som pred nimi ako nahý. Je to obludná predstava, hneď ju teda zavrhnem.

Dievča má sladkú tváričku, červená sa ako nevinná bledá ružička. Preletí mi hlavou, či jej pokožka je všade takáto bezchybná a ako by mohla vyzerať po trstenici.

Dočerta.

Zapudím nemiestne myšlienky; ich priamočiarosť ma znepokojí. *Čo si, dopekla, myslíš, Grey?* Je predsa príliš mladá. Dievča sa na mňa zadíva. Odolám, oči nevyvrátim. *Presne tak, bejby, je to len tvár, len maska.* Musím z nej vyhnať ten obdivný pohľad. Patrične si to však užijem!

„Slečna Kavanaghová. Som Christian Grey. Ste v poriadku? Sadnete si?“

Znovu sa rovnako začervená. Keď sa spamätá, lepšie sa jej prizriem. Celkom atraktívne dievča – útla, bledá, s hustými vlasmi, ktoré jej len tak-tak že nevylezú z gumičky.

Navyše, je brunetka.

Áno, je atraktívna. Podávam jej ruku, ona sa začína zadŕhavo, vehementne ospravedlňovať, vkladá svoju dľaň do mojej. Má chladivú, mäkkú pokožku, ale rukou mi potrasie prekvapivo rázne.

„Slečna Kavanaghová sa necíti dobre, a tak poslala mňa. Dúfam, že vám to nevadí, pán Grey.“ Má tichý hlas, je v ňom váhavý nádych muzikálnosti, rýchlo klipká očami, až sa jej zachvejú mihalnice.

Keď si spomeniem na jej skutočne ťarbavý vpád do kancelárie, nedokážem v hlase ovládať pobavenie. Pýtam sa jej, kto je.

„Anastasia Steelová. Študujem anglickú literatúru s Kate, teda... s Katherine... teda... so slečnou Kavanaghovou na WSU vo Vancouveri.“

Žeby hanblivá knihomolka? Vyzerať na to: nie práve najlepšie oblečená – tenkú postavu si zakryla beztvarym svetrom, hnedou zvonovou sukňou a praktickými, lež nevzhľadnými topánkami. *Má toto dievča vôbec zmysel pre štýl?* Nervózne sa obzerá po kancelárii a ja musím s istou dávkou irónie konštatovať, že jej oči padajú na všetko okrem mňa. Dobré sa pri tom zabávam.

Ako len môže byť táto mladá žena novinárkou? Veď vôbec nepôsobí rozhodne. Vyzerať popletene, nevýrazne, akoby nemala vlastnú vôľu. Zaskočený nevhodnými úvahami pokrútim hlavou. Dumám, či je prvý dojem až taký rozhodujúci. Zašomrem niečo banálne, ponúknem jej stoličku, potom si všimnem, ako sa so záujmom rozhliada po obrazoch v kancelárii. Skôr než som schopný zastaviť sa, začnem jej ich popisovať. „Od miestneho umelca. Volá sa Trouton.“

„Sú nádherné. Robia z bežnej veci niečo výnimočné,“ povie zasnene, stratená v úžasnej, vycibrenej tvorbe majstra Troutona.

Má jemný profil – dohora zdvihnutý noštek, mäkké plné pery –, jej slová dokonale vyjadrujú moje pocity. *Robia z bežnej veci niečo výnimočné.* Trefný postreh. Slečna Steelová je bystrá.

Súhlasím s ňou, fascinuje ma, ako ju opäť zaplaví červeň. Ako si sa-

dám oproti nej, snažím sa dostať vlastné myšlienky pod kontrolu. Ona zatiaľ z veľkej tašky vyťahuje dokrčené hárky papiera a digitálny diktafón. Robí to príšerne nešikovne, dva razy sa jej tie prekliate hárky rozsyjú po konferenčnom stolíku z Bauhausu. Je mi jasné, že to robí prvýkrát, no z nejakého dôvodu, na ktorý neviem prísť, sa mi to vidí zábavné. Za normálnych okolností by ma jej neohrabanosť poriadne podráždila, teraz však len skryjem úsmev za ukazovák a odolám túžbe poukladať jej rozhádzané hárky papiera.

Ako sa s tým i naďalej morduje a stále viac a viac sa červená, napadne mi, že by som jej motorické schopnosti mohol vylepšiť jazdeckým bičikom. Ak sa správne použije, môže zachrániť aj tých najnervóznejších. Neprístojné myšlienky spôsobia, že sa na stoličke pomrvím. Hodí po mne očkom a zahryzne si do plnej, mäkkej pery.

Prezmilovaniebožie! Ako som si len všimol jej zvodných úst!

„P-Prepáčte, nie som zvyknutá toto robiť.“

Všimol som si, bejby, lenže v tomto momente je mi to celkom fuk – neviem sa ti vynadávať na ústa.

„Nemusíte sa ponáhľať, slečna Steelová.“ Potrebujem čas, aby som odohnal nekalé myšlienky.

Grey... prestaň, hneď a zaraz prestaň.

„Nevadilo by vám, keby som si vaše odpovede nahrávala?“ pýta sa, jej tvár je úprimná, plná očakávania.

Chce sa mi smiať. „A to sa ma pýtate teraz, keď ste sa už toľko natrápili s prípravou diktafónu?“

Zaklipká očami, má ich veľké, stratené v okamihu, a mňa zaplaví neznámy pocit viny.

Prestaň byť hnusný, Grey. „Nie, nevadí mi to.“ Nechcem niesť zodpovednosť za ďalší smutný pohľad.

„Povedala vám Kate, teda... slečna Kavanaghová, o aké interview ide, pre koho bude?“

„Áno. Povedala mi, že sa objaví v promočnom výtlačku vysokoškolského časopisu, pretože na tohtoročnej promočnej oslave budem mať príhovor ja.“ Prečo som len, dopekla, súhlasil s *takouto* akciou? To by som rád vedel. Sam z oddelenia vzťahov s verejnosťou mi vraví, že Katedra environmentálnej vedy na WSU potrebuje publicitu na prilákanie

ďalších financií k už existujúcemu grantu, čo dostali odo mňa. No a Sam spraví všetko preto, aby to bolo v médiách patrične zviditeľnené.

Slečna Steelová opäť zaklipká očami, ako keby to bola pre ňu novinka – zdá sa, že nesúhlasí. Čo sa vôbec dopredu nepripravila na interview? Toto by predsa mala vedieť. Pri pomyslení na jej nepripravenosť mi tuhne krv v žilách. Je to... nie je to príjemné zistenie. Takéto voľačo neočakávam od niekoho, kto ma okráda o čas.

„Dobre teda. Mám zopár otázok, pán Grey.“ Zastrčí si za ucho pramienu vlasov, preruší moje podráždenie.

„Áno, myslel som si, že budete mať,“ poviem stroho. Nech sa hanbí. Presne to aj poslušne spraví, potom sa vystrie, vyrovná si útle plecica a ide na vec. Nahne sa dopredu, stlačí patričný gombík diktafónu, a keď sklopí zrak a pozrie sa na dokrčené poznámky, zvráští obočie.

„Ste veľmi mladý na to, akú rišu ste už vybudovali. Za čo vďačíte takému obrovskému úspechu?“

Hm, verím, že má navyiac. Aká nudná otázka. Ani štipka nápaditosti. Som sklamaný. Vytiahnem obvyklú odpoveď o tom, že pre mňa pracujú výnimoční ľudia, ľudia, ktorým dôverujem – ak teda vôbec niekomu dôverujem –, a ktorým aj dobre platím, bla, bla, bla... Viete, slečna Steelová, je nad slnko jasnejšie, že som vynikajúci v tom, čo robím. Pre mňa je to malina. Kupujem upadajúce, zle riadené firmy a dávam ich do poriadku. Niektoré z nich si potom nechám, alebo – ak sú skutočne na kolenách – zbavím ich existujúcich aktív a predám záujemcovi, čo dá najväčšiu ponuku. Ide o to, aby som rozpoznal tieto dve alternatívy. Všetko závisí od toho, kto je vo vedení. Ak máte uspieť v biznise, potrebujete schopných ľudí, no a ja viem ľudí odhadnúť lepšie než ktokoľvek iný.

„Možnože máte len šťastie,“ povie tíško.

Čože – že *vraj mám len šťastie?* Zasiahne ma vlna podráždenia. *Že vraj mám len šťastie?! A to si ako dovoľí? Pôsobí skromne a nenápadne, ale takáto otázka? Nikdy mi nik nepovedal, že by som za toto všetko mohol vďačiť šťastene. Ťažká práca, výber ľudí, ich dôsledná kontrola, a ak treba, opätovné previerky personálu. Keď sa napokon ukáže, že na to niekto nemá, dostane padáka. Takto to robím a robím to dobre. Nemá to nič spoločné so šťastím! Dobrá drzosť – dopekla...* Aby som sa popýšil vlastnou erudovanosťou, zacitujem slová Andrewa Carnegieho, priemys-

selníka, pred ktorým mám rešpekt. „Rast a rozvoj zamestnancov je najdôležitejším poslaním vedenia.“

„Pôsobíte, akoby ste boli posadnutý kontrolou ľudí,“ povie. Myslí to smrteľne vážne.

Dopekla, to si ako dovolí? Možnože ma má naozaj prekuknutého.

Moje stredné meno, srdiečko, je „kontrola“.

V snahe zastrašiť ju jej venujem divý pohľad. „No, viete, slečna Steelová, kontrolu uplatňujem vo všetkých oblastiach života.“ A rád by som ju uplatnil aj v tvojom prípade. Práve tu a práve teraz.

Po tvári sa jej znovu rozleje zvodná červeň, znovu si zahryzne do pery. Rapocem ďalej, snažím sa odvieť vlastnú pozornosť od jej úst.

„Okrem toho – ak sa máte vo vlastných tajných meditáciách uistiť, že ste stvorená ku kontrole vecí, získate obrovskú moc.“

„Cítite, že máte obrovskú moc?“ pýta sa mäkko, priam chlácholivo, lenže nadvihne jemné obočie a mne je jasné, že sa mi chce dostať pod kožu. Vari ma chce naschvál zahnať do kúta? Nie je mi celkom jasné, či ma vytáčajú jej otázky, jej postoj, alebo skôr fakt, že sa mi páči. Moje podráždenie stúpa.

„Zamestnávam viac než štyridsaťtisíc ľudí. To je veľká zodpovednosť, slečna Steelová. Ak chcete, nazvite to mocou. Ak by som sa, napríklad, rozhodol, že ma už viac nezaujíma telekomunikačný biznis a predám ho, dvadsaťtisíc ľudí sa asi po mesiaci dostane do problémov so splácaním pôžičky.“

Pri tejto odpovedi otvára ústa. Tak, vidíš. *Pocmúľaj si peru, bejby.* Cítim, ako sa mi vracia stratená rovnováha.

„Nemusíte sa zodpovedať podnikovej rade?“

„Svoj podnik vlastním. Nie, nemusím sa zodpovedať podnikovej rade.“ Toto by teda mala vedieť.

„Máte koníčky?“ rýchlo pokračuje, moju reakciu zvláda dobre. Vie, že ma vytočila. Ja však vôbec netuším, prečo mi to robí dobre.

„Mám rôzne koníčky, slečna Steelová. Veľmi rôznorodé koníčky.“ Hlavou mi preblesnú obrazy slečny Steelovej v istých pozíciách v mojej herni: priviazaná ku krížu, rozťahnutá na posteli s nebesami, rozpleštená pod korbáčom. A čuduj sa svete – slečna Steelová sa opäť červená. Presne tak, ako to vie len ona. Jej prirodzená obrana?

„Keď teda toľko pracujete, ako oddychujete?“

„Ako oddychujem?“ Z jej pekných, cudných ústočiek tie slová vyznievajú čudne, ale je to zábavné. Okrem toho – kedy už len ja mám čas na oddych? Nemá ani páru, čo robím. Lenže znovu sa na mňa pozrie veľkými nevinnými očami a na moje prekvapenie sa pristihnem, že o jej otázke skutočne uvažujem. *Ako oddychujem?* Plachetnice, lietanie, trtkanie... Testujem hranice atraktívnych brunetiek ako ona, uzemňujem ich... Pri pomyslení na tieto záležitosti sa v kresle pomrvím. Aj tak jej odvetím bez problémov, len vynechám zopár obľúbených koníčkov.

„Investujete do výroby. Prečo práve do výroby?“

„Rád veci budujem. Chcem vedieť, ako fungujú: ako sa dajú do pohybu, ako ich možno skonštruovať a potom rozobrať. A milujem lode. Čo k tomu ešte dodať? Zásobujú potravou ľudí na celej planéte.“

„Teraz za vás asi hovorí vaše srdce, nie logika a fakty.“

Srdce? Za mňa? Na to zabudni, bejby.

Moje srdce už pred mnohými rokmi doriadili na nepoznanie. „Možno. Hoci sú ľudia, čo by povedali, že ja srdce nemám.“

„Prečo by to vraveli?“

„Pretože ma dobre poznajú.“ Skazene sa na ňu zazubím. Popravde, nikto ma dobre nepozná, možno okrem Eleny. Napadne mi, čo by ona povedala o tu prítomnej milej slečinke Steelovej, ktorá je stelesnením protikladov: plachá, nešikovná, určite však bystrá – to je jasné –, a do zbláznenia vzrušujúca.

No dobre teda, priznávam – pokúša ma...

Mechanicky zarecituje nasledujúcu otázku. „Povedali by vaši priatelia, že je ľahké spoznať vás?“

„Súkromie si starostlivo chránim. Robím pre to skutočne veľa. Nestáva sa často, že poskytnem interview.“ Keďže robím, čo robím, keďže žijem, ako žijem, súkromie potrebujem.

„Prečo ste teda súhlasili s týmto interview?“

„Pretože som jedným zo sponzorov univerzity a – pravdupovediac – nevedel som sa slečny Kavanaghovej zbaviť. Stále prosíkala mojich ľudí z oddelenia vzťahov s verejnosťou, no a ja takúto výdrž obdivujem.“ Lenže teraz som rád, že si prišla ty, a nie ona.

„Investujete aj do poľnohospodárskych technológií. Prečo sa zaujímate práve o túto oblasť?“

„Peniaze nás nenasýtia, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa tých, ktorí si nemajú čo vložiť do úst.“ Uprene na ňu hľadím s kamennou tvárou.

„To pôsobí nesmierne filantropicky. Je to niečo, čo vás skutočne pohlcuje, čomu ste oddaný? Zasýtiť chudobu sveta?“ Pozrie sa na mňa nechápavo, akoby som bol záhadou, ale v žiadnom prípade nemôžem pripustiť, aby nazrela do mojej čiernej duše. O týchto veciach sa nediskutuje. *Obráť list, Grey.*

„Je to dvojsečný biznis,“ zamumlem, predstieram, že som otrávený, a pritom si predstavujem, ako ju trtkám do úst. Chcem tak zahnať myšlienky na hlad. Nuž áno, jej ústa sa budú musieť trošičku potrénovať; predstavujem si ju na kolenách, ako predtým mnou kľáčí. Vskutku zaujímavá perspektíva.

Recituje ďalšiu otázku, prerušuje moje fantázie. „Máte filozofiu?“

„Nuž, filozofiu ako takú nemám. Možno sa riadim princípom, ktorý používal Carnegie: ‚Muž, ktorý je schopný plne ovládať vlastnú myseľ, si môže privlastniť čokoľvek, na čo má právo.‘ Viete, som bežec – individualista –, mám pred sebou cieľ. Rád kontrolujem – seba i ľudí okolo seba.“

„Znamená to, že chcete veci vlastniť?“

Áno, bejby. A keď sme už pri tom, strašne rád by som vlastnil aj teba. Zvraším obočie, prekvapený touto myšlienkou.

„Vlastníctvo si chcem však zaslúžiť. Ale áno, pravdou je, že chcem.“

„Pôsobíte ako nenapraviteľný konzument.“ Hlas sa jej sfarbí nesúhlasom; mňa to znovu vytočí.

„Som nenapraviteľný konzument.“

Podľa reči pôsobí ako decko bohatých rodičov, čo vždy dostalo, čo chcelo, lenže keď sa lepšie pozriem, čo má na sebe – šaty z lacného obchodíka, možno od *Old Navy* alebo *H&M* –, pochopím, že takým deckom nie je. Nevyrástla v dobre situovanej rodinke.

Fakt by som sa vedel o teba postarať.

Dopekla, ako mi to mohlo napadnúť?

Hoci, keď na to tak myslím, potrebujem novú podriadenú. Veď ako dlho to už trvá, čo Susannah odišla? Dva mesiace? Teraz tu sedím a slintám pri pohľade na túto študentku. Pokúšam sa o súhlasný úsmev. Na

konzumácii spoločnosti nie je nič zlé – koniec koncov, hýbe tým, čo ostalo z americkej ekonomiky.

„Adoptovali vás. Čo myslíte, akú veľkú úlohu to zohralo v tom, kým ste sa stali?“

Čo má toto spoločné s cenou ropy? Aká trápna otázka. Keby som bol ostal s tou štepenou kurvou, už by som tu pravdepodobne nebol. Odbijem slečnu Steelovú nejasnou odpoveďou, snažím sa udržiavať neutrálny tón, lenže ona ma ďalej tlačí k stene, domáha sa odpovede na otázku, koľko som mal rokov, keď ma adoptovali.

Umlč ju, Grey!

Tón môjho hlasu je odmeraný. „Tieto veci sú verejne známe, slečna Steelová.“

Toto by teda mala vedieť. Teraz vyzerá kajúcne, zastrkáva si za ucho neposlušný pramienok vlasov. *Tak vidíš.*

„Kvôli práci obetujete rodinný život.“

„To nie je otázka!“ šteknem.

Vyvalí na mňa oči, zjavne ju to zahanbí, ale má v sebe aspoň štipku slušnosti a vzápätí sa ospravedlní a otázku položí inak: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

Čo jej poviem o rodine, aké mám s ňou plány? „Rodinu mám. Mám brata, mám sestru a dvoch milujúcich rodičov. Nemám záujem o nikoho iného.“

„Ste gay, pán Grey?“

To je ale opovážlivosť!

Nechce sa mi veriť, že to fakt povedala nahlas! Čo je teda irónia, pretože ani moja vlastná rodina by sa ma na čosi také nespýtala. Ako si to mohlo toto dievčisko dovoliť?! Zrazu sa mi zachce vytiahnuť ju zo sedadla, prehnúť cez koleno, naložiť jej na zadok, a potom jej zviazať ruky za chrbát a spraviť jej to na stole. To by bola odpoveď na jej trápnu otázku. Zhlboka sa nadýchnem, snažím sa upokojiť. Pocítim zadosťučinenie a zaradujem sa, pretože sa mi vidí, že jej vlastná otázka ju priviedla do rozpakov.

„Nie, Anastasia, nie som gay.“ Zdvihnem obočie, ale výraz tváre nezmením. *Anastasia.* Milé meno. Páči sa mi, ako ho môj jazyk objíme.

„Ospravedlňujem sa. Je to, nuž... je to tu napísané.“ Znovu to urobí – znovu si zastrčí vlasy za ucho. Je jasné, že to robí vždy, keď je nervózna.

Nie sú to vari otázky, ktoré si sama pripravila? Spýtam sa jej na to a ona zbledne. Dočerta, fakt je atraktívna – tak nenápadne atraktívna.

„No, viete... nie. Kate... teda slečna Kavanaghová... ona ich zostavila.“

„Robíte spolu na školskom zadaní?“

„Nie. Je to moja spolubývajúca.“

Teraz už rozumiem, prečo je slečna Steelová taká nezorganizovaná. Poškriabem si bradu, som na vážkach, či prítvrdiť, alebo to nechať tak.

„Ponúkli ste sa dobrovoľne, že spravíte toto interview?“ pýtam sa jej a ona sa na mňa na revanš pozrie, akože sa vzdáva: moja reakcia ju dozaista vyviedla z miery. Páči sa mi, aký mám na ňu vplyv.

„Ona si ma vybrala. Necítila sa dobre.“ Jej hlas je mäkký.

„To veľa vysvetľuje.“

Od dvier sa ozve zaklopanie a zjaví sa v nich Andrea.

„Pán Grey, prepáčte, že vás vyrušujem, ale o dve minúty máte ďalšie stretnutie.“

„Ešte sme neskončili, Andrea. Prosím, zrušte moju nasledujúcu schôdzku.“

Andrea na mňa vypleští oči, pôsobí zmätene. Upäto na ňu hľadím. *Von! Hneď a zaraz von!* Mám tu niečo rozrobené s milou slečinkou Steelovou.

„Samozrejme, pán Grey,“ povie Andrea, spamätá sa, zvrtnie sa na opätku a odchádza.

Pozornosť opäť obrátim na tajomné, frustrované stvorenie na mojom gauči. „Kde sme to prestali, slečna Steelová?“

„Prosím, nechcem vás už ďalej zdržiavať, pán Grey.“

Ale to nie, bejby. Teraz som na rade ja. Chcem vedieť, či sa za tou chutnou tváričkou neskrývajú voľajaké tajomstvá.

„Chcem sa o vás niečo dozvedieť. To je férové, nie?“ Ako sa nahnem dozadu a pritlačím si na pery prst, oči jej zabehnú k mojim ústam a naprázdno preglgne. *To je ono – tak sa mi to páči.* Som nesmierne rád, že môj šarm nevychádza nazmar.

„Nemám vám veľmi čo povedať,“ vraví a znova ju zalieva červeň.

Má zo mňa strach. „Aké máte plány po promócií?“

„Ešte som si nerobila plány, pán Grey. Najprv musím zvládnuť štátnice.“

„Poskytujeme vynikajúce stáže pre absolventov.“

Čo ma to len pochytilo, že som toto vytiahol. Je to proti pravidlám, Grey. Zamestnankyne sa netrpkajú... Okrem toho – na toto dievča zabudni.

Vyzerá prekvapene, opäť si zahryzne do pery. Prečo ma to tak strašne vzrušuje?

„Ach. Zapamätám si to,“ povie. „Hoci – nezdá sa mi, že by som sem zapadla.“

„Prečo to vravíte?“ pýtam sa. *Čo sa jej na mojej firme nepáči?*

„No to je jasné, nie?“

„Mne nie.“ Jej odpoveď ma zmätie. Znovu je nečitateľná. Načiahne sa po diktafóne.

Doriti, chce odísť. V hlave si premietnem pracovný program na dnešné odpoľudnie – nie je tam nič, čo by nepočkalo. „Nechceli by ste, aby som vám to tu poukazoval?“

„Som si istá, že ste veľmi zaneprázdnený, pán Grey, a ja mám pred sebou dlhú cestu.“

„Idete späť do Vancouveru?“ Hodím pohľad von oknom. Je to diaľka a prší. V tomto počasí by nemala šoférovať, lenže zakázať jej to nemôžem. Pomyslenie na to ma podráždi. „Nuž teda, buďte opatrná,“ poviem strohejšie, ako som chcel. Baštrnguje s diktafónom. Chce čo najskôr vypadnúť z kancelárie, to je jasné. Sám seba však prekvapím – nechcem, aby odišla.

„Povedal som vám všetko, čo potrebujete?“ pýtam sa. Môj pokus o predĺženie jej návštevy sa dá nepochybné ľahko prekuknúť.

„Áno, pane,“ povie nečujne. Jej odpoveď ma zaskočí – či skôr zvuk slov vychádzajúcich z pôvabných a žiadostivých úst –, a na sekundu si predstavím, že tie ústa sú moje, že si s nimi môžem robiť, čo chcem.

„Ďakujem za interview, pán Grey.“

„Potešenie je na mojej strane, slečna Steelová,“ odvetím. Je to pravda; už dávno ma nik tak veľmi nefascinoval. Pomyslenie na to ma rozruší. Ona sa postaví a ja k nej natiahnem ruku. Som nesmierne nedočkavý dotknúť sa jej.

„Do skorého videnia, slečna Steelová.“ Môj hlas je tichý, ona vkladá dlaň do mojej dlane. Áno, chcem tomuto dievčaťu v herni naložiť a po-

tom ju potrktať. Chcem ju zviazanú, túžiacu... Chcem, aby ma potrebovala, aby mi dôverovala. Preglgnem.

To asi ťažko, Grey.

„Pán Grey.“ Kývne mi hlavou a rýchlo si vytiahne ruku z mojej – príliš rýchlo.

Nemôžem ju predsa nechať takto odísť; je mi jasné, že to chce mať za sebou. Môže ju to síce podráždiť, ale ako otváram dvere, niečo mi napadne.

„Len sa chcem uistiť, že to cez prah zvládnete bez ujmy,“ sarkasticky zažartujem.

Ústa sa jej stiahnu do pevnej čiarky. „To je od vás veľmi predvídavé, pán Grey,“ povie urazene.

Slečna Steelová teda odráža útok! Ako vychádza, zubím sa jej za chrbtom a nasledujem ju von z kancelárie. Andrea s Oliviou dvíhajú naraz hlavy. Sú v šoku. *Áno, áno, dámy, toto dievča vyprevádzam.*

„Mali ste kabát?“ pýtam sa.

„Sako.“

Ostro sa pozriem na Oliviu. Okamžite vyskočí, nájde sako v námorníckej modrej a so svojím príslovečným prihlúplym výrazom mi ho podáva. Kriste, Olivia teda vie byť otravná – tie jej zasnené pohľady.

Hm. Sako je obnosené a lacné. Slečna Anastasia Steelová by sa mala obliekať lepšie. Podržím jej ho, a keď jej ho prehadzujem cez štíhle plecia, dotknem sa jej pokožky na krku pod zátylkom. Keď to zacíti, stuhne a zbledne.

To je ono! Nie som jej ľahostajný. Som celý bez seba. Odplávam k výťahu. Kým ona vedľa mňa s niečím baštrnguje, privolám ho.

Ach, mohol by som to večné baštrngovanie napraviť, bejby.

Dvere sa otvorili a ona vbehne dnu. Potom sa mi obráti tvárou. Je viac než atraktívna. Dokonca by som povedal, že je krásna.

„Anastasia,“ poviem na rozlúčku.

„Christian,“ odvetí mäkkým hlasom. Potom sa dvere výťahu zavrú, a moje meno ostáva visieť vo vzduchu medzi ňou a mnou. Znie čudne a cudzo, ale neskonale sexi.

„Andrea!“ štekne, keď sa vrátim do kancelárie. „Spojte ma s Welchom. Hneď teraz.“

Ako sedím za stolom a čakám na hovor, prezerám si obrazy na stenách kancelárie. Vtedy sa ku mne vkradnú slová slečny Steelovej. *„Sú nádherné. Robia z bežnej veci niečo výnimočné.“* Mohla to rovnako povedať o sebe.

Cinkne mi telefón. „Mám pre vás na linke pána Welcha.“

„Spojte nás.“

„Áno, pane.“

„Welch, potrebujem si niečo overiť.“

Sobota 14. mája 2011

ANASTASIA ROSE STEELOVÁ

Dátum narodenia:	10. septembra 1989, Montesano, WA
Adresa:	1114 SW Green Street, Apartment 7, Haven Heights, Vancouver, WA
Číslo mobilu:	98888
Číslo sociálneho poistenia:	360-959-4352
Banka:	987-65-4320
Číslo účtu:	Wells Fargo Bank, Vancouver, WA: 309361
Suma na účte:	683.16 \$
Povolanie:	vysokoškolská študentka
Odbor:	WSU Vancouver (Fakulta vedy a umenia) angličtina
Celkové bodové hodnotenie:	4.0
Stredná škola:	Montesano Jr. Sr. High School
Celkové bodové hodnotenie:	2150
Zamestnanie:	Železiarstvo Claytonovcov, NW Vancouver Drive, Portland, OR (na čiastočný úväzok)

Otec:	Franklin A. Lambert, dátum narodenia: 1. septembra 1969, dátum úmrtia: 11. septembra 1989
Matka:	Carla May Wilksová-Adamsová
Dátum narodenia:	18. júla 1970
Manžel:	Frank Lambert, dátum uzavretia manželstva: 1. marca 1989, dátum ovdovenia: 11. septembra 1989
Manžel:	Raymond Steele, dátum uzavretia manželstva: 6. júna 1990, dátum rozvodu manželstva: 12. júla 2006
Manžel:	Stephen M. Morton, dátum uzavretia manželstva: 16. augusta 2006, dátum rozvodu manželstva: 31. januára 2007
Manžel:	Bob Adams, dátum uzavretia manželstva: 6. apríla 2009
Politická príslušnosť:	nezistená
Vierovyznanie:	nezistené
Sexuálna orientácia:	neznáma
Vzťahy:	momentálne neudané

Prelúskavam sa cez verejne dostupné informácie už stýkrát, odkedy som ich dostal pred dvoma dňami. Hľadám, čoho by som sa mohol chytiť v súvislosti s enigmatickou slečnou Anastasiou Rose Steelovou. Neviem tú prekliatu ženu vypudieť z mysle, a naozaj mi to už ide na nervy. Za posledný týždeň som sa počas obzvlášť nudných stretnutí prichytil, že si v hlave prehrávam naše interview. Ako sa mordovala s diktafónom, ako si dávala za ucho vlasy, ako si hrýzla peru. Áno. Hryzenie pery ma privádza do varu.

No a teraz som tu, parkujem pred Claytonovcami, malým rodinným železiarstvom na predmestí Portlandu, kde Anastasia pracuje.

Si blázon, Grey. Prečo si tu?

Vedel som, že sa to takto vyvinie. Celý týždeň som to vedel... Tušil som, že ju musím znovu vidieť. Tušil som to, odkedy vo výťahu vyslovila

moje meno. Pokúšal som sa odolať. Čakal som päť dní, päť úmorných dní, či na ňu zabudnem.

A ja nečakávam. Nenávidím čakanie... na čokolievku.

Ešte nikdy som žiadnu ženu nevyhľadal. Ženy, ktoré som mal, rozumeli, čo som od nich očakával. Obávam sa, že slečinka Steelová je príliš mladá, takže nebude mať záujem o moju ponuku. *Alebo žeby predsa?* Ani neviem, či by sa hodila za podriadenú. Krútim hlavou. Takže ja sviniar som tu, sedím v aute na predmestskom parkovisku v nezázivnej časti Portlandu.

Kontrola dostupných informácií o slečne Steelovej nepriniesla nič pozoruhodné – teda okrem posledného údajá, ktorý mi stále behá po rozume a kvôli ktorému som vlastne tu. *Ako to, že slečna Steelová nemá priateľa?* Sexuálna orientácia neznáma – možnože je lesbička. Skazene sa zazubím, usúdím, že to je naozaj málo pravdepodobné. Spomeniem si na otázku, čo mi dala na interview, ako ju to uviedlo do rozpakov, ako sa jej sfarbila pokožka – vyzerala sťa bledá ružička... Odkedy som ju stretol, prenasledujú ma nehanebné myšlienky.

Presne preto si tu.

Už sa neviem dočkať, kedy ju znovu uvidím – tie modré oči ma má-tajú ešte aj vo sne. Flynnovi som Anastasiu nespomenul, a som tomu rád, pretože teraz sa správam ako niekto, čo šmíruje druhých ľudí. *No možno by som mu predsa mal dať vedieť.* Ale nie. Nechcem, aby mi bol v päťach aj s tou svojou najnovšou posratou terapiou založenou na riešeniach. Jednoducho sa potrebujem odreagovať, a práve teraz je jediným možným odreagovaním tá, ktorá pracuje v železiarstve ako predavačka.

Prišiel si až sem. Takže sa podme pozrieť, či je slečinka Steelová rovnako zvodná ako v tvojej pamäti.

Grey, hor' sa na scénu.

Keď vstúpim do obchodu, zvonček nezázivne zanôti elektronickú melódiu. Je to tu oveľa väčšie, ako to vyzerá zvonku, a hoci je takmer poludnie a okrem toho sobota, je tu veľmi málo ľudí. Vnútri sú nespočetné uličky s obvyklými nepotrebnými hlúposťami, čo sa v takýchto obchodoch predávajú. Zabudol som na to, že železiarstvo môže niekomu ako ja prísť vhod. Čo potrebujem, si zväčša kupujem na internete, no keďže som už tu, možno si niečo kúpim do zásoby: suchý zips, železka. *No páráda.* Nájdem rozkošnú slečinku Steelovú a trošku sa pobavím.

Trvá mi celé tri sekundy, kým ju zbadám. Sedí zhrbená za pultom, sústredene hľadí na obrazovku počítača a znechutene si odhrýza zo žemle. Automaticky si z kútika pery zotrie omrvinku, vloží si ju do úst a cucne si do prsta. Ako na povel mi ožije penis.

Čo to má byť – vari mám štrnásť?

Reakcia môjho tela ma irituje. Možno to prestane, ak ju spútam, potrkám a vyšlahám... Nemusí to byť práve v tomto poradí. *Áno, potrebujem presne to.*

Je celkom pohrúžená do obrazovky, čo mi umožní prezrieť si ju. Aj keby som celkom zabudol na zmyselnosť, musím uznať, že je atraktívna, skutočne atraktívna. Dobre si ju pamätám.

Zdvihne zrak a stuhne. Mňa to zas vyvedie z miery, presne ako prvý raz, keď som ju stretol. Prebodne ma veľavravným pohľadom – zdá sa, že je šokovaná – a ja neviem, či je to dobre alebo zle.

„Slečna Steelová, aké príjemné prekvapenie.“

„Pán Grey,“ povie nervózne, nahlas pritom dýcha. *Ach, tak je to dobre.*

„Motal som sa po okolí. Musím si dokúpiť zopár vecí. Som rád, že vás opäť vidím.“ *Strašne rád.* Má na sebe obtiahnuté tričko a džinsy, nie tú neforemnú hrôzu, ktorú mala oblečenú na interview. Takto jej vyniknú dlhé nohy, útlý pás a perfektné kozy. Stále má od prekvapenia pootvorené pery, a ja musím odolať nutkaniu a neposunúť jej bradu nahor a zavrieť ústa. Priletel som zo Seattlu len preto, aby som ťa videl. Pohľad na teba v tomto momente mi vraví, že to stálo zato.

„Ana. Volám sa Ana. Ako vám môžem pomôcť, pán Grey?“

Zhlboka sa nadýchne, vyrovná sa tak, ako to urobila na interview, a strojene sa na mňa usmeje. Som si istý, že takýto úsmev má vyhradený pre zákazníkov.

Dobre teda, hra sa začína, slečna Steelová.

„Potrebujem zopár vecí. Najskôr by som chcel káblové svorky.“

Moja otázka ju zaskočí; vyzerá ohromená.

Ach jaj, toto bude zábava. Čudovala by si sa, čo všetko dokážem s káblovými svorkami, bejby.

„Máme rôzne dĺžky. Ukážem vám?“ povie, keď sa jej vráti reč.

„Prosím, vedte ma.“

Opustí pult a ukáže k jednej z uličiek. Má na sebe tenisky. Rozmýšľam,

ako by vyzerala na vysokánskych ihličkách. Od Louboutina... nič okrem Louboutina.

„Sú v elektroinštalačnom oddelení, ulička osem.“ Hlas sa jej chveje, červená sa...

Mám na ňu vplyv. Hrudou sa mi rozleje nádej.

Nie je teda lesbička. Sebaisto sa pousmejem.

„Až po vás.“ Rukou jej naznačím, aby nás viedla. Tým, že som ju pustil pred seba, získal som čas a priestor obdivovať jej fantastický zadok. Dlhý hrubý chvost slečny Steelovej ako metronóm odmeriava čas – presne podľa jemného vlnenia jej bokov. Táto žena má naozaj všetko: je sladká, je zdvorilá, je nádherná a má všetky fyzické atribúty, ktoré si na podriadenej vážim. Ale kardinálna otázka znie: mohla by byť podriadenu? Pravdepodobne nevie nič o tom, ako to pri takomto spôsobe života chodí – pri mojom spôsobe života. Strašne rád by som ju do všetkého zasvätil. *V tomto smere sa dostávaš oveľa ďalej, ako si mohol dúfať, Grey.*

„Ste v Portlande pracovne?“ pýta sa, prerušuje tok mojich myšlienok. Jej hlas znie o oktávu vyššie; predstiera, že nemá o mňa záujem. Chce sa mi smiať. Ženy ma skutočne vedia pobaviť.

„Bol som na návšteve na Poľnohospodárskej fakulte WSU. Sídliť vo Vancouveri,“ zaklamem. *No, vlastne som tu kvôli vám, slečna Steelová.*

Zatvári sa skleslo a ja sa cítim ako gauner.

„Momentálne tam podporujem výskum striedania plodín a náuky o pôde.“ Aspoň toto je pravda.

„Všetko súčasť vášho plánu zasýtiť svet?“ Dvíha obočie, zrejme ju to pobavilo.

„Dalo by sa to tak povedať,“ zamumlem. *Vari sa na mne zabáva? Ak je to tak, treba to zastaviť. Lenže ako na to? Možno začneme s večerou, nie s obligátnym interview... Tak, to bude teda novinka: vziať nádejnú podriadenu na večeru.*

Dostávame sa ku káblovým svorkám. Sú zoradené podľa dĺžok a farieb. Prstami automaticky prejdeme po baleniach. *Jednoducho by som ju mohol pozvať na večeru.* Čosi ako rande? Prijala by? Keď na ňu hodím očkom, skúmavo hľadí na vlastné prsty. Má ich poprepletané. Nie je schopná pozrieť sa mi do očí... Vytvára sa to dobre. Vyberiem si dlhšie

svorky. Koniec koncov, ponúkajú viac možností. Môžu sa totiž použiť na dva členky a dve zápästia naraz.

„Tieto budú dobré.“

„Ešte niečo?“ povie rýchlo. Buď mi venuje zvýšenú pozornosť, alebo sa ma chce zbaviť. Nevie, čo z toho je pravda.

„Chcel by som maskováciu lepiacu pásku.“

„Maľujete?“

„Nie, nemaľujem.“ *Ach, keby si len vedela...*

„Tadiaľto,“ povie. „Maskovacia lepiaca páska je v uličke s tapetami a farbami.“

No tak, Grey. Nemáš už veľa času. Vtiahni ju do rozhovoru. „Pracujete tu už dlho?“ Samozrejme, odpoveď už poznám. Na rozdiel od poniektorých ja si teda veci dopredu zistím. Z nejakého neznámeho dôvodu sa tvári zahanbene. Kriste, toto dievča je ale plaché. Asi mám nulové šance. Rýchlo sa obráti a kráča uličkou k sekcii označenej ako *Tapety a farby*. Ako šteňa ju horlivo nasledujem.

„Štyri roky,“ zamumle, keď prídeme k maskovacej lepiacej páske. Zohne sa a uchopí dva kotúče, každý inej šírky.

„Vezmem si tamtú.“ Širšia páska je na prelepenie úst oveľa lepšia. Keď mi ju podáva, končeky našich prstov sa dotknú. Letmo dotknú. Zarezuje mi to v rozkroku. *Dopekla!*

Zbledne. „Ešte niečo?“ Má mäkký, zastretý hlas.

Kriste, reaguje na moje podnety rovnako ako ja na jej.

Možnože teda...

„Povraz, myslím.“

„Tadiaľto.“ Svižne prejde do uličky a mne sa opäť naskytne príležitosť poobdivovať jej pekný zadoček.

„Aký povraz potrebujete? Máme syntetický, povraz z prírodného vlákna... špagát... káblovú šnúru...“

Doriti – prestaň. Zavzdychám v duchu, snažím sa vyhnať z hlavy predstavy slečny Steelovej, ako visí zo stropu v mojej herni.

„Dajte mi, prosím, štyri a pol metra povrazu z prírodného vlákna.“ Je hrubšie, a ak sa vzpierate, spôsobí viac odrenín... Preto si vyberiem práve toto.

Trasú sa jej prsty, ale aj tak mi odmeria štyri a pol metra ako profesionál-

ka. Z pravého vrecka si vytiahne pracovný nôž, jediným hojdavým pohybom povraz prereže, elegantne ho zvinie a zaviaže na slučku. Klobúk dolu.

„Boli ste skautkou?“

„Skupinové aktivity nemám príliš rada, pán Grey.“

„Čo máte rada, Anastasia?“ Ako na ňu uprene hľadím, rozšíria sa jej zreničky.

To je ono!

„Knižky,“ odvetí.

„Aké knihy?“

„Nuž, viete. Ako obyčajne. Klasiku. Hlavne britskú literatúru.“

Britskú literatúru? Sestry Brontëové a Austenová, stavím sa. Všetky romantické typy, čo k tomu potrebujú srdcia a kvety.

To nevyzerá dobre.

„Potrebujete ešte niečo?“

„Ani neviem. Čo by ste mi ešte odporučili?“ Chcem vidieť, ako zareaguje.

„To ako domácemu majstrovi? Ako na urob-si-sám projekt?“ pýta sa prekvapene.

Chce sa mi vybuchnúť do smiechu. *Ach, bejby, urob-si-sám nie je nič pre mňa.* Pritakám, potlačím veselosť. Premieria si ma od hlavy po päty. Stuhnem. Kontroluje ma!

„Montérky,“ vyletí z nej.

Je to najneočakávanejšia vec, čo povedala od otázky „Ste gay?“

„Nechcete si predsa zničiť oblečenie.“ Ukáže na moje džínsy.

To už nevydržím. „Vždy si ich môžem vyzliecť.“

„Hm.“ Je červená ako paprika a hľadá do zeme.

Jej trápenie ukončím. „Vezmem si montérky. Božechráň, aby som si zničil oblečenie.“ Bez slova sa obráti a rýchlo prejde uličkou. Nasledujem ju; pôsobí zvodne.

„Potrebujete ešte niečo?“ vraví, lapá po dychu a podáva mi modré montérky. Je celá v rozpakoch, oči stále upiera na zem. *Kriste, čo to len so mnou robí!*

„Ako sa vyvíja článok?“ pýtam sa a dúfam, že ju možno trošku uspokojím.

Pozrie nahor a krátko sa na mňa usmeje. Zdá sa, že jej odľahlo.

No konečne.

„Ja ho nepíšem, píše ho Katherine. Slečna Kavanaghová. Moja spolubývajúca, ona je autorkou. Je s ním veľmi spokojná. Je šéfredaktorkou vysokoškolského časopisu, zdrvilo ju, že to interview s vami nemohla urobiť ona.“

Je to najdlhšia veta, ktorú zo seba dostala, odkedy sme sa zoznámili. A to rozpráva o niekom inom, nie o sebe. *Zaujímavé.*

Kým k tomu môžem niečo povedať, dodá: „Jediné, čo ju trápi, je, že nemá vašu fotografiu.“

Vytrvalá slečna Kavanaghová teda chce fotografiu. Propagačný záber, čo? Prečo nie. Budem tak aspoň môcť byť so zvodnou slečnou Steelovou.

„Aké fotografie má na mysli?“

Chvíľu sa na mňa uprene díva, potom nechápavo pokrúti hlavou. Zjavne nevie, čo povedať.

„Nuž, ešte neodchádzam. Čo tak zajtra...“ Môžem ostať v Portlande. Robiť z hotela. Môžem si objednať izbu v Heathmane. Taylor mi bude musieť priniesť laptop a nejaké oblečenie. Alebo Elliot – jedine, že by práve teraz behal za babami; jeho obvyklá víkendová činnosť.

„Boli by ste ochotný dať sa odfotografovať?“ Nevie skryť prekvapenie.

Rýchlo prikývne. *To si piš, chcem byť predsa s tebou dlhšie...*

Pomaly, Grey, pomaly.

„Kate bude nadšená – teda, ak nájdeme fotografa.“ Usmeje sa a jej tvár sa rozjasní ako brieždenie. Ani jeden obláčik. Vyrazí mi to dych.

„Dajte mi vedieť o zajtrajšku.“ Z džínsov vytiahnem peňaženku. „Moja vizitka. Je na nej číslo môjho mobilu. Treba, aby ste volali pred desiatou ráno.“ Ak nezavolá, vydám sa späť do Seattlu a na túto streštnú výpravu zabudnem.

Myšlienka na to ma zdeprimuje.

„Okej.“ Stále sa zubí.

„Ana!“ Obaja sa obrátíme, keď sa vzhadu v uličke zjaví mladý muž vo voľnočasovom dizajnerskom mundúre. Očami hltá slečnu Steelovú. *Dopekla, kto má byť tento chuj?*

„Och, ospravedlňte ma na chvíľu, pán Grey.“ Podíde k nemu a ten kreten ju uväzní v gorilom objatí. V žilách mi tuhne krv. Prvotná reakcia.

Daj z nej preč tie mizerné paprče!

Zatnem päste. Ona nie je až taká žhavá, ale to mi veľmi nepomáha.

Začnú sa zhovárať pološeptom. Možnože mi Welch poskytol nesprávne informácie. Možnože je tento chlapík jej priateľ. Vekovo sú si blízki; nevie od nej odtrhnúť nenásytné očiská. Chvíľu si ju prezerá, drží ju kúsok od seba, potom si položí ruku na jej plece. Vyzerá to ako bežné gesto, lenže mne je jasné, že si na ňu robí nárok a naznačuje mi, aby som sa dekoval. Ana sa zdá v rozpakoch, prešľapuje z nohy na nohu.

Doriti. Mal by som ísť. Mal som veľké oči. Má chalana. Ona mu však potom povie zrejme niečo iné, odtiahne sa od neho, dotkne sa mu pleca, nie ruky, chce sa ho zbaviť. Je jasné, že nie sú si blízki.

Dobre.

„Ach... Paul, toto je Christian Grey. Pán Grey, toto je Paul Clayton. Jeho brat to tu vlastní.“ Tak čudne sa na mňa pozrie – čomu vôbec nerozumiem – a pokračuje: „S Paulom sa poznáme, odkedy tu robím, aj keď sa často nevidáme. Prišiel z Princetonu, kde študuje obchodný manažment.“ Rapoce a rapoce, obsírne mi vysvetľuje, že spolu nechodia. Aspoň myslím. Šéfov brat, nie priateľ. Odľahne mi, ale je to také náhle, že zvrastím obočie. *Táto žena sa mi skutočne dostáva pod kožu.*

„Pán Clayton.“ Naschvál to vyslovím úsečne.

„Pán Grey.“ Stisk jeho ruky je chabý, rovnako chabý ako jeho vlasy. *Úbožiak jeden.* „Ale počkajme – azda nie *ten* Christian Grey? Majiteľ GEH – Grey Enterprises Holdings?“

Presne ten, ty chuj. Som to ja.

V sekunde vidím, ako sa mení z obrancu územia na úlisáka.

„Vau – môžem vám niečo ponúknuť?“

„Anastasia sa už o mňa postarala, pán Clayton. Venovala mi patričnú pozornosť.“ *A teraz sa strat!*

„Super,“ vychrlí zo seba, cerí na mňa biele zuby, úslužnosť sama. „Vidíme sa neskôr, Ana.“

„Jasné, Paul,“ povie Anastasia a on pomaly odkráča do zadnej časti obchodu. Pozorujem Clayтона, ako mizne.

„Ešte niečo, pán Grey?“

„Len to,“ zahundrem. *Doriti*, vypršal mi čas, a stále neviem, či ju ešte niekedy uvidím. Musím vedieť, či by bola vôbec ochotná moju ponuku zvážiť. Ako sa jej to len mám spýtať? A som vôbec pripravený na podria-

denú, ktorá nič nevie? No, bude potrebovať výdatný tréning. Zavriem oči a predstavím si zaujímavé možnosti, aké to ponúka... Dostať sa k cieľu bude polovička zábavy. Bude niekedy na to mať? Nesekol som sa náhodou?

Vracia sa k pokladni, zaznamenáva moje nákupy. Oči pritom nespúšťa z registra.

Dočerta, pozri sa na mňa! Chcem znovu vidieť jej tvár, chcem prísť na to, čo si myslí.

Napokon zdvihne hlavu. „Je to štyridsaťtri dolárov, prosím.“

To je všetko?

„Dám vám tašku?“ pýta sa a ja jej podám moju American Express.

„Prosím, Anastasia.“ Jej meno – nádherné meno pre nádherné dievča – sa mi hladučko sklízne po jazyku.

Rýchlo všetko pobalí. Tak, a je to. Musím už ísť.

„Zavoláte mi, ak budete chcieť zorganizovať fotografovanie, však?“

Prikývne a vráti mi kartu.

„Dobre. Tak možno zajtra.“ Nemôžem len tak odísť. Musím jej dať najavo, že mám o ňu záujem. „Ach, a ešte niečo, Anastasia – som rád, že slečna Kavanaghová nemohla spraviť to interview.“ Ana vyzerá prekvapene i polichotene.

To je prísľub.

Prehodím si tašku cez plece a vyjdem z obchodu.

Napriek zdravému rozumu ju chcem. Teraz však musím čakať. Doriť... Znovu čakať. Silou vôle, na ktorú by bola Elena hrdá, pozerám s optimizmom do budúcnosti. Z vrecka si vyberiem mobil, nasadnem do požičaného auta. Naschvál sa neobzriem. Neobzriem sa. Nie, neobzriem. Len očkom hodím do zadného zrkadla, v ktorom sa zjavia dvere obchodu. Vidím však iba staromódne malebné priečelie. Nie je v okne, neďiva sa na mňa.

Som sklamaný.

Stlačím jednotku na telefóne a Taylor odvetí skôr, než začujem tón.

„Pán Grey,“ povie.

„Zarezervujte mi izbu v Heathmane; ostávam tento týždeň v Portlande. Mohli by ste mi priviezť esvéčko, počítač a dokumenty pod ním, a jedny alebo dvoje šaty na prezlečenie?“

„Áno, pane. A *Charlie Tango*?“

„Pošlite Joea, aby ho zaviezol na portlandské medzinárodné letisko.“

„Áno, pane. Budem pri vás asi o tri a pol hodiny.“

Zložím a naštartujem auto. Takže mám pár hodín v Portlande. Zatiaľ čakám, či sa to dievča ozve, či má o mňa záujem. Čo len budem zatiaľ robiť. Čas na prechádzku. Možno sa pri nej zbavím tejto podivnej nenásytnosti.

Je to už päť hodín, a zvodná slečna Steelová nevolá. Čo som si, dopekla, myslieť? Pozorujem ulice z okna môjho apartmánu v Heathmane. Čakanie nenávidím. Vždy som ho nenávidel. Počasie – teraz už zamračené – vydržalo počas prechádzky vo Forest Park, ale moje podráždenie ostalo. Som na ňu nahnevany, pretože nevolá, ale ešte viac som nahnevany na seba. Som blázon, že som tu. Koľko času som premárnil kvôli tejto žene. Kedy som vôbec takto behal za nejakou?

No tak, Grey, vzbop sa.

Povzdychnem si, opäť skontrolujem telefón v nádeji, že som práve zmeškal hovor, ale nie je to tak. Aspoň Taylor je tu a priniesol mi všetky veci, čo som chcel. Musím prečítať Barneyho správy o testovaní grafinu na jeho oddelení. Aspoň budem mať pri práci pokoj.

Pokoj? Toto slovo nepoznám, odkedy slečna Steelová vpadla do mojej kancelárie.

Keď sa pozriem nahor, stmievanie už zahalilo môj apartmán do sivých tieňov. Perspektíva ďalšej osamelej noci ma deprimuje. Kým rozmýšľam, čo robiť, na vyleštenom drevenom stole mi zavibruje telefón. Na displeji sa zjaví neznáme číslo s washingtonským predčíslím. Zdá sa mi však povedomé. Srdce sa mi odrazu rozbúši, akoby som prebehol šesťnásť kilometrov.

Je to ona?

Hovor vezmem.

„Ehm... Pán Grey? Tu je Anastasia Steelová.“

Po tvári sa mi rozleje široký, sebaistý úsmev. *Aha...* Zadychčaná, nervózna slečna Steelová s mäkkým hlasom. Situácia sa zlepšuje, dnešný večer je sľubný.

„Slečna Steelová. Veľmi rád vás počujem.“ Cítim, ako sa jej zastaví dych. Môj rozkrok túto skutočnosť okamžite zaznamená.

Super. Nie som jej teda lahostajný. Presne tak, ako ona nie je lahostajná mne.

„Ehm, viete, radi by sme zorganizovali to fotografovanie pre článok. Zajtra, ak môžete. Kde by vám to vyhovovalo, pane?“

V mojej izbe. Len ty, ja a káblové svorky.

„Bývam teraz v Heathmane v Portlande. Takže, povedzme – deväť tridsať zajtra ráno?“

„Okej, dohodnuté,“ vysype zo seba, neschopná skryť úľavu a nadšenie.

„Už sa teším, slečna Steelová.“ A skôr než jej dám možnosť postrehnúť, aký som vzrušený a akú mi to spravilo radosť, zavesím. Zakloním sa na stoličke dozadu, uprene sledujem tmavnúcu oblohu a oboma rukami si hrabnem do vlasov.

Ako len, dočerta, uzavriem tento obchod?

Nedeľa 15. mája 2011

S mobilom na uchu bežím dolu Southwest Salmon Street smerom k rieke Willamette. Je 6.30 ráno, snažím sa vyčistiť si hlavu. Minulú noc sa mi o nej snívalo. Modré oči, zadychčaný hlas... Vety, čo sa končili slovíčkom „pane“, ako tam predo mnou kľačala. Odkedy som ju stretol, už ma v spánku neprenasledujú občasné nočné mory. Túto zmenu som uvítal. Rozmýšľam, čo by povedal Flynn. Pomyslenie na to ma frustruje, takže ho ignorujem a radšej sa sústredím na beh pozdĺž brehov Willamette. Nútím sa k maximálnemu výkonu. Ako mi chodidlá dopadajú na cestičku, slnko roztrhne oblaky a dá mi nádej.

O dve hodiny nato bežím späť do hotela. Cestou mi oči padnú na kaviareň. Možno by som ju mohol pozvať na kávu.

Niečo ako rande?

Ale nie, nie. Nepôjde o rande. Nad týmto strešteným nápadom sa zasmejem. Len si pokecáme – čosi ako interview. Čo-to sa tak dozviem o tejto enigmatickej žene, a tiež – či má záujem, alebo či som celkom mimo. Vo výťahu som sám, ponatáľujem sa. Cvičenie dokončím v hotelovom apartmáne. Viem sa už sústrediť, som pokojný. Prvý raz, odkedy som prišiel do Portlandu. Priniesli mi raňajky, umieram od hladu. Takéto niečo neviem tolerovať, a to nikdy. Sadnem si za stôl s raňajkami v bezpečných nohaviciach, rozhodnem sa najskôr najesť, až potom osprchovať.

Nieko krátko zaklepe na dvere. Otvorím. Na prahu stojí Taylor.

„Dobré ráno, pán Grey.“

„Ránko. Už sú hotoví?“

„Áno, pane. Všetko je pripravené. V izbe číslo 601.“

„Hneď som tam.“ Zavriem dvere a zasuniem si košelu do sivých nohavíc. Vlasy mám ešte mokré zo sprchy, ale je mi to fuk. Mrknem do zrkadla na toho skazeného sviniara, ktorým som, a nasledujem Taylora z izby do výťahu.

Izba 601 je plná ľudí, svetiel a fotografického zariadenia na portréty, ale aj tak ju hneď zbadám. Stojí v kúte. Má rozpustené vlasy: bohatá lesklá hriva jej padá nižšie prs. Má na sebe obťahnuté džínsy a tenisky, sako s krátkymi rukávami a pod ním biele tričko. Sú vari džínsy a tenisky jej značkou? Aj keď nie sú na túto príležitosť práve vhodné, džínsy jej pekne zvýrazňujú krásne tvarované nohy. Keď sa priblížim, ako vždy sa jej rozšíria oči.

„Slečna Steelová, opäť sa stretávame.“ Vezme ruku, čo jej ponúknem, a mne sa chce na moment stisnúť tú jej a priložiť si ju k perám.

Nebuď smiešny, Grey.

Jej tvár sa nádherne sfarbí do ružova. Pokynie smerom k priateľke, ktorá stojí príliš blízko, nepochybne čaká, kedy si ju všimnem.

„Pán Grey, toto je Katherine Kavanaghová,“ vraví. Neochotne jej pusťím ruku a obrátim sa k vytrvalej slečne Kavanaghovej. Je vysoká, neprehliadnuteľná a vyobliekaná – presne ako jej otec. Oči má však po matke a je to práve ona, komu vďačím za stretnutie s úžasnou slečnou Steelovou. Táto skutočnosť moje správanie k nej zjemní.

„Húževnatá slečna Kavanaghová. Ako sa máte? Dúfam, že je vám už lepšie. Anastasia povedala, že ste sa minulý týždeň necítili dobre.“

„Som v poriadku, ďakujem, pán Grey.“

Má pevný, sebaistý stisk ruky, a ja pochybujem, že niekedy vo svojom privilegovanom živote mala ťažký deň. Hútam, ako môžu byť tieto ženy priateľkami. Veď nemajú nič spoločné.

„Ďakujem, že ste si našli na toto čas,“ vraví Katherine.

„S radosťou,“ odvetím a hodím očkom po Anastasii, ktorú prezradí červen v tvári.

Žeby sa pyrila len v mojej prítomnosti? Pomyslenie na to ma teší.

„Toto je José Rodriguez, náš fotograf,“ vraví Anastasia a ako ho predstavuje, rozjasní sa jej tvár.

Doriti. Je to azda jej priateľ?

Rodriguez pri Aninom sladkom úsmeve rozkvitne.

Trtkajú spolu?

„Pán Grey.“ Keď si podávame ruky, Rodriguez sa na mňa nepriateľsky zadíva. Varuje ma. Dáva mi na vedomie, aby som si dal spiatočku. Páči sa mu. Veľmi sa mu páči.

Nuž, môj milý, hra sa práve začína.

„Pán Rodriguez, kam sa mám postaviť?“ Môj tón je vyzývavý a on to cíti, ale Katherine zasiahne a nasmeruje ma k stoličke. Ach. Rada riadi. Ako si sadám, myšlienka na to ma pobaví. Ďalší mladý muž, ktorý zrejme pracuje s Rodriguezom, zapne svetlá. Na sekundu ma oslepia.

Dopekla!

Keď sa prudká žiara stlmí, hľadám očami rozkošnú slečnu Steelovú. Stojí vzadu miestnosti, pozoruje, čo sa deje. Vždy sa takto utiahne do kúta? Možno preto sa priateli so slečnou Kavanaghovou; stačí jej, keď hrá druhé husle, a dovoľí Katherine hrať prím.

Hm... rodená podriadená.

Z fotografa sa vykľuje obstojný profesionál; patrične sa pohrúži do úlohy, čo mu bola zverená. Uvažujem o slečne Steelovej, ktorá nás oboch pozoruje. Stretnú sa nám pohľady – jej oči sú úprimné a nevinné a na chvíľočku prehodnocujem svoj plán. Lenže potom si hryzne do pery a mne sa zastaví dych.

Vzdaj sa, Anastasia. Pokúšam sa ju prinútiť, aby prestala civieť. Ona – ako keby ma počula – prvá odvráti zrak.

Poslušné dievča.

Katherine ma požiada, aby som sa postavil. Rodriguez zatiaľ pokračuje v momentkách. Potom príde záver. Nadchádza moja chvíľa.

„Ešte raz vám ďakujem, pán Grey.“ Katherine vytrieli vpred a potrasie mi pravicou. Nasleduje fotograf – pozrie sa na mňa so zle skrývaným nesúhlasom. Jeho rivalita mi vylúdi úsmev na tvári.

Chlapče, chlapče... keby si len vedel.

„Teším sa na váš článok, slečna Kavanaghová,“ poviem a krátko jej kývnem hlavou. Je to však Ana, s ktorou sa chcem zhovárať. „Prej-

dete sa so mnou, slečna Steelová?“ pýtam sa, keď ju dobehnem pri dverách.

„Prečo nie,“ povie prekvapene.

Chop sa šance, Grey, na následky nemysli.

Prítomným v miestnosti zamumlem dajakú banalitku, Anu vyvediem von, snažím sa ju oddeliť od Rodrigueza. Postojí v chodbe, hrá sa s vlasmi, potom s prstami; Taylor ma medzitým nasleduje pred hotel.

„Zavolám vám, Taylor,“ poviem, a keď nás už nemôže počuť, spýtam sa Any, či by so mnou nešla na kávu. Ako čakám na odpoveď, zadržím dych.

Zaklipká dlhými mihalnicami. „Musím ich porozvážať domov,“ povie alarmujúco.

„Taylor,“ zavolám za ním a Ana sa strhne. Iste je zo mňa nervózna. Neviem, či je to dobre alebo zle. Stále si chodí do vlasov alebo sa hrá s prstami. Keď rozmýšlam, ako by som ju to mohol odnaučiť, napadne mi odvedenie pozornosti.

„Sú ubytovaní v areáli univerzity?“ Ana prikývne a ja požiadam Taylora, aby jej priateľov zaviezol domov.

„Tak, a to by sme mali. Už so mnou pôjdete na kávu?“

„No, viete, pán Grey, toto naozaj...“ Nedopovie, zháči sa.

Doriti. Znamená to teda „nie“. O tento obchod asi prídem. Pozrie sa rovno na mňa, má jasné oči. „Chcem povedať, Taylor ich nemusí zaviezt domov. Ak mi dáte sekundu, vymením si auto s Kate.“

Zjavne mi odľahne, zazubím sa.

Mám rande!

Otvorím dvere, aby sa mohla vrátiť. Taylor sa snaží skryť zmätok.

„Môžete mi skočiť po sako, Taylor?“

„Pravdaže, pane.“

Zvrtnie sa na päte, cestou po chodbe mu šklbne perami. S prížmúrenými očami pozorujem, ako mizne vo výťahu. Ja sa zatiaľ opriem o stenu a čakám na slečnu Steelovú.

Dočerta, čo jej len poviem?

„Ako by sa vám páčilo stať sa mojou podriadenou?“

Len pokoj, Grey, pokoj. Choď na to postupne.

Taylor sa vráti ani nie o dve minúty. Nesie mi sako.

„To je všetko, pane?“

„Áno, Taylor, ďakujem.“

Podáva mi ho, necháva ma stáť na chodbe ako idiota.

Ako dlho to bude Anastasii trvať? Mrknem na hodinky. Určite dohaduje s Katherine výmenu auta. Alebo sa rozpráva s Rodriguezom, vysvetľuje, že sa práve chystá na kávu so mnou, aby si ma získala. Chce predsa, aby som bol dobrý chlapec kvôli ich časopisu, nie? Temnejú mi myšlienky. Možno mu dáva na rozlúčku bozk.

Aby to čert vzal!

O chvíľu nato sa zjaví, poteším sa tomu. Nevyzerá, žeby ju niekto práve pobozkal.

„Okej,“ vraví rezolútne. „Ide sa na kávu.“ Ale jej ružovejúce líca tomu nenasvedčujú, aj keď sa snaží pôsobiť sebaisto.

„Až po vás, slečna Steelová.“ Skryjem nadšenie, ona kráča kúsoček predou mnou. Keď ju dobehnem, vypytujem sa na jej vzťah s Katherine, najmä na to, ako vychádzajú, veď sú také rozdielne. Zaujímam sa, ako dlho sa poznajú.

„Od prvého ročníka. Sme dobré priateľky.“ Z hlasu jej cítiť teplo. Ana je očividne priateľstvu oddaná. Cestovala kvôli interview so mnou takú diaľku – až do Seattlu, keď bola Katherine chorá, a ja len dúfam, že slečna Kavanaghová sa k nej správa s rovnakou lojalitou a rešpektom.

Pri výťahoch stlačím patričný gombík. Dvere sa takmer okamžite otvoria. Dvojica vo vášnivom objatí sa od seba v sekunde odlepí, mne sa však podarí zachytiť Anastasiin šibalský úsmev.

Vezieme sa na prvé poschodie. Vo výťahu vládne atmosféra nabitá neukojenou túžbou. Len neviem, či vyžaruje z dvojice za nami alebo zo mňa.

Áno, chcem ju. Bude však súhlasí s mojím návrhom?

Keď sa dvere znovu otvoria, odľahne mi. Vezmem ju za ruku. Má ju chladnú, nie vlhkú, ako by som očakával. Možnože nemám na ňu až taký vplyv, ako by som chcel. Pomyslenie na to ma zabolí.

Za sebou začujeme hanblivý chichot dvojice.

„Čo len majú ľudia s výťahmi?“ zamumlem. No musím priznať, že na tom chichote je niečo zemité i naivné zároveň. Celkom ma to odzbrojí. Slečna Steelová sa zdá presne taká nevinná ako oni. Keď kráčame ulicou, znovu spytujem vlastnú motiváciu.

Je predsa príliš mladá. A príliš neskúsená. Lenže, dočerta, páči sa mi cítiť jej ruku v mojej.

V kaviarni ju poprosím, aby našla stolík, a spýtam sa jej, čo si dá na pitie. Keď mi odpovedá, zajakáva sa. Chce čaj English Breakfast – teda horúcu vodu a čajové vrecúško zvlášť. Takto som ešte nikoho nepočul objednávať si čaj.

„Nie kávu?“

„Nie som veľká kávičkárka.“

„Okej, čaj s vrecúškom zvlášť. Cukor?“

„Nie, ďakujem,“ povie, uprene si hľadí na prsty.

„Niečo na jedenie?“

„Nie, ďakujem.“ Krúti hlavou, vlasy sa jej pritom roztancujú po pleciah, zjavia sa v nich červenohnedé lesklé pramienky.

Musím čakať v rade, kým si dve matróny za pultom povymieňajú prázdne zdvorilostné frázičky so *všetkými* zákazníkmi. Je to frustrujúce, odvádza to pozornosť od môjho cieľa, teda od Anastasie.

„Dobrý deň, krásavec, tak čo to bude?“ pýta sa postaršia žena, v oku sa jej zaiskrí. *Mám len peknú tvár, milá pani, nič viac.*

„Poprosím o kávu s našľahaným mliekom a o čaj English Breakfast. Vrecúško zvlášť. A čučoriedkový koláč.“

Možnože Anastasia zmení názor, a predsa len si niečo zahryzne.

„Ste v Portlande na návšteve?“

„Áno.“

„Na víkend?“

„Áno.“

„Dnes sa teda počasie zlepšilo.“

„Áno.“

„Dúfam, že si vonku užijete slniečka.“

Doriti, prestaň kecať a pohni zadkom.

„Áno,“ zasipím pomedzi zuby a mrknem dozadu na Anu. Rýchlo sa pozrie inam.

Sleduje ma. Žeby ma kontrolovala?

V hrudi sa mi rozleje vlna nádeje.

„Tak, nech sa páči.“ Žena žmurkne a na tácku položí čaj a kávu. „Platíte pri pokladni, drahý. Pekný deň.“

Donútim sa a zdvorilo odvetím: „Ďakujem.“

Anastasia si pri stole sleduje prsty, dumá bohvie o čom.

Žeby o mne?

„To by som teda rád vedel, o čom premýšľate,“ poviem.

Strhne sa, je celá červená. Položím pred ňu čaj, pred seba kávu. Sedí bez slova, je nervózna. Prečo? Žeby tu naozaj nechcela byť?

„O čom rozmýšľate?“ pýtam sa, no ona sa hrá s čajovým vrecúškom.

„Tento čaj mám najradšej,“ povie a ja si v mysli poznačím, že má najradšej Twinings English Breakfast. Pozorujem, ako do čajníka vnára vrecúško. Je to veľmi komplikované, nie práve elegantné predstavenie. Takmer vzápätí vrecúško vyberie a položí na tanierik. Veľmi sa zabávam, našpúlím pery. Keď mi vraví, že má rada slabý čierny čaj, na okamih mi napadne, že popisuje, aký muž sa jej páči.

Spamätaj sa, Grey. Rozpráva predsa o čaji.

To by na úvod stačilo, je načase venovať náležitú pozornosť môjmu obchodu. „Chodíte s ním?“

Spojí sa jej obočie, nad nosom sa jej vytvorí malé v.

„S kým?“

Dobrá odpoveď.

„No s tým fotografom. S José Rodriguezom.“

Zasmeje sa. Na môj účet.

Na môj účet!

Teraz neviem, či jej odľahlo, alebo či si myslí, že sa snažím byť vtipný. Jednako, irituje ma to. Neviem ju odhadnúť. Páčim sa jej alebo nie? Vraví, že sú len kamaráti.

Ach, drahá, to si píš, že chce viac než kamarátstvo.

„Prečo ste si mysleli, že s ním chodím?“ pýta sa.

„Podľa toho, ako ste sa naňho usmiali. A on na vás.“ *Nemáš poňatia, však? Je z teba celý hotový.*

„Je mi skoro ako rodina,“ vraví.

Okej, takže žiadostivosť je jednostranná. Napadne mi, či si uvedomuje, že je na zjedenie. Oči jej zabehnú na čučoriedkový koláč. Na sekundu si ju predstavujem na kolenách vedľa mňa, ako ju krmím, omrvinku po omrvinke. Pri pomyslení na to sa bavím a – vzruším. „Dáte si trošku?“ pýtam sa.

Pokrúti hlavou. „Nie, ďakujem.“ Hovorí to váhavo a znovu sa zahľadí na vlastné ruky. Prečo je len taká nesvoja? Žeby kvôli mne?

„A ten chalan, ktorého som včera stretol v obchode? Ani s ním nechodíte?“

„Nie. S Paulom sme len kamaráti. Už som vám to povedala včera.“ Znovu zvráští obočie, akoby nerozumela, a obranne si na hrudi prekříži ruky. Zjavne sa jej nepáči, že sa jej na nich vypytujem. Pamätám si, aká sa mi videla nesvoja, keď si ten chalan včera v obchode ovinul ruku okolo nej, akoby mu patrila. „Prečo sa pýtate?“ dodá.

„Vidí sa mi, že keď ste v spoločnosti mužov, zneistiete.“

Rozšíria sa jej zreničky. Jej oči sú naozaj nádherné, majú farbu oceánu pri Cabu, najbelasejšieho zo všetkých belasých oceánov. Mal by som ju tam vziať.

Čože? To mi ako napadlo?

„Lakáte ma,“ povie a pozrie nadol, opäť sa hrá s prstami. Na jednej strane sa zdá, že nemá vlastnú vôľu, no na strane druhej sa javí taká... problematická.

„Tak to má byť.“

Presne. Tak to má byť. Neexistuje veľa ľudí, čo majú odvahu povedať mi, že ich ľakám. Je úprimná a ja jej to poviem. Ale keď odvráti zrak, neviem veru, čo si myslí. Frustruje ma to. Páčim sa jej? Alebo len znáša toto stretnutie, aby sa pohli ďalej s Kavanaghovej článkom. Ktorá možnosť je tá správna?

„Ste záhadou, slečna Steelová.“

„Nie je na mne nič záhadné, pán Grey.“

„Myslím, že sa viete dobre kontrolovať.“ Ako ktorákoľvek šikovná podriadená. „Teda, samozrejme, okrem chvíľ, keď sa červenáte, čo je často. Kiežby som vedel, prečo sa červenáte.“ *Tak, a máme to.* To ju iste vyprovokuje k odpovedi. Vložím si do úst kúsok čučoriedkového koláča a čakám na odpoveď.

„Vždy robíte takého osobné komentáre?“

Ale veď to nie je až také osobné! Alebo žeby áno? „Neuvedomil som si, že by ste to mohli takto brať. Vari som vás urazil?“

„Nie.“

„To som rád.“

„Ste však neskutočne priamočiary.“

„Som zvyknutý nikomu sa nepodriaďovať, Anastasia. Nech ide o čokoľvek.“

„O tom nepochybujem,“ zamumle, potom chce vedieť, prečo som jej nenavrhol, aby ma volala krstným menom.

Čože?

Spomeniem si, ako odišla z mojej kancelárie a vstúpila do výťahu – ako znelo moje meno z jej chutných úst. Prekukla ma? Naschvál ma teraz naťahuje? Poviem jej, že nik ma nevolá Christian, okrem rodiny...

Neviem dokonca ani to, či je to moje pravé meno.

To teraz nerieš, Grey.

Zmením tému. Chcem sa dozvedieť niečo o nej.

„Ste jedináčik?“

Mihalnice sa jej niekoľkokrát zachvejú, kým odpovie, že je.

„Povedzte mi o svojich rodičoch.“

Vyvráti oči a ja musím bojovať s nutkaním vyhrešiť ju.

„Mama žije v Georgii s novým manželom, s Bobom. Otčim žije v Montesane.“

Jasné, všetko toto už viem z informácií, ktoré mi poslal Welch. Je však dôležité počuť to od nej. Keď spomenie otčima, ústa jej zmäknú v nežnom úsmeve.

„A váš otec?“ pýtam sa.

„Otec mi zomrel, keď som bola bábätko.“

Na sekundu sa vrátim k vlastným nočným morám, dívam sa na vyčerpané telo na špinavej podlahe. „To je mi ľúto,“ zamumlem.

„Nepamätám si ho,“ vraví. Vráti ma tým do prítomnosti. Má jasnú a čistú tvár a ja viem, že Raymond Steele je tomuto dievčaťu dobrým otcom. Vzťah jej matky k nej, na druhej strane... No, to ešte uvidíme.

„Vaša matka sa znovu vydala?“

Trpkou sa zasmieje. „Dalo by sa to tak povedať.“ Viac však nepovie. Je jednou z mála žien, čo som stretol, ktoré vedia sedieť bez slova. Čo je výborné, lež nie práve v tomto momente.

„Veľa toho o sebe neprezradíte, však?“

„To ani vy,“ odrazí útok.

Ach, slečna Steelová. Hra sa práve začína.

A s obrovskou radosťou a so sebavedomým úsmevom jej pripomeniem, že ja som jej už interview poskytol. „Spomínam si na zopár skutočne odvážnych otázok.“

Áno. Spýtala si sa ma, či som gay.

Moje vyjadrenie padne na úrodnú pôdu, slečna Steelová je v rozpakoch. Začne rapotať o sebe, mnohé z toho, čo povie, dáva zmysel. Jej matka je nevyliciteľná romantička. Povedal by som, že ak je niekto už vo štvrtom manželstve, uprednostňuje nádej pred skúsenosťou. Je Anastasia ako jej matka? Nevieť sa primäť k tomu, aby som sa jej na to spýtal. Ak vraví, že je, potom nemám nádej. Lenže nechcem, aby sa tento rozhovor skončil. Cítim sa s ňou veľmi dobre.

Spýtam sa jej na otčima a ona potvrdí moje domnienky. Je mi jasné, že ho má rada. Keď o ňom rozpráva, rozjasní sa jej tvár. Hovorí o jeho práci (je stolárom), o jeho koníčkoch (má rád európsky soccer a rybačku). Keď sa jej mama vydala po tretíkrát, Anastasia sa rozhodla bývať s otčimom.

Zaujímavé.

Narovná sa. „Porozprávajte mi o vašich rodičoch,“ požiada ma, snaží sa odvieť pozornosť od jej rodiny. Ja o svojej rodine rozprávam nerád, takže jej poviem len to najnutnejšie.

„Otec je právnikom, mama detskou lekárkou. Žijú v Seattli.“

„Čo robia vaši súrodenci?“

Naozaj sa chce zhovárať o tomto? Bez dlhých rečí jej poviem, že Elliot robí v stavebníctve a Mia je na kulinárskej škole v Paríži.

Počúva ma veľmi sústredene. „Všetci vravia, že Paríž je nádherný,“ povie a na tvári sa jej zjaví snivý výraz.

„Je nádherný. Boli ste tam?“

„Nikdy som neopustila Štáty, teda aspoň pokiaľ ide o pevninu.“ Intonácia jej hlasu sa mení, presiakne ho ľútosť. Mohol by som ju tam vziať.

„Chceli by ste tam ísť?“

Najskôr Cabo, teraz Paríž? Spamätaj sa, Grey.

„Do Paríža? Pravdaže. V prvom rade by som však chcela navštíviť Anglicko.“

Tvár sa jej od vzrušenia rozjasní. Slečna Steelová chce teda cestovať. Prečo práve Anglicko? Spýtam sa jej na to.

„Je to domov Shakespeara, Austenovej, sestier Brontëových, Thomasa

Hardyho. Chcem vidieť miesta, čo inšpirovali týchto ľudí napísať také úžasné knihy.“ Je mi jasné, že toto je jej prvá láska.

Knihy.

Povedala to už včera u Claytonovcov. To znamená, že súťažím s Darcym, Rochesterom a Angelom Clareom, nenapraviteľnými romantickými hrdinami. Tu je teda dôkaz, aký som potreboval. Je nevyliciteľnou romantičkou. Presne ako jej matka. Nebude z toho asi nič. A aby tomu ešte pridala, pozrie na hodinky. Moje plány sú v nenávratne.

Mám po obchode.

„Mala by som už ísť. Musím sa učiť,“ povie.

Ponúknem jej, že ju odprevadím k priateľkinmu autu. Aby som mal na to dôvod, musím sa vrátiť do hotela.

Ale prečo by som vlastne mal?

„Ďakujem za čaj, pán Grey,“ povie.

„Nemáte za čo, Anastasia. Bolo mi potešením.“ Ako to vyslovím, uvedomím si, že posledných dvadsať minút bolo veľmi... príjemných. Usmejem sa na ňu najoslnivejšie, ako viem. Nepochybne ju tým odzbrojím. Potom jej ponúknem ruku. „Podďte,“ poviem. Moju ruku prijíma. Ako kráčame späť do Heathmana, som unesený z jej dlane – je taká hebká, taká príjemná.

Možno by to mohlo fungovať.

„Vždy nosíte džínsy?“ pýtam sa.

„Väčšinou áno,“ povie. Predsa len – je dosť nepravdepodobné, že z tohto niečo bude: nevyliciteľná romantička, ktorá nosí len džínsy... Ja mám na ženách rád sukne. Aby boli prístupné.

„Chodíte s niekým?“ spýta sa ako blesk z jasného neba. To je ďalší čierny bod. Som z hry von – zdá sa taká neskúsená... Chce romancu. Ja jej ju však ponúknuť neviem.

„Nie, Anastasia. Ja nerandím.“

Zvráští obočie, zvrtnie sa a vkročí na cestu.

„Dopekla, Ana!!!“ skriknem, schmatnem ju a pritiahnem k sebe, takže nevkróčí rovno do dráhy idiotskému cyklistovi, čo sa rúti po nesprávnej strane. Zrazu sa mi ocitá v náručí, stíska mi svaly, uprene na mňa hľadí. V očiach má strach a ja si prvý raz vôbec všimnem tmavší modrý kruh, čo jej lemuje dúhovky. Sú prenádherne, zblízka ešte úžasnejšie ako

z dialky. Rozšíria sa jej zreničky a ja viem, že by som sa v jej pohľade mohol utopiť a nikdy sa nevrátiť. Zhlboka sa nadýchne.

„Si v poriadku?“ Vlastný hlas mi znie cudzo a vzdialene. Uvedomím si, že sa ma dotýka, no následky sú mi fuk. Pohladkám ju po líci. Má jemnú, hladkú pleť. Keď si obtriem palce o jej spodnú peru, zastaví sa mi dych. Jej telo sa tlačí k môjmu, cítim jej prsia, jej teplo. Veľmi ma to vzruší. Sviežo, zdravo vonia. Pripomenie mi to sad starého otca. Privriem oči, nadýchnem sa a jej vôňu venujem spomienke. Keď oči znovu otvorím, stále sa na mňa uprene díva, nalieha, úpenlivo ma prosí; jej oči sa prislia na moje pery.

Dopekla. Chce, aby som ju pobožkal.

A ja to chcem tiež. Len jediný raz. Pery sa jej roztvárajú, sú pripravené, čakajú. Pred chvíľou som pod palcom cítil, že jej ústa to naozaj chcú.

Nie. Nie. Nie. Nerob to, Grey.

Nie je to dievča pre teba.

Chce srdcia a kvety, ale ty také hlúposti nerobíš.

Privriem oči, aby som ju vypudil z mysle, bojujem s pokušením. Keď oči opäť otvorím, rozhodnem sa. „Anastasia,“ šepnem, „mala by si sa odo mňa držať ďalej. Nie som pre teba ten pravý.“

V medzierke obočia sa jej zjaví malé v. Zdá sa, že prestala dýchať.

„Dýchaj, Anastasia, dýchaj!“ Musím ju nechať odísť skôr, než urobím nejakú hlúposť, som však prekvapený vlastnou nechotou. Chcem ju držať v náručí ešte aspoň chvíľku.

„Teraz ťa postavím na nohy a nechám ísť.“ Spravím krok dozadu, ona ma však stále drží. Zvláštne, nepociťujem žiadnu úľavu. Rukami jej sklznem na ramená, aby som sa uistil, že je schopná sama stáť. Jej výraz zastreje poníženie. Moje odmietnutie ju príšerne zranilo.

Dopekla. *Nechcel som ťa zranit.*

„Rozumiem,“ vraví. V úsečnom tóne jej hlasu rezonuje sklamanie.

Je oficiálna a odmeraná, z mojej náruče sa však nevymaní. „Ďakujem,“ dodá.

„Za čo?“

„Za záchranu.“

Chcem jej povedať, že ju zachraňujem pred sebou samým... Že je to noblesné gesto. Lenže to pravdepodobne počuť nechce. „Ten idiot bi-

cykloval po nesprávnej strane. Som rád, že som tu bol. Trasiem sa pri pomyslení, čo sa ti mohlo stať.“ Teraz som to ja, kto trepe dve na tri. Jednako, stále nie som schopný pustiť ju. Ponúknem sa, že si spolu v hoteli niekam sadneme. Dobré viem, že je to len taktický manéver, aby som predĺžil čas, čo sme spolu. Napokon ju pustím.

Pokrúti hlavou, chrbát jej stuhne, je ako z ocele, v ochrannom geste objíma sama seba. Potom, o chvíľu, svižne vykročí; musím sa poponáhlať, aby som jej stačil.

Keď sa dostaneme do hotela, obráti sa a ešte raz sa na mňa pozrie, už je vyrovnaná. „Ďakujem za čaj a že si súhlasil s fotografovaním.“ Hľadá na mňa chladne, mne sa vnútri rozhostí ľútosť.

„Anastasia... Ja...“ Neviem, čo mám povedať. Teda okrem toho, že mi je to veľmi ľúto.

„Čo, Christian?“ povie neveriteľne ostro.

No teda. Je rozhnevaná, do každej slabiky môjho mena vlieva toľko pohrdania, koľko sa len dá. To som ešte nevidel. Odchádza. Lenže ja nechcem, aby odišla. „Veľa šťastia na skúškach.“

V očiach sa jej zračí bolesť i rozhorčenie. „Ďakujem,“ opovržlivo zamumle. „Zbohom, pán Grey.“ Obráti sa a vykročí k podzemnej garáži. Pozerám za ňou, ako odchádza, dúfam, že sa na mňa ešte raz pozrie. Nespraví to. Mizne v budove, zanecháva za sebou stopu ľútosť, spomienku na krásne modré oči a vôňu jablkového sadu na jeseň.

Štvrtok 19. mája 2011

Nie! Môj výkrik sa odrazí od stien spálne a zobudí ma z nočnej mory. Zalieva ma pot, cítim pach zvetraného piva, cigariet a chudoby i neutí-chajúcu hrôzu z násilných opilcov. Posadím sa, hlavu si položím do dlaní a pokúšam sa upokojiť stále sa zvyšujúci tlkot vlastného srdca aj nepravidelné dýchanie. Takto to ide už štyri noci. Mrknem na hodinky, vidím, že sú tri hodiny ráno.

Zajtra mám dve dôležité stretnutia... Vlastne dnes. Potrebujem teda jasnú hlavu a trochu spánku. *Dočerta, čo by som len dal za to, keby som sa mohol poriadne vyspať.* Okrem toho mám posratú golfovú partiu s Bastillom. Mal by som ju zrušiť; pomyslenie na to, že budem hrať a prehrám, mi len zhorší aj tak pochmúrnu náladu.

Vyštvierám sa z postele, pretmolím sa chodbou do kuchyne. Tam si pustím vodu do pohára a uzriem svoj odraz – som oblečený len v pyžamových nohaviciach – na sklenej stene na druhej strane miestnosti. Znechutene odvrátim zrak.

Odmietol si ju.

Chcela ťa.

A ty si ju odmietol.

Bolo to pre jej vlastné dobro.

Toto musím znášať celé dni. Bez varovania sa predom mnou ako sarkastická výčitka zjaví jej nádherná tvár. Keby bol môj psychoanalytik späť z dovolenky z Anglicka, mohol by som mu zavolať. Jeho premúd-

re psychoanalytické rady by mi možno pomohli z tohto príšerného stavu.

Ale, Grey, veď šlo len o pekné dievča.

Možno sa potrebujem odreagovať, možno potrebujem novú podria- denú. Odkedy odišla Susannah, ubehlo už veľa času. Zvažujem, že ráno zavolám Elene.

Vždy mi nájde vhodnú kandidátku. Pravdou však je, že nikoho nového nechcem.

Chcem Anu.

Jej sklamanie, jej zranené rozhorčenie i jej pohrdanie ostávajú so mnou. Odišla odo mňa, ani raz sa neobzrela, na mňa nepozrela. Možnože som jej pozvaním na kávu dal nádej. Len preto, aby som ju vzápätí sklamal.

Možno by som mal nájsť spôsob, ako sa jej ospravedlniť. Potom by som azda mohol zabudnúť na túto smutnú epizódku a vypudiť to dievča z hlavy. Pohár nechávam v dreze pre moju domácu, nech ho umyje, a od- vlečiem sa späť do postele.

Rádiový budík zazvoní o 5.45. Uprene hľadím do stropu. Nespál som, cítim sa vyčerpaný.

Doriti! Veď je to celé smiešne.

Program v rádiu uvítam len od hlásenia druhej správy. Ide o predaj vzácneho rukopisu, nedokončeného románu Jane Austenovej s názvom *Watsonovci*, ktorý vydražili v Londýne.

„Knižky,“ povedala.

Kriste. Ešte aj správy mi pripomínajú slečnu Knihomolku.

Je nevyliciteľnou romantičkou, čo miluje klasiku. Tú však milujem aj ja, aj keď z iného dôvodu. Prvé výtlačky od Jane Austenovej či sestier Brontëových jednoducho nemám, keď sme už pri tom... Mám však dva exempláre od Thomasa Hardyho.

No pravdaže! To je ono! Toto urobím.

Chvíľu nato som už vo svojej knižnici s *Neblahým Judom* a tromi zväz- kami série v puzdre – *Tess z D'Urbervillovcov*. Ležia predo mnou na bi- liardovom stole. Sú to ponuré knihy s tragickými témami. Hardy mal temnú, komplikovanú, mnohotvárnú dušu.

Presne ako ja.

Zažením podobné myšlienky a knižky si poprezerám. Aj keď je *Jude* v lepšom stave, súťažiť nemôže. V *Judovi* totiž nie je spasenie, takže jej radšej pošlem *Tess* a pripojím vhodný citát. Viem, nejde práve o najromantickejšiu knihu, keď vezmeme do úvahy temné sily, čo kvá-ria hlavnú hrdinku, lenže ona napriek tomu okúsi trošku romantiky pastorálnej idylky anglického vidieka. A pomstí sa mužovi, ktorý jej ublížil.

O to však nejde. Ana spomenula Hardyho ako svojho obľúbenca, a ja som si istý, že nikdy nevidela, a už vôbec nedržala, prvý výtlačok.

„*Pôsobíte ako nenapraviteľný konzument.*“ Jej pichľavá poznámka, ktorú mi šplechla do tváre na interview, sa teraz vracia a máta ma. Nuž, áno. Rád veci vlastním, veci, ktoré stúpnu na cene, ako napríklad prvé edície.

Už som pokojnejší, lepšie sa kontrolujem, som sám so sebou ako-tak spokojný. Vrátim sa do šatne a dám sa do bežeckého.

Vzadu v aute si prelistujem knihu číslo jeden – *Tessino* prvé vydanie, hľadám vhodný citát a zároveň dumám, kedy bude mať Ana poslednú skúšku. Tento titul som čítal pred mnohými a mnohými rokmi. Na obsah sa rozpomínam len matne. Keď som bol tínedžer, utiekal som sa k fikcii. Moja matka sa vždy rozplývala nad tým, že čítam. Elliota to až tak veľmi nebavilo. Túžil som po úniku a ten mi poskytovali romány. Môj brat únik nepotreboval.

„Pán Grey,“ Taylor mi pretrhne myšlienku. „Sme tu, pane.“ Vyštvera sa z auta a otvorí mi dvere. „O druhej vás tu budem čakať. Vezmem vás na golf.“

Prikývnem a s knihami pod pazuchou namierim do Grey House. Mladá recepčná ma pozdraví flirtovným mávnutím.

Každý deň... Ako sentimentálna melódia, čo vyhráva ako na verklíku. Ignorujem ju a vykročím k výťahu. Idem rovno k sebe.

„Dobré ráno, pán Grey,“ Barry, jeden zo strážnikov, ma víta a stláča gombík, aby privolal výťah.

„Ako je vášmu synovi, Barry?“

„Lepšie, pane.“

„To rád počujem.“

Vojdem do výtahu. O chvíľu som na dvadsiatom poschodí. Andrea je pripravená, víta ma.

„Dobré ráno, pán Grey. Ros vás chce vidieť, chce s vami rozobrať projekt Darfur. Barney by chcel pár minút...“

Zdvihnem ruku, aby som ju umlčal. „Teraz na nich zabudnite. Spojte ma s Welchom a zistíte, kedy sa Flynn vráti z dovolenky. Keď skončím s Welchom, môžeme prebrať dnešný program.“

„Áno, pane.“

„A prineste mi dvojité espresso. Nech mi ho pripraví Olivia.“

Lenže keď sa poobzerám okolo, vidím, že Olivia tu nie je. Odľahne mi. To dievča na mňa neustále hádže zamilované pohľady. Neskutočne ma to otravuje.

„Dáte si do kávy mlieko, pane?“ pýta sa Andrea.

Poslušné dievčatko. Usmejem sa na ňu.

„Dnes nie.“ Rád ich nechávam hádať, na akú kávu mám ten-ktorý deň chuť.

„Nech sa páči, pán Grey.“ Zdá sa, že je so sebou spokojná, čo je v poriadku. A má aj prečo. Je najlepšou osobnou asistentkou, akú som kedy zamestnával.

O tri minúty už má na linke Welcha.

„Welch?“

„Pán Grey.“

„Ide o informácie na tú osobu, čo ste mi poslali minulý týždeň. Na Anastasiu Steelovú. Študentku na WSU.“

„Áno, pane. Pamätám sa.“

„Chcem, aby ste mi zistili, kedy má poslednú skúšku, a dali mi urgentne vedieť.“

„Nech sa páči, pane. Ešte niečo?“

„Nie, to je všetko.“ Zavesím a zadívam sa na knihy na stole. Potrebujem nájsť vhodný citát.

Ros, moja favoritka číslo dva a hlavná výrobná manažérka je rozbehnutá. „Sudánske úrady nám schválili dodávky do Port Sudanu. Naši ľudia v teréne však váhajú, pokiaľ ide o cestu po pevnine do Darfuru. Zvažujú

riziká, aby videli, či je to možné.“ Logistika je závažná vec; Ros sa momentálne neusmieva.

„Vždy môžeme použiť lietadlo.“

„Christian, cena lietadla...“

„Viem. Pozrime sa, s čím prídu naši priatelia z mimovládnych organizácií.“

„Okej,“ povie a povzdychne si. „Čakám aj na povolenie z ministerstva zahraničných vecí.“

Vyvrátim oči. Posraná byrokracia. „Ak treba niekoho podmastiť – alebo požiadať senátora Blandina, aby zaintervenoval –, daj mi vedieť.“

„Takže ďalšou úlohou je, kde vybudovať novú fabriku. Vieš, že daňové úľavy v Detroite sú obrovské. Pošlem ti zhrnutie.“

„Viem. Ale prečo, preboha, práve Detroit?“

„Nechápem, čo máš proti Detroitu. Splňa všetky kritériá.“

„Okej. Požiadať Billa, aby skontroloval potenciálne nebezpečné skládky. Urobme ešte jeden pokus – možnože iná mestská časť bude mať v súvislosti s pozemkom výhodnejšie podmienky.“

„Bill tam už poslal Ruth, aby sa stretla s detroitskou organizáciou pre revitalizáciu nebezpečných skládok. Už nám nemôžu ísť viac poruke. Ale dobre teda – požiadam Billa, aby sa na to ešte raz mrkol.“

Zazvoní mi telefón.

„Áno,“ zavrčím na Andreu. Dobré vie, že nenávidím, keď ma vyrušujú počas stretnutia.

„Mám pre vás Welcha.“

Moje hodinky ukazujú 11.30. To bolo teda rýchle. „Spojte nás.“

Naznačím Ros, že môže ostať.

„Pán Grey?“

„Welch. Niečo nové?“

„Posledná skúška slečny Steelovej je zajtra, dvadsiateho mája.“

Dopekla. Veľa času mi už neostáva.

„Výborne. To je všetko, čo som potreboval vedieť.“ Zavesím.

„Ros, daj mi sekundu.“

Zdvihnem telefón. Andrea zareaguje okamžite.

„Andrea, do hodiny tu chcem mať pohľadnicu, na ktorej nie je predtlačené venovanie,“ poviem a zavesím. „Takže, Ros, kde sme to prestali?“

O 12.30 sa Slivia došuchce do mojej kancelárie s obedom. Je to vysoká, rukatá-noháta dievčina s peknou tvárou. Bohužiaľ, vždy sa na mňa pozerá nesprávnym spôsobom – teda, túžobne. Nesie tácku a ja dúfam, že je na nej niečo dobré. Po rušnom predpoludní umieram od hladu. Keď mi tácku položí na stôl, trasú sa jej ruky.

Tuniakový šalát. Okej. V tomto sa ešte nekopla.

Okrem toho mi dáva na stôl tri rozdielne pohľadnice rôznych veľkostí. Ku každej je obálka.

„Super,“ precedím pomedzi zuby. *A teraz už choď.* Bez meškania sa vzdiali.

Dám sa do tuniakového šalátu, aby som trochu zahnal hlad, potom sa však načiahnem po pero. Citáciu som už vybral. Varovanie. Vybral som si správne, keď som ju nechal. Nie všetci muži sú romantickí hrdinovia. Slovo „muži vidieka“ z citácie radšej vynechám. Pochopí.

Prečo ste mi nepovedali o nebezpečenstve? Prečo ste ma nevarovali? Dámy predsa vedia, čoho sa majú vystríhať, pretože čítajú romány, ktoré im takéto veci napovedia...

Kartu vsuniem do príslušnej obálky a na ňu napíšem Aninu adresu, ktorá je vyrytá do mojej pamäti vďaka informáciám, čo mi o nej našiel Welch. Zazvoním na Andreu.

„Áno, pán Grey.“

„Môžete sem prísť, prosím?“

„Áno, pane.“

O sekundu je pri mojich dverách. „Pán Grey?“

„Zoberte tieto knihy, zabalte ich a pošlite Anastasii Steelovej, dievčaťu, ktorému som minulý týždeň poskytol interview. Tu je jej adresa.“

„Hneď to spravím, pán Grey.“

„Musia tam byť najneskôr zajtra.“

„Áno, pane. Ešte niečo?“

„Nie. Nájdite mi náhrady.“

„Náhrady? Za tieto knižky?“

„Áno. Prvé vydania. Zadaťte to Olivii.“

„Aké sú to tituly?“

„Tess z *D'Urbervillovcov*.“

„Áno, pane.“ Usmeje sa na mňa, čo je nezvyčajné, a odíde.

Prečo sa usmieva?

Olivia sa predsa nikdy neusmieva. Nechám to tak. Premýšľam, či tie knižky ešte niekedy uvidím. Musím priznať, že hlboko vnútri dúfam, že nie.

Piatok 20. mája 2011

Dobre som sa vyspal prvý raz za päť dní. Možno je to kvôli očakávaniu, ako to celé dopadne, keďže som poslal Anastasii tie knižky. Holím sa a ten sviniar v zrkadle na mňa uhrančivo gáni. Má chladné sivé oči.

Klamár.

Doriti.

Okej. Okej. Dúfam, že zavolá. Moje číslo má.

Keď vojdem do kuchyne, pani Jonesová na mňa pozrie.

„Dobré ráno, pán Grey.“

„Dobré, Gail.“

„Čo by ste si priali na raňajky?“

*„Dám si omeletu. Ďakujem.“ Kým mi pripravuje jedlo, posadím sa za kuchynský pult a listujem si vo *Wall Street Journal* a tiež v *New York Times*. Potom sa pohrúžim do *Seattle Times*. Ako som zabraný do novín, zazvoní mi telefón.*

Volá Elliot. Dopekla, čo len chce môj starší brat?

„Elliot?“

„Potrebujem tento víkend vypadnúť zo Seattlu, starec. Jedna pipka sa mi príliš lepí na výbavu, takže sa musím dekovať.“

„Na výbavu?“

„Uhm. Ak by si ju mal aj ty, vedel by si, o čom je reč.“

Jeho nechutnú poznámku ignorujem. Vtom mi napadne záľudná myš-

lienka. „A čo tak pošliakať sa po Portlande? Možno dnes popoludní? A ostať tam. Vrátiť sa domov až v nedeľu.“

„No super. Na tvojom stroji alebo chceš šoférovať?“

„Je to helikoptéra, Elliot, nie stroj, a budem šoférovať. Stav sa v kancelárii okolo obeda. Vyrazíme.“

„Vďaka, braček. Máš to u mňa.“ Elliot zavesí.

Elliot mal vždy problémy ostať pri jednej žene. Presne ako ženy, s ktorými sa dá dokopy: nech ide o kohokoľvek, tá nešťastnica je len jednou z mnohých na dlhom zozname náhodných známostí.

„Pán Grey. Čo mám uvariť tento víkend?“

„Urobte len niečo ľahké a nechajte mi to v chladničke. Možno sa v sobotu vrátim.“

Alebo možno nie.

Ani raz sa neobzrela, na teba nepozrela, Grey.

Strávil som more času z pracovného života zvládaním očakávaní druhých, a tak by som mal lepšie zvládnuť vlastné.

Elliot prespí väčšiu časť cesty do Portlandu. Ten potvorák je nepochybne vyšľavený. Lutujem ho. Maká a kurví sa: to je jeho *raison d'être*. Teraz je vyvalený na sedadle spolujazdca a chrápe.

To mám teda spoločnosť.

Kým prideme do Portlandu, bude už po tretej. Takže zavolám Andrei z hands-free teraz.

„Pán Grey,“ vezme po dvoch zvoneniach.

„Mohli by ste dať doviezť dva horské bicykle do Heathmana?“

„Na koľkú, pane?“

„Na tretiu.“

„Bicykle budú pre vás a vášho brata?“

„Áno.“

„Váš brat má skoro meter deväťdesiat?“

„Áno.“

„Hneď to zariadim.“

„Super.“ Položím, potom zavolám Taylorovi.

„Pán Grey,“ povie po prvom zvonení.

„O koľkej dorazíte?“

„Budem v hoteli okolo deviatej večer.“

„Priveziete R8?“

„S radosťou, pane.“ Aj Taylor je blázon do áut.

„Dobre.“ Rozhovor ukončím a pustím hudbu. Uvidíme, či skupina The Verve Elliota zobudí.

Ako letíme po diaľnici I-5, moje vzrušenie stúpa.

Sú už knižky doručené? Mám nutkanie znovu zavolať Andrei, ale viem, že som jej toho naložil až-až. Navyše, nechcem dať personálu dôvod na klebety. Takéto hlúposti – posielanie romantických knižiek – zvyčajne nerobím.

Prečo si ich teda vôbec poslal?

Lebo ju chcem znovu vidieť.

Prejdeme okolo výjazdu na Vancouver. Rozmýšľam, či už má skúšku za sebou.

„Kde to sme, stavec?“ zvolá Elliot.

„Pozrimeže, zobúdza sa,“ zamumlem. „Už sme skoro na mieste. Ideme na horské bicykle.“

„Fakt?“

„Fakt.“

„No super. Pamätáš, keď nás zvykol brávať tatko?“

„Jasné.“ Pokrútim nad touto spomienkou hlavou. Môj otec je čosi ako polyhistor, skutočný muž obrody v mnohých zmysloch tohto slova: vyzná sa v akademickom živote, športe, dobre sa cíti v meste, ešte lepšie vo voľnej prírode. Venoval sa trom adoptovaným deťom... Lenže ja som tým, ktorý jeho očakávanie nespľnil.

Do puberty sme si však rozumeli. Bol mojím hrdinom. Miloval, keď nás mohol vziať na stanovačku a robiť všetko, čo s tým súvisí a čo mám tak veľmi rád: plachetnice, kajaky, bicykle – skúsili sme všetko.

Puberta to potom všetko zničila.

„Vyrátal som si, že ak prídeme uprostred odpolednia, čas na bicykle nám neostane.“

„Dobre si to vyrátal.“

„Takže – pred kým utekáš?“

„Stavec, som ten typ, čo si užije a ide ďalej. Veď vieš. Žiadne záväzky. Ja ti neviem. Keď pipíšky zistia, že máš vlastný biznis, začnú mať čudné nároky.“ Hodí po mne očkom. „Robíš dobre, že si ho šetríš.“

„Nemyslím, že riešime môjho, riešime tvojho – a kto bol na ňom ne-dávno napichnutý.“

Elliot sa potichu zachechce. „Stratil som prehľad. Jednako, nechcem hovoriť o sebe. No tak, čo sa deje vo vzrušujúcom svete obchodu a vysokého finančníctva?“

„Fakt to chceš vedieť?“ mrknem naňho.

„Ani nie,“ zamečí a zasmee sa nad vlastným nezaujmom a neschopnosťou povedať veci výstižne.

„Ako idú obchody?“ pýtam sa.

„Ty svoje investície kontroluješ?“

„Za každých okolností.“ Je to moja práca.

„Nuž, minulý týždeň sme sa pohli s projektom Spokani Eden a ide to podľa plánu, ale je to len týždeň.“ Mykne plecami. Pod obvyčajným zovňajškom môjho brata sa skrýva ochranca prírody. Nadchýna sa pre udržateľný rozvoj, z čoho sa rodia búrlivé debaty okolo rodinného stola pri nedelňách večeriach. Jeho posledným projektom je ekologicky orientovaná výstavba nízkorozpočtového bývania severne od Seattlu.

„Verím, že sa nám podarí zaviesť nový systém s recyklovaním odpadovej vody z domácností, o ktorom som ti už hovoril. Ak sa to podarí, všetky domácnosti znížia spotrebu vody a budú platiť o dvadsať percent menej.“

„To už hej.“

„Verím, že to vyjde.“

Do centra Portlandu vchádzame v tichosti, a keď klesáme do podzemných garáží v Heathmane – kde som ju naposledy videl –, Elliot zamumle: „Je ti jasné, že dnes večer neuvidíme Mariners, ako budú hrať.“

„Tak si teda večer pozri telku. Aspoň dáš vtákovi pohov. Pozri si bejbal.“

„Dobrý plán.“

Nie je ľahké držať krok s Elliotom. K bicyklovej trase sa postaví s rovnakým prístupom ako k čomukoľvek inému: čo sa mi asi tak môže stať? Elliot nepozná strach – obdivujem ho za to. Lenže ak budeme takto letieť, z okolia nebudem mať celkom nič. Zdá sa mi, že sa okolo nás mihá bujná zeleň, no oči mám na ceste, snažím sa vyhýbať výmoľom.

Na konci jazdy sme obaja ušpinení i vyčerpaní.

„Už dlho som nezažil toľko zábavy oblečený,“ povie Elliot, keď podávame bicykle poslíčkovi z Heathmana.

„Viem si predstaviť,“ zahundrem. Potom si premietnem, ako som držal Anastasiu v náručí, keď som ju zachránil pred tým cyklistom. Jej teplo, jej prsia pritlačené na moje telo, jej vôňa, čo mi zaplavovala zmysly.

Šaty som mal vtedy na sebe... „Viem si predstaviť,“ zašomrem ešte raz.

Cestou na vrchné poschodie si vo výťahu skontrolujeme telefóny.

Mám e-maily, zopár esemesiek od Eleny, v ktorých sa ma pýta, čo robím tento víkend. Nemám však žiadne zmeškané hovory od Anastasie. Je čosi pred siedmou – knižky odo mňa už musí mať. Pri pomyslení na to ma chytí depka: meral som takú cestu, až do Portlandu, a znovu asi naprázdno.

„Starec, tá pipka mi päťkrát volala a poslala štyri esemesky. Asi si nevedomuje, aké zlé svetlo to na ňu vrhá,“ postažuje sa Elliot.

„Možno je tehotná.“

Elliot zbledne a ja sa zasmejem.

„Tak toto nie je vôbec vtipné, starec,“ zafrfle. „Okrem toho, až tak dlho sa zas nepoznáme. Alebo – tak často...“

Po krátkej sprche idem za Elliotom do jeho apartmánu. Usadíme sa tam a dupozeráme zvyšok stretnutia Mariners a San Diego Padres. Necháme si priniesť steak, šalát, hranolčeky a dve pívá. Opriem sa chrbtom o stoličku a užívam si hru v nekomplikovanej spoločnosti môjho brata. Už som sa zmieril s tým, že mi Anastasia nezavolá. Mariners vedú a všetko nasvedčuje tomu, že súpera nabijú.

Som sklamaný, že to nakoniec nie je až taká nakladačka, aj keď Mariners vyhrajú 4 – 1.

Do toho, Mariners! S Elliotom si štrngneme pivovými fľaškami.

Keď sa po zápase začne hra donekonečna rozoberať, zazvoní mi telefón a na obrazovke zasvieti číslo slečny Steelovej.

Ona...

„Anastasia?“ Prekvapenie ani radosť neskrývam. V pozadí je hluk. Vyzerá to tak, že je na párty alebo v bare. Elliot po mne hodí očkom, takže sa zdvihnem z pohovky a idem ďalej, aby som ho nevyrušoval.

„Prečo si mi poslal tie knižky?“ Slová prehláva a mňa pochyťí nedobrá predtucha.

„Anastasia, si v poriadku? Si akási čudná.“

„Ja nie som čudná, ty si čudný.“ Znie to dosť obviňujúco.

„Anastasia, pila si niečo?“

Dopekla. S kým tam len môže byť? Žeby s tým fotografom? A kde je jej priateľka Kate?

„Čo ťa do toho!“

Pôsobí kyslo a útočne. Je mi jasné, že je opitá, ale chcem sa predsa len uistiť, že je v poriadku.

„Som len... zvedavý. Kde si?“

„V bare.“

„V ktorom bare?“ *No tak, povedz mi to.* Vnútro mi zovrie obava. Je to mladá žena, je opitá, je niekde v Portlande. Nie je to pre ňu práve bezpečné.

„V bare v Portlande.“

„Ako sa dostaneš domov?“ V márnej nádeji, že ma to upokojí, takmer si stlačím koreň nosa.

„Nestratím sa.“

Čo to, dopekla, trepe? Vari len nepôjde autom? Znovu sa jej spýtam, v ktorom bare je, no odpovede sa nedočkám.

„Prečo si mi poslal tie knižky, Christian?“

„Anastasia, kde si? Hneď mi to povedz.“

Ako sa len dostane domov?

„Si taký... dominantný.“ Zachichoce sa. V akejkol'vek inej situácii by som to považoval za milé, lenže teraz... Teraz jej ukážem, aký dominantný viem byť. Idem z nej zošalieť.

„No tak, Ana, pomôž mi. Kde si, dopekla?“

Znovu sa zachichoce. *Došlaka, veď sa na mne smeje!*

A znovu!

„Som v Portlande... čo je ďa-a-áleko od Seattlu.“

„Kde v Portlande?“

„Dobrá noc, Christian.“ Spojenie sa preruší.

„Ana!“

Zložila! Neveriacky zízam na telefón. To mi teda ešte nik nespravil. *Došlaka!*

„Čo sa deje?“ Elliot na mňa volá z pohovky.

„Ale, vyvoláva mi nejaký opilec.“ Pozorne sa naňho zadívam. Od prekvapenia otvorí ústa.

„Tebe?“

„No áno, mne.“ Stlačím spätné volanie, pokúšam sa nevybuchnúť a neumárať sa.

„Čau,“ povie. Hanblivo pritom dychčí, v pozadí je už tichšie.

„Idem po teba.“ Bojujem so zlosťou, vravím to hlasom studeným ako ľad, hovor bez mihnutia oka ukončím.

„Musím ísť po to dievča a vziať ju domov. Ideš so mnou?“

Elliot na mňa civie, akoby mi narástli tri hlavy.

„Ty? Ideš po nejakú pipku? Tak toto si teda ujsť nenechám.“ Schytí tenisky a začne sa obúvať.

„Len si ešte musím zavolať.“ Prejdem do jeho spálne. Rozhodujem sa, či zavolať Barneyemu a či Welchovi. Barney je najvyššie postavený inžinier na telekomunikačnom oddelení mojej firmy. Je technický génus. Čo od neho chcem, nie je práve legálne.

Bude lepšie, ak do toho nezatahnem svoju firmu.

Stlačím kontakt na Welcha a o pár sekúnd už počujem jeho chrapľavý hlas.

„Pán Grey?“

„Rýchlo potrebujem vedieť, kde sa v tomto momente nachádza Anastasia Steelová.“

„Aha.“ Na sekundu je ticho. „Nechajte to na mňa, pán Grey.“

Viem, že sa pohybujem mimo zákona, lenže Ana sa môže dostať do problémov.

„Vďaka.“

„Zavolám vám o pár minút.“

Keď sa vrátim do obývačky, Elliot si s vervou šúcha dlane, prihlúplo sa vyškiera.

Ale no tak, doriti!

„Tak toto si za nič na svete nenechám ujsť,“ povie a škodoradostne sa pritom zazubí.

„Idem si len po kľúče od auta. Stretne sa v garáži o päť minút,“ zavrčím. Jeho samolúbu tvár si nevšímam.

Bar praská vo švíkoch, je tu plno študentov, čo sa rozhodli, že si to užijú. Buráca tu akási indická somarina, tanečný parket sa hmýri telami, celé sa to tam vlní.

Cítim sa starý.

Niekde tu musí byť.

Elliot ma nasleduje dnu. „Vidíš ju?“ prekrikuje rámus. Očami preletím po miestnosti, zbadám Katherine Kavanaghovú. Je tu s priateľmi, všetci sú muži, sedia v samostatnom boxe. Ana tam nie je. Po stole sú porozhadzované kalíšky a poháre od piva.

Podme sa teda pozrieť, či je slečna Kavanaghová taká lojálna k svojej priateľke, ako je Ana lojálna k nej.

Keď prídeme k ich stolu, prekvapene sa na mňa zadíva.

„Katherine,“ poviem akože na pozdrav. Preruší ma skôr, než sa jej môžem spýtať na Anu.

„Christian, to je ale prekvapenie!“ Dost kričí, aby prehlušila hudbu. Traja chalani pri stole si Elliota i mňa nepriateľsky až podozrievavo premeriavajú.

„Motal som sa tu po okolí.“

„A toto je kto?“ Kavanaghová sa usmeje na Elliota – príliš zoširoka –, a znova mi skočí do reči. Neprijemná ženská.

„Môj brat Elliot. Elliot, Katherine Kavanaghová. Kde je Ana?“

Usmeje sa na Elliota ešte viac, on to opätuje, čo ma dosť prekvapí.

„Myslím, že šla von nadýchať sa čerstvého vzduchu,“ odvetí Kavanaghová, ale nepozrie sa na mňa. Oči má len pre pána Pomilujem a nechám tak. Nuž, ona si bude nieť následky.

„Von? Kam von?“ zakričím.

„Ach, asi tadial.“ Ukáže na dvojité dvere na druhej strane baru.

Prederiem sa cez dav, kráčam ku dverám, zanechávam troch nespojčných mužov, Kavanaghovú a Elliota, ktorým zamrza úsmev na tvári.

Za dvojitými dverami je rad na dámske toalety a za ním sú dvere, čo vedú von. Sú otvorené. Sú vzadu v bare. Čo je dosť ironické, za nimi je parkovisko, z ktorého sme s Elliotom pred chvíľou prišli.

Vyjdem von a ocitnem sa v priestore vedľa parkoviska, kde sa grupujú návštevníci baru. Je to miesto, kde sa dá pokecať. Lemujú ho kvetinové hriadky. Niekoľko ľudí tam fajčí, pije, konverzuje. Udobruje sa. Zbadám ju.

Dopekla! Zdá sa, že je s tým fotografom, hoci v tlmenom svetle sa to nedá celkom isto vedieť. Drží ju v náručí, no vidí sa mi, že ona sa od neho odťahuje. Fotograf jej niečo hustí do hlavy, čo – to nepočujem. Potom ju bozká na sánku.

„José, nie,“ vraví Ana a mne svitne – snaží sa ho zbaviť.

Nechce to.

V danej sekunde mám chuť odtrhnúť mu hlavu. Zvieram dlane, ruky mi visia povedľa tela, rázne kráčam k nim. „Myslím, že dáma povedala *nie*.“ Môj hlas je studený a neúprosný, nesie sa v relatívnom tichu. Usilujem sa ovládnuť zo všetkých síl.

Fotograf Anu pustí a ona na mňa pripito, nezaostrene zažmúri.

„Grey,“ povie fotograf. Tón jeho hlasu je arogantný a ja sa musím neskonalne kontrolovať, aby som mu to sklamanie nevytĺkol zo ksichtu.

Ana sa zakníše, potom sa prehne a začne vracat' na chodník.

Došľaka!

„Eh – *Dios mío*, Ana!“ José sa očividne s odporom odsúva ďalej.

Sráč jeden.

Ignorujem ho, uchopím Anu za vlasy a držím jej ich, aby si ich neovracala. Ona zatiaľ vydávi, čo do seba dnes večer dostala. Podráždi ma, keď si všimnem, že pravdepodobne nejedla. Objímam ju okolo pliec a vediem preč od zvedavcov, k jednej z kvetinových hriadok. „Ak budeš ešte vracat', sprav to tu. Podrším ťa.“ Je tu väčšia tma. Môže hodiť šabľu na hriadky a mať pritom viac súkromia. Robí to znovu a potom opäť, rukami sa pridržiaava múrika. Je na ňu žalostný pohľad. Aj keď už má žalúdok ako-tak prázdny, stále ju poriadne napína. No nie je to už také zlé.

Poviem vám, musí jej byť príšerne.

Potom sa konečne upokojí. Myslím, že je po tom. Pustím ju, podám jej vreckovku, ktorú mám ako zázrakom vo vnútornom vrecku bundy.

Vďaka, pani Jonesová...

Utrie si ústa, obráti sa a oprie o múrik. Vyhyba sa môjmu pohľadu, očividne sa hanbí, je v rozpakoch. Napriek tomu som strašne rád, že ju vidím. Na fotografa som už zabudol. Cítim sa neskutočne šťastný, že stojím na parkovisku pred študentským barom v Portlande so slečnou Anastasiou Steelovou.

Dá si hlavu do dlaní, ustúpi, potom na mňa úkosom pozrie. Je z toho hotová. Obráti sa ku dverám a nahnevane sa mi zahľadí ponad plece. Predpokladám, že sa díva na svojho „priateľa“.

„Ehm, vidíme sa vnútri,“ povie José. Ja sa však neobrátim, neuzemním ho. Na moju veľkú radosť aj Ana ho ignoruje. Znovu sa díva na mňa.

„Prepáč mi to,“ povie napokon a prstami zvinie mäkučkú ľanovú vreckovku.

Dobre teda, trochu si to užime.

„Čo ti mám prepáčiť, Anastasia?“

„Hlavne ten telefonát. A že mi bolo takto nechutne zle. Ach bože, je toho tak veľa!“ precedí pomedzi zuby.

„To sa stalo každému, aj keď možno nie až tak dramaticky ako tebe.“

Prečo mi len robí takú radosť ňaťahovať ju? „Ide o to, aby človek poznal, kedy má dosť, Anastasia. Chcem povedať, som za to, aby každý vyskúšal vlastnú výdrž, lenže toto je zjavne neprijateľné. Dúfam, že si na to nenavykneš...“

Možno má problém s alkoholom. Znepokojí ma to a porozmýšľam, či by som nemal zavolať mame, aby ju odporučila na detoxikačnú kliniku.

Ana na moment zvráti obočie, akoby sa hnevala. Medzi obočím sa jej vytvorí maličké *v*. Potlačím nutkanie pobožkať ju. Keď sa opäť ozve, pôsobí kajúcne.

„Nie,“ povie. „Ešte nikdy som sa neopila a v tomto okamihu nemám najmenšiu chuť to znovu skúšať.“ Pozrie na mňa, zaostrí sa jej nedarí, trochu sa zapotáca. Mohla by odpadnúť, takže bez rozmýšľania ju objímam.

Je prekvapujúco ľahučká, príliš ľahučká. Pomyslenie na to ma irituje. Niet divu, že je opitá, asi nejedla...

„Tak poď, vezmem ťa domov.“

„Potrebujem to povedať Kate,“ vraví a jej hlava je zrazu na mojom pleci.

„Môže jej to povedať môj brat.“

„Čože?“

„Môj brat Elliot sa práve zhovára so slečnou Kavanagovou.“

„Ako to?“

„Bol so mnou, keď si volala.“

„V Seattli?“

„Nie, v Heathmane.“

A ako vidím, cestu som nemeral nadarmo.

„Ako si ma našiel?“

„Podľa tvojho mobilu, Anastasia.“ Pohnem sa k autu. Chcem ju zaviezť domov. „Máš sako alebo kabelku?“

„Ehm... Aj sako, aj kabelku. Christian, prosím, musím hovoriť s Kate. Bude si o mňa robiť starosti.“

Postojím a zahryznem si do jazyka. Kavanaghová si nerobila starosti, že Ana bola vonku s tým šialene zamilovaným fotografom. *Rodriguezom*. Čo je to teda za *priateľku*? Svetlá z baru osvetlia Ane tvár. Čítam v nej obavy.

Aj keď mi to robí problémy, pustím ju a súhlasím, aby šla dnu. Držíme sa za ruky, kráčame späť do baru. Postojíme pri Katinom stolíku. Jeden z mladíkov tam stále je, pôsobí podráždene a opustene.

„Kde je Kate?“ kričí Ana, chce prekričať hluk.

„Tancuje,“ vraví chalan; tmavými očami uprene hľadí na tanečný parket. Ana si vezme sako a kabelku. Potom sa načiahne a nečakane mi stisne rameno.

Stuhnem.

Doriti.

Srdce mi začne šialene biť. Okolo hrdla sa mi stiahnu neviditeľné pazúry temna, čo presiaknu na povrch a rozťahnu sa.

„Tancuje!“ kričí Ana, jej slová mi štekli ucho, strach je náhle preč. A zrazu temno mizne a srdce mi prestáva búšiť.

Čo to malo byť?

Odvrátim oči, aby som skryl vlastný zmätok, vediem ju k baru. Tam objednáam veľký pohár vody a podám jej ho.

„Napi sa.“

Premeriava si ma ponad pohár, váhavo si uchlipne.

„Všetko,“ nariadim jej. Dúfam, že takéto nariadenie postačí a zajtra nebude mať odpornúopicu.

Čo všetko sa jej mohlo stať, keby som nebol zasiahol? Mám po nálade.

Dumám o tom, čo sa mi práve prihodilo.

Jej dotyk. Moja reakcia.

Nálada sa mi naďalej zhoršuje.

Ana pije vodu, kníše sa pri tom. Položím jej teda ruku na plece a prichytím ju. Naše spojenie sa mi páči – páči sa mi, keď sa jej dotýkam. Je balzomom na moje nepokojné, hlboké, mútne vody.

Hmm... to si povedal dosť kvetnato, Grey.

Dopije. Vezmem jej pohár a položím ho na bar.

Okej. Ana sa chce zhovárať so svojou takzvanou priateľkou. Očami preletím po preplnenom tanečnom parkete. Pomyslenie na to, ako sa budeme predierať cez dav, telo na tele, ma znepokojí.

Naberiem odvalu, chytím ju za ruku a vediem na tanečný parket. Váha, lenže ak sa chce zhovárať s priateľkou, iná možnosť, ako ísť si so mnou zatancovať, tu nie je. Ak sa raz Elliotovi zapáči tancovačka, nič ho nezastaví. To na margo jeho plánov o pokojnej noci doma.

Pritiahnem si ju do náručia.

Zvládnem to. Keď viem, že sa ma ide dotknúť, je to v poriadku. Viem sa s tým vyrovnáť, najmä keď mám na sebe sako. Prepletáme sa davom, ja vpredu. Dostaneme sa až tam, kde šantia Elliot s Kate.

Bez toho, aby prestal tancovať, keď podídeme k nemu, môj brat sa ku mne seabedome nahne uprostred tanečného kroku a neveriacky si nás premeria.

„Beriem Anu domov. Povedz to Kate!“ zakričím mu do ucha.

Prikývne a pritiahne si Kavanaghovú do náručia.

Tak, a to by sme mali. A teraz mi dovoľte vziať slečnu Opitú Knihomolku domov. Z dôvodu mne neznámeho sa jej však očividne nechce. Díva sa na Kavanaghovú, v očiach sa jej zračí obava. Keď už nie sme na tanečnom parkete, obzrie sa na Kate, potom na mňa, máličko sa zapotáca, zdá sa oslepená.

„Doriti...“ Len zázrakom ju zachytím, keď odpadne uprostred baru. Mám sto chutí prehodiť si ju cez plece, ale to by sme boli príliš nápadní, takže ju znovu zdvihnem, pritlačím si ju o hrud' a odvediem ju k autu.

„Kriste,“ precedím pomedzi zuby a vylovím kľúč z džínsov. Zároveň ju pridržiam. Je to neveriteľné, ale podarí sa mi dostať ju na predné sedadlo a zapnúť jej pás.

„Ana.“ Trochu ňou zatrasiem, pretože je znepokojujúco ticho. „Ana!“ Zamumle niečo nesúvislé. Pochopím, že ešte nezaspala. Viem, že by

som ju mal vziať domov, ale do Vancouveru je to ďaleko a ja neviem, či jej nie je znovu nevoľno. Takisto – myšlienka na Audi páchnúce po vracaniciach ma práve nenadchýna; smrad, čo sa jej šíri zo šiat, cítiť už teraz.

Vyberiem sa do Heathmana, vravím si, že to robím pre ňu.

Ha-ha, presne to si nahováraš, Grey.

Ako sa vezieme hore výťahom z garáže, spí mi v náručí. Musím jej vyzliecť džínsy i topánky. Vnútro výťahu sa zamoruje neprijemným smradom z dávenia. Naozaj by som ju rád okúpal, ale to by bolo prekročenie hraníc súkromia.

A toto vari nie je?

Keď dorazíme do môjho apartmánu, hodím Aninu kabelku na pohovku. Potom ju zanesiem do spálne a položím na posteľ. Ešte raz zamraučí, ale neprebudí sa.

Bleskurýchlo jej vyzujem topánky i ponožky a dám ich do hotelového plastického vreca s praním. Potom jej rozopnem a stiahnem džínsy. Predtým, ako ich hodím do prania, skontrolujem vrecká. Ana padá späť na posteľ, je rozťahnutá ako morská hviezdica, z ktorej visia bledučké ramená a nohy, a ja si na chvíľu predstavím jej nohy okolo môjho pása a jej zápästia priviazané na môj kríž svätého Andreja. Na kolene má miznúcu modrinu. Rozmýšľam, či to nie je z pádu v mojej kancelárii.

Odvtedy má ďalšie sinky... Presne ako ja.

Posadím ju a ona otvorí oči.

„Ahoj, Ana,“ šepnem a pomaly, bez jej pomoci, jej vyzlečiem sako.

„Grey. Pery,“ zamumle.

„Áno, drahá.“ Položím ju na posteľ. Znovu zavrie oči a prevalí sa na svoju stranu. Tentoraz sa schúli do kľbka. Pôsobí nepatrne, zraniteľne. Zakryjem ju a pobozkám do vlasov. Keď sa už zbavíme jej špinavých šiat, zacítim závan jej vône. Jablká, jeseň, niečo svieže, niečo príjemné... Skrátko, Ana. Pery má poodchýlené, mihalnice ležia ako vejáre nad bledými lícami. Má bezchybnú pleť. Doprajem si ešte jeden dotyk a nič viac – chrptom ukazováka ju pohladím po líci.

„Dobre sa vyspi,“ poviem takmer šeptom. Potom sa vyberiem do obý-

vačky, aby som dopísal zoznam vecí na pranie. Keď som hotový, položím nechutné vrece s jej vecami pred dvere, aby ho mohli vyprať.

Skôr než si skontrolujem e-maily, pošlem Welchovi esemesku. Chcem, aby mi zistil, či nemá José Rodriguez policajný záznam. Som zvedavý, veľmi zvedavý. Chcem vedieť, či náhodou nečíha na opité mladé ženy. Potom sa venujem otázke garderóby slečny Steelovej – posielam krátku správu Taylorovi.

Od: *Christian Grey*

Predmet: *Slečna Anastasia Steelová*

Dátum: *20. mája 2011, 23.46*

Komu: *J B Taylor*

Dobré ráno,

mohli by ste, prosím, zohnať nasledujúce veci pre slečnu Steelovú a nechať ich doručiť do mojej obligátnej izby pred 10.00?

Džínsy: modré, veľkosť 4

Blúzka: modrá, pekná, veľkosť 4

Tenisky: čierne, veľkosť 7

Ponožky: veľkosť 7

Spodná bielizeň: nohavičky – esko, podprsenka – odhadom 34C

Ďakujem.

Christian Grey

Výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Po odoslani správy posielam esemesku Elliotovi.

Ana je stále so mnou.

Ak si ešte s Kate, povedz jej to.

Elliot odpovedá ihneď.

Vykonám.

*Dúfam, že si zakefuješ.
Tak stra-a-ášne to potrebuješ.;*)

Pri jeho odpovedi prskám.
Neboj sa, Elliot. To si piš.
Otvorím si pracovný e-mail a začnem čítať.

Sobota 21. mája 2011

Sotva dve hodiny nato si idem ľahnúť. Je čosi po 1.45 ráno. Ana tvrdo spí, ani sa nehne. Vyzlečiem sa, natiahnem si pyžamové nohavice aj tričko a vlezím k nej. Spí sťa zabitá; je veľmi nepravdepodobné, že by sa začala prehadzovať a dotkla sa ma. Premknú ma temné myšlienky, na chvíľu váham, no nepodľahnem im. Dôvodom sú Anine hypnotické nádychy a výdychy, ktoré jej dvíhajú hrud'. Dýcham spolu s ňou. Nádych. Výdych. Nádych. Výdych. Nádych. Výdych. Prejdú sekundy, minúty, hodiny – ani neviem –, čo ju pozorujem. Zatiaľ čo spí, dopodrobna si prezriem každý milimeter jej krásnej tváre. Nádhera. Tmavé mihalnice sa jej v spánku chvejú, má trošičku pootvorené pery, takže jej dokonca zazriem i belostné zúbky. Zamumle voľačo nezrozumiteľné. Na sekundu vyplazí jazyk, oblizne si pery. Vzruší ma to, veľmi ma to vzruší. Napokon upadnem do hlbokého bezsenného spánku.

Keď otvorím oči, všade navôkol vládne ticho. Som dezorientovaný. Ach, áno, som v Heathmane. Hodinky na nočnom stolíku ukazujú 7.43.

Kedy som si naposledy takto pospal?

Ana.

Pomaly obrátim hlavu. Stále tvrdo spí, tvár má obrátenú ku mne. Ako oddychuje, pôsobí mäkko, nežne.

Nikdy som so ženou nespál. Pretiahol som mnohé, ale prebudiť sa

vedľa zvodnej mladej ženy je pre mňa nová skúsenosť. Dodáva mi to energiu. Môj vták súhlasí.

Takto to nemôže byť...

Neochotne sa vyštvieram z postele, prezlečiem sa do bežeckého. Musím vybiť prebytočnú energiu. Keď si dávam bežecké nohavice, uvedomím si, že takto dobre som sa nevyspal, už ani nepamätám.

V obývačke naštartujem laptop, skontrolujem e-maily, odpoviem na dva od Ros a jeden od Andrey. Trvá mi to trochu dlhšie než zvyčajne, pretože som rozrušený. Dôvodom je Ana, ktorá spí vo vedľajšej izbe. Dumám, ako sa bude cítiť, keď sa zobudí.

Bude mať opicu. *Ach bože!*

V minibare nájdem fľašku pomarančového džúsu. Nalejem si do pohára. Keď vojdem do vedľajšej izby, Ana stále spí. Vlasy má rozhádzané po vankúši – mahagónová záplava –, prikrývka sa jej zošuchla pod pás. Tričko sa jej vyhrnulo, odhalilo jej bruško a pupok. Pohľad na ňu ma opäť nenechá chladným.

Prezmilovaniebožie, Grey, prestaň tu stáť a zízat' na ňu.

Musím vypadnúť, lebo spravím niečo, čo by som mohol neskôr oľutovať. Položím pohár na nočný stolík a vkĺznem do kúpeľne. V cestovnom puzdre nájdem dva Advily. Položím ich vedľa pohára s pomarančovým džúsom.

Venujem Anastasii Steelovej – prvej žene vôbec, vedľa ktorej som spal – dlhý, prenikavý pohľad. Potom si idem zabehať.

Keď sa vrátim z behu, v obývačke je taška z obchodu, ktorý nepoznám. Pozriem bližšie a vidím, že sú v nej šaty pre Anu. Z toho, čo vidím, Taylor zvládol úlohu veľmi dobre – a všetko do 9.00.

Super chlap.

Anina kabelka je na pohovke, kde som ju včera večer hodil. Dvere do spálne sú zatvorené. Usúdím teda, že neodišla, že ešte spí.

Odlahne mi. Prejdem informácie o hotelových službách a rozhodnem sa objednať niečo na zahryznutie. Keď sa zobudí, bude zaiste hladná. Netuším však, na čo bude mať chuť. V nezvyčajnom záchvate zhýralosti objednam výber z raňajkového menu. Vravajú mi, že to prinesú o pol hodiny.

Je načase, aby som zobudil rozkošnú slečnu Steelovú; spala už dost.

Schmatnem uterák, čo používam po behu, a tašku s nákupom, zaklop-kám na dvere a vojdem. Na moju veľkú radosť, Ana sa v posteli posadila. Tabletky zmizli a džús tiež.

Poslušné dievčatko.

Keď vkĺznem do izby, zbledne.

Nerob z toho veľkú vedu, Grey. Nechceš predsa, aby ťa obvinili z únosu.

Privrie oči. Usúdím, že sa hanbí.

„Dobré ráno, Anastasia. Ako sa cítiš?“

„Lepšie, než si zaslúžim,“ povie takmer nečujne. Tašku s vecami polo-žím na stoličku. Keď sa na mňa pozrie, má neskutočne veľké modré oči, a aj keď má vlasy poriadne rozstrapatené, vyzerá úchvatne.

„Ako som sa sem dostala?“ pýta sa tak, akoby sa bála odpovede.

Daj to na pravú mieru, Grey.

Sadnem si na okraj postele, držím sa faktov. „Keď si odpadla, nechcel som riskovať zničenie kožených poťahov v aute, a tak som ťa namiesto dlhšej cesty do tvojho bytu priviezol sem.“

„Uložil si ma do postele?“

„Áno.“

„Znovu som vracala?“

„Nie.“ Chvalapánubohu, nie.

„Vyzliekol si ma?“

„Áno.“ *Kto iný by ťa asi tak vyzliekol?*

Začervená sa. Konečne sa jej do líc dostane trocha farby. Zahryzne si do spodnej pery. Nemá to chybu. Potlačím vzdych.

„Vari sme ne–“ šepne, úpenlivo si hľadí na ruky.

Kriste, čo si myslíš, že som nenásytný netvor?

„Anastasia, bola si takmer v bezvedomí. Nekrofiliu neprevádzkujem.“

Tón môjho hlasu je suchý. „Mám rád ženy vnímavé a patrične aktívne.“

Zjavne jej odľahne. Napadne mi, či sa jej už toto prihodilo – odpadnutie a následné prebudenie v posteli niekoho cudzieho. Niekoho, kto ju bez dovolenia pretiahol. Čo ak takto funguje ten fotograf? Pomyslenie na to je veľmi znepokojivé. Lenže napadne mi jej priznanie z minulej noci – že sa ešte nikdy predtým neopila. Vďaka bohu, že si z tohto neurobila návyk.

„Lutujem,“ povie a v hlase jej badať, že sa veľmi hanbí.

Dopekla. Asi by som jej to mal uľahčiť.

„Veci sa včera vyvinuli neočakávane. Tak skoro na to nezabudnem.“
Dúfam, že som to vyjadril jemne. Jej obočie sa aj tak vraští.

„Nemusel si ma stopovať ako James Bond. Ako to robíš v prípade špeciálnych klientov.“

Ohohó! Tak teraz to v nej teda pekne vri. Ale prečo?

„Tak po prvé, technológia na sledovanie mobilov je na internete.“

Nuž, uznávam – treba vedieť, ako na nete vydolovať skryté informácie...

„A po druhé, moja firma neinvestuje do žiadneho druhu sledovacích zariadení a ani ich nevyvíja.“

Už sa ovládam menej, ale stále sa mi ako-tak darí. „A po tretie, keby som ťa odtiaľ nevzal, asi by si sa zobudila vo fotografovej posteli. Lenže ak si dobre pamätám, nebola si až taká nadšená, že sa ti dobíjal do srdca.“

Niekoľkokrát zaklipká očami, potom sa rozchichoce.

Znovu sa na mne smeje.

„A ty si odkiaľ prišiel? Hovoríš ako stredoveký rytier.“

Mámi ma, vyzýva ma... Znovu ma vyzýva, no jej argumenty sú trefné, skutočne trefné. Lenže ja si o sebe nemyslím, že som rytier v lesklej zbroji. Bože, žeby ma zle pochopila? A aj keď mi to práve nehrá do karát, mám nutkanie uviesť veci na správnu mieru a povedať jej, že na mne nie je nič rytierske, nič cnostné. „Anastasia, nerozumieš tomu. Možno temný rytier.“ Keby len vedela – a vôbec, prečo rozoberáme *mňa*? Zmením tému. „Jedla si včera večer?“

Pokrúti hlavou.

To som si mohol myslieť!

„Musíš jesť. Preto ti bolo tak zle. Keď piješ, jedenie je pravidlo číslo jeden.“

„Budeš ma ďalej hrešiť?“

„To robím?“

„Uhm.“

„Môžeš byť rada, že ťa *len* hreším.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Nuž, keby si bola moja, po tom, čo si včera vyviedla, by si si týždeň nesadla na zadok. Nič si nejedla, opila si sa, riskovala si.“ Strach, čo sa

vo mne rodí, ma prekvapí. Bolo to nezodpovedné, riskantné správanie. „Nechcem ani len pomyslieť na to, čo všetko sa ti mohlo stať.“

Zvráští obočie. „Nič by sa mi nebolo stalo. Veď som bola s Kate.“

To teda bola pomoc!

„A ten fotograf?“ nedám sa.

„José to len trochu prehnal,“ povie, snaží sa zahnať moje obavy. Potom potrasie hlavou, až sa jej po pleciah rozvlnia neposlušné kade-re.

„Nuž, keď to nabudúce trochu preženie, niekto by ho mal poučiť o dobrých mravoch.“

„Ty si ale prísny,“ hnevá sa.

„Ach bože, Anastasia, nemáš ani potuchy...“

Predstavím si ju pripútanú k lavici, s okrájaným koreňom zázvoru v zadku. Tak, aby ho nemohla stiahnuť. Potom sa mi premietne, ako použijem opasok alebo remeň. Jemne použijem. *To je ono...* To by ju naučilo zodpovednosti. Pomyslenie na to ma poteší.

Uprene sa na mňa díva, oči má doširoka roztvorené, vyzerá ohromená. Necítim sa pritom dobre. *Žeby mi vedela čítať myšlienky? Alebo sa len pozerám na peknú tvár a nič viac.*

„Idem si dať sprchu. Alebo chceš ísť prvá?“ vravím jej, no ona len civie a civie. Aj keď má otvorené ústa, je chutná. Je neodolateľná a ja sám sebe udelím dovolenie dotknúť sa jej, prejsť jej palcom po líci. Zatají dych. Pohľadím jej mäkkú dolnú peru.

„Dýchaj, Anastasia,“ šepnem. Potom vstanem a poviem jej, že raňajky prinesú o pätnásť minút. Nepovie nič, aspoň tentoraz ostanú jej pekné ústočká zavreté.

V kúpeľni sa zhlboka nadýchnem, vyzlečiem a vlezím do sprchy. Tak trochu si to chcem urobiť sám, lenže stará známa úzkosť, že ma uvidia a odhalia – ako sa to stávalo, keď som bol mladší – ma zastaví.

Elena by sa tomu nepotešila.

Staré zvyky.

Po hlave mi kaskáduje voda, prehrávam si v nej posledný rozhovor s komplikovanou slečnou Steelovou. Je stále tu, v mojej posteli, čo znamená, že sa jej nehnusím. Všimol som si, ako zatajila dych, ako ma sledovala očami, keď som chodil po izbe.

Tak to bolo. Mám teda nádej.

Otázka však znie – bola by dobrou podriadenou?

Je jasné, že o mojom spôsobe života nemá potuchy. Nie je schopná nahlas povedať „trtkáčka“ či „sex“, alebo použiť hocaký eufemizmus pre pohlavný akt, aký dnes používajú múdri vysokoškooláci. Zdá sa dosť nevinná. Asi prežila zopár nie bohvieakých intímnych stretnutí s chalanmi ako ten fotograf.

Pomyslenie na Anastasiu, ako flirtuje s iným, ma irituje.

Možno by som sa jej mohol jednoducho spýtať, či nemá záujem.

Nie. Ak by súhlasila s takýmto vzťahom, musel by som jej ukázať, čo sa pod tým skrýva.

Podme sa pozrieť, ako nám to pôjde pri raňajkách.

Zmyjem si mydlo, stojím pod horúcim prúdom vody a zhromažďujem dôvtip na druhé kolo s Anastasiou Steelovou. Zavriem vodu, vyjdem zo sprchy, schmatnem uterák. Hodím pohľad do zaroseného zrkadla a rozhodnem sa, že holenie dnes vynechám. Raňajky sú tu čoskoro, som hladný. Rýchlo si umyjem zuby.

Keď otvorím kúpeľňové dvere, v posteli už nie je. Hľadá si džínsy. Vzhliadne ku mne ako staré známe prekvapené jelenča s dlhými nohami a obrovskými očami.

„Ak si hľadáš džínsy, nechal som ich vyprať.“ Prižmúri oči, myslím, že sa pripravuje na hádku, takže jej poviem, prečo som tak učinil. „Boli od tvojich vývratkov.“

„Ach bože,“ povie.

Presne tak. „Ach bože.“ *Takže, čo mi ešte poviete, slečna Steelová?*

„Požiadal som Taylora, aby ti priniesol nové džínsy a topánky. Sú v taške na stoličke.“ Kývnem hlavou smerom k nákupnej taške.

Nadvihne obočie. Predpokladám, že od prekvapenia. „Ehm. Dám si sprchu,“ povie takmer nečujne. Potom, akoby o mojich slovách ďalej uvažovala, dodá: „Ďakujem.“

Schytlí tašku, obíde ma, zamieri do kúpeľne a zamkne sa.

Hm... Už to nemohla spraviť rýchlejšie.

Utiect' odo mňa.

Možno som príliš optimistický.

Zabolí ma to, potom sa rýchlo poutieram a oblečiem. V obývačke si

skontrolujem e-mail; nemám nič dôležité. Vyruší ma klopkanie na dvere. Prichádzajú dve mladé ženy z hotelovej služby.

„Kde máme prestrieť na raňajky, pane?“

„Prestrite na jedáľenský stôl.“

Vrátim sa do spálne, všimnem si, ako sa kradmo pozerajú. Ignorujem ich a potlačím pocit viny z množstva jedla, čo som objednal. To nikdy neskonzumujeme.

„Sú tu raňajky,“ zavolám a zabúcham na dvere.

„O-okej.“ Anin hlas znie veľmi ticho.

Vrátim sa do obývačky, kde sú už raňajky prestreté. Jedna zo žien – má veľmi tmavé oči – mi podáva šek na podpis. Z náprsnej tašky vytiahnem dve bankovky.

„Vďaka, dámy.“

„Keď budete chcieť odpratať zo stola, zavolajte službu, pane,“ vraví slečna Tmavé oči a koketne sa na mňa zahľadí. Akoby mi ponúkala viac.

Varujem ju chladným úsmevom.

Sadnem si aj s novinami za stôl a nalejem si kávu. Pustím sa do omelety. Cinkne mi telefón – esemeska od Elliota.

Kate chce vedieť, či je Ana stále nažive.

Zabehne mi, som do istej miery rád, že Anina takzvaná priateľka na ňu myslí. Je jasné, že napriek včerajším vehementným protestom Elliot nedoprial svojmu vtákovi oddych. Odpoviem mu.

Žije a hryzie ;)

Ana sa vynorí chvíľu nato. Má vlhké vlasy a modrú blúzku, čo sa jej hodí k očiam. Taylor si dal záležať; Ana vyzerá senzačne. Prebehne očami po izbe, zbadá svoju kabelku.

„Doriti, Kate...“ zabrble.

„Vie, že si tu a že žiješ. Poslal som Elliotovi esemesku.“

Ako kráča ku stolu, neisto sa na mňa usmieva.

„Posaď sa,“ poviem a ukážem na jej miesto. Keď vidí obrovské porcie jedla, zvráští obočie. Čo len zvýši môj pocit viny.

„Nevedel som, čo máš rada, tak som objednal zo všetkého na raňajkovom menu,“ zamumlem akože na ospravedlnenie.

„Ale veď to je priam nemorálne,“ povie.

„Áno, je.“ Cítim sa vinný ešte viac. Keď si však vyberie palacinky s javorovým sirupom, praženicu so slaninou a pustí sa do jedla, odpúšťam si. Je super pozeráť sa, ako raňajkuje.

„Čaj?“ pýtam sa.

„Áno, prosím,“ povie s plnými ústami. Je mi jasné, že je hladná ako vlk. Podám jej nevelký čajník. A vodu. Keď si všimne, že som jej objednal čaj Twinings English Breakfast, milo sa na mňa usmeje.

Nad výrazom jej tváre musím zatajiť dych. Cítim sa nesvoj.

Mám teda nádej.

„Máš mokré vlasy,“ všimnem si.

„Nemohla som nájsť sušič,“ povie, zdá sa zahanbená.

Z toľkého jedenia jej bude zle.

„Ďakujem za šaty,“ dodá.

„S radosťou, Anastasia. Tá farba ti sekne.“

Uprene si hľadí na prsty.

„Vieš, naozaj by si sa mala naučiť prijímať komplimenty.“

Možnože veľa pochvál nedostáva... Nechápem prečo. Je úžasná, tak nevtieravo úžasná.

„Mala by som ti za šaty zaplatiť.“

Čože?

Nahnevane na ňu pozriem. Rýchlo pokračuje: „Už si mi predsa dal knižky. Ktoré, samozrejme, nemôžem prijať. Ale šaty... Prosím, dovoľ mi zaplatiť ti za ne.“

Ale no tak, drahá.

„Ver mi, Anastasia, môžem si to dovoliť.“

„O to nejde. Prečo by si mi mal kupovať veci?“

„Pretože môžem.“ *Som veľmi bohatý, Ana, veľmi...*

„To ešte neznamená, že by si mal. Len preto, že môžeš.“ Má mäkký hlas, a mne znenazdania skrsne v hlave, či ma náhodou neprekukla, či nevie o mojich najtemnejších túžbach. „Prečo si mi poslal knižky, Christian?“

Lebo som ťa chcel znovu vidieť. Čo sa mi aj podarilo...

„Nuž teda, keď ťa skoro zrazil ten cyklista a ja som ťa držal a ty si na

mňa hľadela a bola si nažhavená na bozk – “zastavím sa; spomeniem si na okamih, keď bolo jej telo pritlačené k môjmu. *Doriti*. Spomienku rýchlo zaženiem. „Cítil som, že ti dlhujem ospravedlnenie i varovanie. Anastasia, nie som mužom, čo rozdáva srdcia a kvety. Nie som romantický typ. Mám nesmierne individualistické chůtky. Mala by si si odo mňa držať odstup. Lenže je na tebe niečo, čo mi nedovolí nechať ťa ísť. Je mi jasné, že si na to už prišla.“

„Tak to teda nerob,“ šepne.

Prosím?

„Nevieš, čo hovoríš.“

„Pouč ma, som samé ucho.“

Jej slová mi cestujú priamo do rozkroku.

Dopekla.

„Nežiješ vari v celibáte?“ pýta sa.

„To nie, Ana, to nežijem.“ Keby si mi dovolila zviazať ťa, hneď teraz by som ti to dokázal.

Oči sa jej rozšíria, líca jej zružovejú.

Ach bože, Ana!

Musím jej to vysvetliť. Je to jediná schodná cesta. „Aké máš teraz plány?“ pýtam sa.

„Dnes pracujem. Od popoludnia. Koľko je hodín?“ zvolá v panike.

„Čosi po desiatej. Máš more času. Čo tak zajtra?“

„Začíname sa s Kate baliť. Budúci víkend sa sťahujeme do Seattlu a celý tento týždeň robím u Claytonovcov.“

„Už máte v Seattli ubytovanie?“

„Hej.“

„Kde?“

„Adresu si nepamätám. Je to v Pike Market District.“

„Nedaleko odo mňa.“ *Výborne!* „Takže, akú prácu si chceš v Seattli nájsť?“

„Uchádzala som sa o niekoľko stáží. Čakám na odpovede.“

„Zahŕňa to aj moju spoločnosť? Ako som ti navrhoval?“

„No, vieš... To nie.“

„Čo sa ti na mojej spoločnosti nepáči?“

„Myslíš na tvojej spoločnosti a či vari v *tvojej* spoločnosti?“ Zdvihne obočie.

„Ufahujete si zo mňa, slečna Steelová?“ Neviem skryť prekvapenie i pobavenie.

Ach bože, bolo by radosť zasväcovať ju... komplikovaná, šialená žena.

Študuje si tanier, cmúľa si peru.

„Chcel by som ti hryznúť do pery,“ šepnem. Je to tak, presne tak.

Neveriacky sa na mňa pozrie, potom sa pomrví na stoličke. Nahne ku mne bradu, v očiach sa jej zračí istota. „Tak prečo to nespravíš?“ povie tíško.

Ach bože. Nedráždi ma, bejby. To nemôžem. Aspoň zatiaľ nie.

„Pretože sa ťa nedotknem, Anastasia. Nie skôr, než mi na to dáš písomný súhlas.“

„A to má čo znamenať?“ pýta sa.

„Presne to, čo vravím. Musím ti to ukázať, Anastasia.“ Aby si vedela, do čoho ideš. „O kolkej dnes večer končíš v práci?“

„Okolo ôsmej.“

„Mohli by sme teda zájsť do Seattlu dnes večer alebo v sobotu a dať si u mňa večeru. Tam ti všetko vysvetlím. Ostatné bude na tebe.“

„Prečo mi to nemôžeš povedať teraz?“

„Pretože si vychutnávam raňajky a užívam tvoju spoločnosť. Ak ti to poviem, už ma možno nebudeš chcieť vidieť.“

Keď to spracuje, zvráští obočie. „Dnes večer teda,“ povie.

Ohohó! To bolo rýchle!

„Si rovnako ochotná zahryznúť do jablka ako Eva,“ naťahujem ju.

„Robíte si zo mňa dobrý deň, pán Grey?“ pýta sa.

Prizhúrím oči a pozriem sa na ňu.

V poriadku, bejby, ty si to chcela.

Zdvihnem telefón a stlačím kontakt na Taylora. Odpovedá takmer okamžite.

„Pán Grey.“

„Taylor. Budem potrebovať *Charlie Tango*.“

Sústredene ma pozoruje, ako organizujem dopravu môjho EC135 do Portlandu.

Vysvetlím jej, o čo ide... To ostatné bude na nej. Keď sa všetko dozvie, možno zdupká. Budem teda potrebovať Stephana, môjho pilota, do zálohy. Aby ju zaviezol späť do Portlandu, ak sa rozhodne, že ma už nechce vidieť. Pevne verím, že k tomu nedôjde.

Je to jasné – som celý bez seba, že ju budem brať do Seattlu v *Charlie Tango*.

Takto teda začneme.

„Nech je pilot v pohotovosti od 22.30,“ dohodnem s Taylorom a zavesím.

„Ludia vždy robia, čo im povieš?“ pýta sa. Nesúhlas v jej hlase je evidentný. Žeby ma hrešila? Jej výpad ma otrávi.

„Zvyčajne áno. Ak si chcú udržať prácu.“ *A nepýtaj sa, ako sa správam k zamestnancom, dobre?*

„A čo ak ide o ľudí, čo pre teba nepracujú?“ dodáva.

„Ach, ľudí viem skutočne presvedčiť, Anastasia. Doraňajkuj. Potom ťa vyložím doma. U Claytonovcov ťa vyzdvihnem o ôsmej, keď skončíš. Poletíme do Seattlu.“

„Poletíme?“

„Áno. Mám helikoptéru.“

Otvorí ústa, vytvárajú pekné malé o. Užívam si to.

„Pôjdeme do Seattlu helikoptérou?“ šepne.

„Áno.“

„Prečo?“

„Lebo si to môžem dovoliť,“ zazubím sa na ňu. Niekedy je bohovsky dobre byť tým, kým som. „Dojedz.“

Vyzerá, že je v šoku.

„Jedz!“ poviem nástojčivejšie. „Anastasia, neznesiem plytvanie jedlom. Jedz.“

„Nevládzem to všetko zjesť.“ Študuje množstvo jedla na stole a mňa opäť premkne pocit viny. Má pravdu, jedla je príliš veľa.

„Zjedz, čo máš na tanieri. Keby si sa bola včera najedla, nebola by si tu, a ja by som ťa teraz neusmerňoval. Takto skoro.“

Doriti. Toto môže byť veľká chyba...

Pozrie na mňa úkosom, babre sa pritom vidličkou v jedle, kriví ústa.

„Čo ti je smiešne?“

Pokrúti hlavou a do úst si vloží posledný zvitok palacinky. Snažím sa nevybuchnúť do smiechu. Ako vždy, prekvapuje ma. Je nemotorná, nevypočítateľná, odzbrojujúca. Skutočne sa mi chce z jej slov smiať, dokonca smiať na seba samom.

„Poslušné dievčatko,“ zamumlem. „Keď si vysušíš vlasy, vezmem ťa domov. Nechcem, aby si prechladla.“

Dnes večer budeš potrebovať veľa sily a odvahy, keďže ti chcem všetko poukazovať.

Odrazu vstane od stola a ja sa musím krotiť, aby som jej nepovedal, že som jej to nedovolil.

Nie je tvojou podriadenou... Aspoň nie zatiaľ, Grey.

Cestou späť do spálne zastane pri pohovke.

„Kde si včera v noci spal?“ pýta sa.

„Vo svojej posteli.“ *Vedľa teba.*

„Ach.“

„Hej, aj pre mňa to bola nová skúsenosť.“

„Ale nemali sme... sex.“

Vyslovila to. Slovo začínajúce sa na s. Líca ju prezradia, má ich celé ružové.

„Nie.“

Ako by som jej to len povedal, aby to nevyznelo čudne?

Jednoducho to povedz, Grey.

„Je to pre mňa nová skúsenosť – spať s niekým.“ Nonšalantne sa opätovne sústredím na športové spravodajstvo a na výsledky hry zo včerajšieho večera. Potom sledujem Anastasiu, ako odchádza do spálne.

Nie, to vôbec neznalo čudne.

Nuž, mám so slečnou Steelovou ďalšie rande. Nie, nejde o rande. Musí sa o mne dozvedieť viac. Zhlboka si vzdychnem a dopijem pomarančový džús. Tento deň sa rysuje veľmi sľubne. Keď začujem zvuk fénu, poteším sa. Prekvapí ma, že robí, čo som jej povedal.

Kým na ňu čakám, zavolám hotelovú službu, aby mi z garáže priviezla auto, a znovu si preverím Aninu adresu na Google mape. Potom napíšem Andrei esemesku, aby mi e-mailom poslala DOM – Dohodu o mlčanlivosti. Ak Ana chce, aby som ju poučil, bude musieť mlčať. Zazvoní mi telefón. Je to Ros.

Keď telefonujem, Ana vyklzne z kúpeľne a vezme si kabelku. Ros hovorí o Darfure, ja však venujem pozornosť slečne Steelovej. Prstami vkľzne do kabelky; poteší ju, keď nájde gumičku na vlasy.

Má nádherné vlasy. Bohaté. Dlhé. Husté. Nemôžem to síce uskutoč-

niť, ale špekulujem, aké by to bolo pozapletať jej ich. Ana si vlasy vzadu vypne a oblečie si sako. Potom sa posadí na pohovku. Čaká, kým dotelefonujem.

„Okej, ideme na vec. Informuj ma o vývoji akcie,“ dokončím rozhovor s Ros. Spravila v tomto smere zázraky. Vyzerá to tak, že dodávka potravín do Darfuru sa naozaj uskutoční.

„Pripravená?“ pýtam sa Any. Prikývne. Schmatnem bundu aj kľúče od auta a nasledujem ju von. Ako ideme k výťahu, pozorne sa na mňa zadíva spod dlhých mihalníc. Hanblivo sa pousmeje. Úsmev jej opätujem.

Čo mi to len vystrája?

Príde výťah a ja jej dám prednosť. Stisnem gombík na prízemie a dve re sa zatvoria. V stiesnenej výťahovej kabínke ju vnímam neskutočne intenzívne. Závan jej sladkej vône mi prenikne zmysly... Má prerušované dýchanie, trochu sa jej zasekáva. Premeriava si ma jasným, zvodným pohľadom.

Doriti.

Zahryzne si do pery.

To mi robí naschvál. Na milistotinu sekundy sa stratím v jej zmyselnom, uhrančivom pohľade. Oči neodvráti.

Postaví sa mi.

Okamžite.

Chcem ju.

Tu.

Teraz.

Vo výťahu.

„Ach, kašľať na podpisovanie papierov.“ Slová mi vyklážnu nevedno ako, inštinktívne ju schytím a pritisnem o stenu. Zovriem jej obe ruky a držím jej ich nad hlavou, takže sa ma nemôže dotknúť. Keď ju mám takto zaistenú, druhou rukou jej vlezím do vlasov. Moje pery hľadajú a nájdu jej.

Zavzdychá mi do úst, je to ako volanie morskej panny, konečne ju ochutnám: mäta pieporná a ovocný sad s mäkučkým, sladučkým, zreлым ovocím. Chutí presne tak fantasticky, ako vyzerá. Čo mi pripomenie hojnosť, nadbytok. *Panebože*. Strašne po nej túžim. Chytím ju nenásytne za bradu, bozk je stále hlbší a hlbší, jej jazyk sa váhavo dotýka môjho...

skúmavo, dobyvačne. Ale aj rozumne. Citlivo. Aj ona ma na revanš bozkáva.

Ach, boženanebesiach.

„Ty... si... taká... sladká...“ šepnem jej do pier. Som z nej paf, totálne spitý jej vôňou, jej chuťou.

Výtah sa zastaví, dvere sa roztvoria.

Doriti, Grey, veď sa spamätaj.

Donútim sa od nej odlepiť a ostať mimo jej dosahu.

Dychčí.

Ja tiež.

Kedy som len naposledy stratil nad sebou kontrolu?

Traja muži v biznis oblekoch sa na nás veľavravne pozerú, keď pristúpia do výťahu.

Uprene hľadím na plagát nad tlačidlami, ktorý propaguje senzuálny víkend v Heathmane. Mrknem na Anu a vydýchnem.

Zoširoka sa usmeje.

Aj ja sa usmejem. Znovu a znovu.

Čo to len so mnou robí?

Výtah sa zastaví na druhom poschodí, dotyční vystúpia a zanechajú ma so slečnou Steelovou samého.

„Umyla si si zuby,“ poviem, potmehúdsy sa pritom bavím.

„Použila som tvoju kefku,“ odvetí, žiaria jej oči.

Samozrejme... Z nejakého nepochopiteľného dôvodu ma to poteší, veľmi poteší. Potlačím úsmev. „Ach, Anastasia Steelová, čo len s tebou spravím?“ Keď sa dvere výťahu na prízemí otvoria, vezmem ju za ruku a pridusene zamumlem: „Čo to len majú ľudia s výťahmi?“ Pozrie sa na mňa, akože rozumie. Rezko prejdeme cez vyleštenú mramorovú podlahu foyeru.

Auto čaká v jednom z parkovacích ostrovčekov pred hotelom; hotelový poslíček netrpezlivo pochoduje hore-dolu. Dám mu nechutne vysoké prepitné a otvorím Ane dvere pre spolujazdca. Zdá sa mi tichá, ponorená do vlastných úvah.

Lenže – stále je so mnou...

Aj keď som na ňu vo výťahu skočil.

Mal by som povedať voľačo na margo môjho správania pred chvíľou, ale neviem, čo by to malo byť.

Prepáč mi to?

Ako sa ti to páčilo?

Čo to len so mnou robíš?

Naštartujem a rozhodnem sa, že čím menej poviem, tým lepšie. Upokojujúca melódia Delibesovho diela *Flower Duet* sa rozľahne kabínou. Uvoľním sa.

„Čo to počúvame?“ spýta sa Ana, keď zahnem na Southwest Jefferson Street. Poviem jej, čo to je, a spýtam sa, či sa jej to páči.

„Christian, je to strhujúce.“

Počuť moje meno z jej pier je zvláštne nádherné. Doteraz ho vyriekla tak zo šesťkrát, vždy to znie inak. Dnes je v jej hlase úžas – žasne nad hudbou. Je fantastické, že sa jej táto skladbička páči: jedna z mojich obľúbených. Uvedomím si, že sa zoširoka usmievam, priam žiarim. Prepáčila mi ten výpad vo výťahu.

„Môžem si to ešte raz vypočuť?“

„Samozrejme.“ Dotknem sa obrazovky, aby som pustil hudbu ešte raz.

„Máš rád klasickú hudbu?“ pýta sa, keď prechádzame po Fremont Bridge. Začíname sa nenútené zhovárať o mojom hudobnom vkuse. Kým sa rozprávame, tlačidlom na volante preberám hovor.

„Grey,“ odvetím.

„Pán Grey, tu Welch. Mám informácie, ktoré ste chceli.“

Ach, áno, podrobnosti o tom fotografovi.

„Dobre, pošlite mi ich e-mailom. Ešte niečo?“

„Nie, pane.“

Stisnem gombík a opäť zaznie hudba. Obaja počúvame, strácame sa v zemitkej melódii *Kings of Leon*. Dlho to však netrvá – pôžitok z počúvania nám znovu preruší hovor, čo preberám tlačidlom na volante.

Čo zas, dopekla, chcú?

„Grey,“ štekнем.

„Práve som vám e-mailom poslala DOM, pán Grey.“

„Dobre. To je všetko, Andrea.“

„Prijemný deň, pane.“

Úchytkom pozriem na Anu, či dávala pozor a vie nadviazať na rozhovor. Ona však študuje scenériu Portlandu. Usúdím, že to robí zo zdvorilosti. Je pre mňa ťažké pozeráť sa na cestu. Chcem hľadieť len a len na

ňu. Nech je, aká chce nemotorná, má prenádhernú šiju. Chcel by som ju bozkávať od ušného lalôčika až po pliecko.

Dopekla. Pomrvím sa. Dúfam, že bude súhlasiť, podpíše DOM a prijme moju ponuku.

Keď sa pripojíme na diaľnicu I-5, znovu mi niekto volá.

Elliot.

„Čau, Christian, tak čo, rozdali ste si to?“

Ach bože... no super, môj pekný, super...

„Ahoj, Elliot – mám ťa nahlas a nie som v aute sám.“

„Koho tam máš?“

„Anastasiu Steelovú.“

„Ehm... Čau, Ana!“

„Ahoj, Elliot,“ Ana živo odpovie.

„Veľa som o tebe počul,“ hovorí Elliot.

Doriti. Čo také mohol o nej počuť?

„Never Kate ani slovo,“ dobrosrdečne odvetí Ana.

Elliot sa zasmieje.

„Veziem teraz Anastasiu domov. Stavím sa potom po teba?“ preruším ich.

Je mi jasné, že Elliot sa bude chcieť z toho rýchlo vyzuť.

„V poriadku.“

„Vidíme sa o chvíľu.“ Zavesím.

„Prečo ma stále voláš Anastasia?“ pýta sa.

„Lebo je to tvoje meno.“

„Dávam prednosť Ane.“

„Vážne?“

„Ana“ je pre ňu príliš všedné, príliš mdlé. A príliš povedomé. Tie tri písmená majú silu zraniť...

V tom momente mi je jasné, že keď ma odmietne, bude to pre mňa ťažké. Už sa to stalo, ale nikdy som sa necítil takýto odhodlaný. Hoci to dievča ani len nepoznám. Lenže chcem ju spoznať, každý kúsok jej bytia chcem spoznať. Možno je to preto, lebo som za žiadnou ženou nikdy nebehal.

Kontroluj sa, Grey, dodržiavaj pravidlá. Inak to bude celé v kýbli.

„Anastasia,“ poviem, ignorujúc jej nesúhlasný pohľad. „Čo sa stalo vo výťahu – to sa už nikdy nestane. Len ak by sme to dopredu dohodli.“

Nepovie ani slova, ja zatiaľ zaparkujem pred jej bytom. Kým sa zmôže na odpoveď, vyšterám sa z auta, prejdem okolo a otvorím jej dvere.

Keď vkročí na chodník, krátko sa na mňa pozrie. „Mne sa tá vec vo výťahu páčila,“ povie.

Fakt? Jej priznanie ma šokuje. Slečinka Steelová ma opäť príjemne prekvapila. Ako vystupuje k vchodovým dverám po schodoch, sotva jej stačím.

Keď vojdeme, Elliot a Kate zdvihnú hlavy. Sedia za jedálenským stolom v stroho zariadenej izbe veľkej akurát tak pre dve študentky. Pri knižnici je zopár škatúľ na veci. Elliot pôsobí uvoľnene, nezdá sa, že by sa s odchodom ponáhlal. Prekvapí ma to.

Kavanaghová vyskočí a veľavravne sa na mňa pozrie – akože čo to vyvádzam. Anu objíme.

Čo si, preboha, myslela, že Ane spravím?

Hoci viem veľmi dobre, čo by som jej chcel urobiť...

Ako ju Kavanaghová drží, ako je blízko nej, uistím sa v tom, že možno aj jej predsa len na Ane záleží.

„Dobré ráno, Christian,“ povie Kavanaghová. Tón jej hlasu je sebaistý, nadradený.

„Slečna Kavanaghová.“ Chcem utrúsiť sarkastickú poznámku na margo jej náhleho záujmu o priateľku, lež radšej si zahryznem do jazyka.

„Christian, volá sa Kate,“ povie Elliot mierne podráždene.

„Kate,“ zamumlem; chcem byť zdvorilý. Elliot objíme Anu, drží ju trochu dlhšie, ako by mal.

„Ahoj, Ana,“ vraví a usmieva sa ako slniečko na hnoji.

„Čau, Elliot.“ Aj Ana sa rozžiari.

Nuž dobre, musím povedať, že toto je už priveľa. „Elliot, mali by sme už ísť.“ *A daj od nej paprče preč.*

„Pravdaže,“ povie Elliot, pustí Anu, no vzápätí schytí Kavanaghovú a pateticky ju pobožká.

Prezmilovaniebožie.

Anu to privedie do rozpakov. Nečudujem sa jej. Ale keď sa ku mne obráti, z očí má úzke čiaračky a jej pohľad svedčí o úpornom zvažovaní situácie.

Čo jej asi chodí po rozume?

„Uvidíme sa neskôr, bejby,“ utrúsi Elliot. Je z Kavanaghovej celý hotový.

Starec, prekristapána, čo nemáš žiadnu hrdosť?

Anine obviňujúce oči sa na mňa dívajú a na sekundu neviem, či je to pre Elliotovo a Katino zmyselné správanie, či pre...

Dopekla! Svitne mi – toto chce. Chce, aby som jej dvoril, aby som jej nadbiehal.

Lenže, drahá, ja nie som romantik.

Uvoľnil sa jej pramienok vlasov a ja jej ho bez rozmýšľania zastrčím za ucho. Oprie si tvár o moje prsty – jej nežné gesto ma prekvapí. Palec mi zabľúdi na jej mäkkú spodnú peru. Chcem ju znovu pobozkať, lenže teraz nemôžem. Až keď mi na to dá písomný súhlas.

„Uvidíme sa neskôr, bejby,“ šepnem. Úsmev jej zjemní tvár. „Vyzdvihnem ňa o ôsmej.“ Neochotne sa od nej odtrhnem a otvorím predné dvere. Elliot ma nasleduje.

„Starec, potrebujem sa trochu vyspať,“ povie hneď, ako sa dostaneme do auta. „Tá ženská je nenásytná.“

„Naozaj?“ poviem sarkasticky. Posledná vec, čo si chcem vypočuť, je podrobný opis jeho úspechu.

„A čo vy dvaja, milénčce? Zbavila ňa panenstva?“

Úkosom sa naňho pozriem a bez slova mu poviem, aby „si dal pohov“.

Elliot sa zasmieje. „Starec, si ty ale kus neprístupného sviniara.“ Na tvár si natiahne fanúšikovskú čiapku klubu Sounders a pripraví sa na spánok.

Dám hudbu hlasnejšie.

Pospí si pri hudbe, Elliot!

Pravdou je, že bratovi závidím: ako to vie so ženami, ako vie spať... a tiež to, že na rozdiel odo mňa on sviniar nie je.

Informácie o José Louisovi Rodriguezovi odhalia, že má záznam za prechovávanie marihuany. V policajných záznamoch však nestojí nič o sexuálnom obťažovaní. Možnože by minulá noc bola jeho prvým záznamom, ak by som nebol zakročil. Tento chudák že fajčí trávu? Dúfam, že to nerobí v Aninej prítomnosti – a dúfam, že ona nefajčí. Ani občas. Bodka.

Otváram Andrein e-mail a dávam tlačiarňu v mojej kancelárii v Escale príkaz na vytlačenie DOM-u. Ana to bude musieť podpísať skôr, než

jej ukážem herňu. Vo chvíľke slabosti, túžby, či azda neopodstatneného optimizmu – neviem, ktoré z toho je pravdou – vpíšem na štandardnú zmluvu medzi dominujúcim a podriadenou jej meno i adresu a všetko odpošlem na vytlačenie.

Niektok zaklope na dvere.

„Ahoj, milenec, ideme na turistiku,“ vraví Elliot cez dvere.

Ach bože... Dieťaťko sa nám prebudilo.

Vôňa borovice, čerstvej vlhkej zeme a neskorej jari je balzomom na dušu. Pripomína mi to dni z detstva plné arómy, keď sme s bratom Elliotom a sestrou Miou behávali po lese pod ostrážitým dohľadom našich adoptívnych rodičov. Tíšina, priestor, sloboda... Praskot suchého borovicového ihličia pod nohami.

Tu, vo voľnej prírode, by som azda mohol zabudnúť.

Sem som sa utiekal pred nočnými morami.

Elliot rozpráva a rozpráva, stačí mu, keď občas súhlasne zahundrem, a potom ide ďalej. Ako sa prechádzame po pobreží s okruhliakmi vo Willamette, myseľ mi zabehne k Anastasii. Prvý raz po dlhom čase cítim sladkosť očakávania. Som vzrušený.

Povie na môj návrh áno?

Predstavujem si, ako spí vedľa mňa, mäkká, útla... Vták sa mi pohne. Mohol som ju vtedy zobudiť a pretiahnuť – to by bola teda novinka!

Skôr či neskôr to spravím.

Pomilujem ju zviazanú, jej pekné ústočká zapchám.

U Claytonovcov je ticho. Posledný zákazník odišiel pred piatimi minútami. *Znovu* čakám, prstami si bubnujem do stehien. Trpezlivosť nie je mojou silnou stránkou. Dokonca ani dnešná dlhá turistika s Elliotom ma neupokojila. Môj brat dnes večeria s Kate v Heathmane. Dve rande po sebe teda nie je jeho štýl.

Zrazu v obchode zhasnú fluoreskujúce svetlá, otvoria sa predné dvere a Ana vykročí do vlhého portlandského večera. Rozbúši sa mi srdce. A je to tu: buď sa začína nový vzťah, alebo sa končí. Zamáva mladému mužovi, ktorý za ňou vyjde von. Nie je to chalan, ktorého som stretol, keď som tu bol naposledy. Je to niekto nový. Sleduje, ako Ana

kráča k autu, oči má na jej zadku. Taylor začne vystupovať z auta, čím ma vyruší. Zastavím ho. Toto je moja práca. Keď vyjdem von podržať jej dvere, aby nastúpila, muž, ktorý ju pozoroval, zamkyna obchod. Už na ňu necivie.

Ako sa Ana približuje, pery sa jej zvlia do plachého úsmevu. Vlasy má zopnuté do elegantného chvosta a ten sa jej kolíše vo večernom vánku.

„Dobry večer, slečna Steelová.“

„Pán Grey,“ povie. Má na sebe čierne džínsy... *Znovu džínsy*. Keď si sadne na zadné sedadlo auta, pozdraví Taylora.

Prisadnem si k nej a stisnem jej ruku. Taylor zatiaľ zahne na prázdnu cestu, mieri do portlandského heliportu. „Ako bolo v práci?“ pýtam sa. Je také príjemné dotýkať sa jej ruky.

„Bolo mi veľmi dlho,“ povie zastretým hlasom.

„Áno, aj ja som mal dlhý deň.“

Posledné dve hodiny boli na nevydržanie!

„Čo si robil?“ pýta sa.

„Bol som s Elliotom na turistike.“ Má teplú, hebkú dlaň. Pozrie dolu na naše poprepletané prsty. Bez prestania jej palcom prechádzam po hánkach. Zatají dych, stretnú sa nám oči. Vidím v nich túžbu i žiadostivosť... A zmysel pre očakávanie. Naozaj dúfam, že môj návrh prijme.

Cesta k heliportu je našťastie krátka. Keď vystúpime z auta, znovu ju chytím za ruku. Zdá sa trochu popletená.

Ach. Iste húta, kde je helikoptéra.

„Pripravená?“ pýtam sa. Prikývne a ja ju vediem do budovy k výťahu. Na sekundu sa na mňa veľavravne pozrie.

Pamätá si náš ranný bozk. Lenže to si predsa pamätám aj ja.

„Sú to len tri poschodia,“ povie akoby nič.

Stojíme vo výťahu a ja si v hlave poznačím, že ju raz musím pretiahnuť vo výťahu. Teda, ak bude súhlasiť s mojím návrhom.

Charlie Tango, ktorý práve prišiel z Boeing Field, je pripravený na let, hoci nikde nevidím Stephana, čo ho sem dopravil. Joe, ktorý riadi heliport v Portlande, na svojom mieste však je. Keď sa naňho pozriem, zasalutuje mi z malej kancelárie. Je starší ako môj dedo, a ak je niečo o lietaní, čo nevie, potom to vedieť netreba. Lietal s helikoptérmi Sikorsky v Kórei v rámci evakuácie ranených. Panebože, ten by vedel roz-

právať – príbehy, pri ktorých sa vám postavia do pozornu všetky chlípky na tele.

„Tu je váš letový plán, pán Grey,“ povie Joe, jeho vážny hlas prezradí jeho vek. „Povinný manuál je hotový. *Charlie Tango* je pripravené na odlet, čaká na vás. Mali by ste ísť. Všetko som skontroloval.“

„Ďakujem, Joe.“

Hodím očkom po Ane. Je mi jasné, že je vzrušená... Aj ja som vzrušený. Toto robím prvý raz.

„Ideme.“ Znovu ju chytím za ruku a vediem na heliport k *Charlie Tango*. Najbezpečnejší Eurocopter vo svojej triede, je radosťou ním lietať. Som naň hrdý, veľmi sa z neho teším. Podrším dvere, aby Ana mohla nasadnúť; vlezie dnu a ja sa vyštverám za ňou.

„Tam,“ prikážem jej, ukazujúc na predné sedadlo spolucestujúceho. „Sadni si tam a nič nechytaj.“ Som uveličený, keď urobí, čo jej kážem.

Keď už sedí, s úžasom i entuziazmom si prezerá množstvo prístrojov. Čupnem si vedľa nej a pripútam ju. Snažím sa pritom nepredstavovať si ju nahú. Robím to trochu dlhšie ako treba, pretože to môže byť posledná príležitosť byť pri nej takto blízko, posledná možnosť vdychovať jej sladkú, omamnú vôňu. Keď sa dozvie o mojich preferenciách, možno zdupká... Hoci na druhej strane – čo keď sa jej to zapáči? Rozmýšľanie o možnostiach ma takmer prealcuje. Pozorne ma sleduje, je tak blízko... Je rozkošná. Zatiahnem posledný popruh, už nemôže zdupkať. Aspoň tak hodinu.

Potlačím vzrušenie a šepnem: „Si v bezpečí. Nemôžeš ujst’.“ Prudko sa nadýchne. „Dýchaj, Anastasia,“ dodám a pohladím jej líce. Chytím ju za bradu, zohnem sa a nástojčivo ju pobozkám. „Tento popruh sa mi páči,“ zašomrem. Chcem jej povedať, že mám aj iné popruhy, kožené, v ktorých by som ju rád videl zviazanú a zavesenú zo stropu. Ale ovládnem sa. Posadím sa a zapnem si pás.

„Nasaď si slúchadlá.“ Ukážem na slúchadlá pred ňou. „Idem len vykonať predletovú kontrolu.“ Všetky prístroje sa zdajú v poriadku. Stlačím páku na 1 500 otáčok za minútu, pripravím rádio a zaujmem pozíciu podľa signálu. Všetko je nastavené a pripravené na štart.

„Vieš, čo robíš?“ pýta sa s úžasom v očiach. Poviem jej, že už štyri roky vlastním pilotnú licenciu. Jej úsmev je nákazlivý.

„So mnou si v bezpečí,“ upokojím ju. Potom dodám: „Nuž, aspoň po-
kial letíme.“ Žmurknem na ňu, ona sa rozžiari, som z nej pif-paf.

„Si pripravená?“ pýtam sa. Zdá sa neskutočné, že ju mám vedľa seba,
som z toho celý bez seba.

Anastasia prikývne.

Rozprávam sa s vežou – sú pripravení –, zvýšim na 2000 otáčok za
minútu. Keď nám povolia vzlietnuť, poslednýkrát všetko skontrolujem.
Teplota oleja je na 104. *Dobre*. Zvýšim tlak v rozvádzači na 14, motor na-
stavím na 2 500 otáčok za minútu, páku potiahnem späť. A rovnako ako
elegantný vták, ktorým vskutku je... *Charlie Tango* vzlieta.

Keď pod nami zmizne zem, Anastasia zatají dych, ani nemukne. Ne-
pochybne je uveličená zo svetiel Portlandu, ktoré sa strácajú pod nami.

Čoskoro nás zahalí tma; jediným zdrojom svetla sú prístroje navôkol.
Ako Ana uprene hľadí do noci, jej tvár osvetľujú červené a zelené záblesky.

„Strašidelné, čo?“

Hoci mne sa to tak nejaví. Mňa to upokojuje. Tu mi nemôže nič ublížiť.
Som v bezpečí, ukrytý do tmy.

„Ako vieš, že letíš správnym smerom?“ pýta sa Ana.

„Tu.“ Ukážem na panel. Nechcem ju nudiť vysvetľovaním letových
pravidiel, čo sa prístrojov týka, ale faktom ostáva, že do cieľovej stani-
ce nás navigujú *všetky* prístroje predom mnou: umelý horizont, výškomer,
variometer a, samozrejme, GPS – globálny polohový systém. Poviem jej
o *Charlie Tango* a tiež to, ako je vybavené na nočný let.

Ana sa na mňa pozrie s úžasom v očiach.

„Na streche domu, v ktorom bývam, je heliport. Tam letíme.“

Pozriem späť na panel, skontrolujem všetky údaje. Presne toto milu-
jem: kontrola, vlastná bezpečnosť a pohodlie, ktoré závisia od toho, ako
dobré zvládnem technológiu v kabíne. „Keď letíš v noci, letíš naslepo.
Musíš dôverovať prístrojom,“ vravím jej.

„Ako dlho poletíme?“ pýta sa, trochu sa jej zasekáva dych.

„Necelú hodinu – vietor nám pomáha.“ Znovu na ňu mrknem. „Si
v poriadku, Anastasia?“

„Áno,“ povie zvláštne strohým hlasom.

Je nervózna? Alebo vari ľutuje rozhodnutie ísť so mnou? Táto polemika
ma znepokojí. Nedala mi šancu. Na chvíľu ma vyruší kontrolná veža.

Potom, keď sa dostaneme z oblakov, v diaľke zbadám Seattle – pochodeň blikotajúcu v tme.

„Pozri, tam.“ Nasmerujem jej pozornosť na žiarivé svetlá.

„Vždy takto ohuruješ ženy? „Pod’ si zalietat’ v mojej helikoptére?“

„Nikdy som sem nevzal žiadne dievča, Anastasia. Aj toto robím prvý raz. Páči sa ti to?“

„Som v siedmom nebi, Christian,“ šepne.

„V siedmom nebi?“ spontánne sa pousmejem. A spomeniem si na Grace, moju matku, ako mi hladievala vlasy, keď som jej nahlas čítaval z Kráľa bývalého a kráľa budúceho.

„*Christian, to bolo úžasné. Som v siedmom nebi, drahý chlapče.*“

Mal som sedem rokov a začal som len prednávať rozprávkať.

„Si taký... kompetentný,“ pokračuje Ana.

„No teda, to vám pekne ďakujem, slečna Steelová.“ Po jej nečakanej pochvale pocítim na tvári náhle teplo. Dúfam, že si to nevšimla.

„Zrejme sa ti to páči,“ povie chvíľu nato.

„Čo?“

„Lietanie.“

„Vyžaduje si to kontrolu a sústredenie.“ Dve veci, ktoré mám najradšej. „Ako by som to nemohol milovať. Napriek tomu najviac obľubujem vzlietnutie s využitím vzlaku.“

„Vzlietnutie s využitím vzlaku?“

„Áno. Laici tomu vravia plachtenie. Vetrone a helikoptéry – lietam na oboch.“

Možno by som ju mal vziať plachtiť?

Sa prekonávaš, Grey.

Odkedy máš pri plachtení spoločnosť?

Odkedy mám spoločnosť v Charlie Tango?

Letisková radiaca veža mi znovu pripomenie, aby som sa sústredil na let. Ako sa blížime k predmestiam Seattlu, prestanem bohapusto špekulovať. Už sme blízko. A ja sa onedlho dozviem, či len snívam, alebo ide o skutočnosť. Ana sa sústredene díva z okna, je z toho unesená.

Neviem od nej odlepiť oči.

Prosím, prosím, povedz áno.

„Vyzerá to dobre, však?“ pýtam sa, lebo chcem, aby sa obrátila a ja som

jej uzrel tvár. A ona tak vskutku urobí, dokonca sa nemravne, zvodne pousmeje. „Budeme tam o pár minút,“ dodám.

Atmosféra v kabíne sa odrazu zmení a ja si viac než predtým uvedomujem Aninu prítomnosť. Zhlboka dýcham, nasávam jej vôňu a pocit očakávania. Anin. Môj.

Ako klesáme, navigujem *Charlie Tango* ponad centrum k Escale, môjmu domovu. Srdce mi bije prudšie. Ana sa začne mrviť. Aj ona je nervózna. Dúfam, že nezdupká.

Keď už vidím heliport, opäť sa zhlboka nadýchnem.

Tak sa mi to páči.

Pristaneme hladučko a ja vypnem motor. Pozorujem, ako sa lopatky rotora spomaľujú, až sa zastavia. Sedíme bez slova. Počujem len sykot bieleho šumu cez slúchadlá. Dám si ich dolu, potom ich dám dolu Ane. „Sme na mieste,“ poviem nečujne. Vo svite svetiel na pristávacej dráhe sa jej tvár zdá bledá, jej oči žiarivé.

Božedobry, je nádherná.

Odopnem si popruhy a natiahnem sa, aby som odopol aj ju.

Zahľadí sa na mňa. Dôveruje mi. Je mladá. Je sladká. Z jej opojnej vône sa idem zbláznit.

Budem to s ňou môcť robiť?

Je dospelá.

Môže sa rozhodovať sama za seba.

Chcem, aby ma vnímala takého, aký som... Keď ma lepšie spozná... keď bude vedieť, čoho som schopný. „Nemusíš robiť nič, čo nechceš. Rozumieš, však?“ V tomto musí mať jasno. Chcem, aby sa mi podriadila, no ešte viac chcem jej súhlas.

„Nikdy by som nespravila nič, čo by som nechcela, Christian.“ Vyznieva to úprimne. Som rozhodnutý veriť jej. V hlave mi doznievajú jej upokojujúce slová, vyleziem zo sedadla a otvorím dvere. Potom zoskočím na heliport. Keď vystupuje z helikoptéry, vezmem ju za ruku. Vietor jej rozviera vlasy okolo tváre. Vyzerá stiesnena. Nevie, či je to preto, lebo je tu so mnou sama, alebo preto, že sme tridsať poschodí nad zemou. Viem, že ocitnúť sa tu hore môže vyvolať zvrát.

„Pod.“ Objímam ju okolo pliec, aby som ju chránil pred vetrom, a vedím ju k výťahu.

Keď kráčame k hornému apartmánu, čo je len kúsok, nič nevravíme. Pod čiernym sakom má oblečené svetlozelené tričko. Pristane jej. Zapamätám si, aby som jej kúpil oblečenie aj v modrých a zelených odtieňoch. Samozrejme, ak bude súhlasiť s mojimi podmienkami. Mala by sa obliekať krajšie. Keď sa otvoria dvere do môjho apartmánu, vo výťahovom zrkadle sa nám stretnú pohľady.

Nasleduje ma cez foyer a chodbu do obývačky. „Neodložíš si sako?“ pýtam sa. Ana zavrtí hlavou a zovrie chlopne saka, ako by mi tým chcela ukázať, že si ho chce ponechať.

Okej.

„Dáš si niečo na pitie?“ Skúsím to inak, je mi jasné, že aj ja sa potrebujem napiť, aby som sa upokojil.

Prečo som taký nervózny?

Pretože ju chcem...

„Ja si dám pohár bieleho. Pripojíš sa?“

„Áno, s radosťou,“ povie.

V kuchyni si vyzlečiem sako a otvorím chladničku s vínom. Sauvignon blanc iste prelomí ľady. Vyberiem Pouilly-Fumé, ktoré nemôže sklamať, a pozorujem Anu, ako sa cez balkónové dvere uprene díva von. Keď sa obráti a kráča späť ku kuchyni, pýtam sa jej, či je spokojná s výberom vína.

„Christian, o víne neviem nič. Som si istá, že bude dobré.“

Znie odovzdané.

Doriti. Nevyvíja sa to dobre. Žeby bola zo všetkého až taká hotová? V tom to je?

Nalejem dva poháre a prejdem k nej do stredy obývačky. Vyzerá ako obetný baránok, neodolateľná žena je zrazu preč. Zdá sa stratená.

Presne ako ja...

„Nech sa páči.“ Podám jej pohár, ona si hneď uchlipne a privrie oči, akože jej veľmi chutí. Keď pohár položí, má vlhké pery.

Dobre si vybral, Grey.

„Si voľajako ticho. Už sa ani nečervenáš. Ak mám byť úprimný, takúto bleďú som ťa ešte nevidel, Anastasia. Nie si hladná?“

Krúti hlavou a znovu si chlipne. Možno aj ona sa musí takto povzbudiť. „Máš veľmi veľký byt,“ povie placho.

„Velký?“

„Velký.“

„Áno, je veľký.“ To sa nedá poprieť – má viac ako deväťsto štvorcových metrov.

„Hráš?“ Pozrie sa na klavír.

„Áno.“

„Dobre?“

„Áno.“

„Samozrejme, že sa vôbec pýtam. Existuje niečo, čo nerobíš dobre?“

„Áno... pár takých vecí je.“

Varenie.

Rozprávanie vtipov.

Nenútene, prirodzene sa zhovárať so ženou, ktorá sa mi páči.

Dovoliť niekomu, aby sa ťa dotýkal...

„Chceš si sadnúť?“ ukážem na pohovku. Krátky, náhlivý súhlas mi napovie, že chce. Chytím ju za ruku a vediem k pohovke. Ona sa posadí a šibalsky sa na mňa pozrie.

„Na čom sa zabávaš?“ pýtam sa, keď si sadnem vedľa nej.

„Prečo si mi dal práve *Tess z D'Urbervillovcov*?“

No teda. Čo tým sleduje? „No, povedala si, že máš rada Thomasa Hardyho.“

„To je jediný dôvod?“

Nechcem začínať o tom, že má *vlastný* výtlačok z prvej edície a že bolo lepšie dať jej tento ako *Neblahého Juda*. „Zdalo sa mi to najvhodnejšie. Mohol som ťa bulikať zidealizovanou postavou, napríklad Angelom Clarem, alebo ťa celkom pokoriť postavou ako Alec D'Urberville.“ Je to pomerne pravdivá odpoveď, je v nej i kus ironie, pretože to, čo jej idem navrhnúť, bude veľmi vzdialené jej predstavám.

„Ak mám len dve možnosti, potom sa rozhodnem pre to pokorenie,“ šepne.

Dopekla, vari to nie je, čo chceš, Grey?

„Anastasia, prestaň si, prosím, hrýzť peru. Veľmi ma to rozptyľuje. Ani nevieš, čo vravíš.“

„Veď preto som tu,“ povie. Zuby jej na dolnej pere vlhkej od vína zanechajú nepatrné odtlačky.

Celá ona: znovu neodolateľná, nevyspytateľná v každom ohľade. Môj vták súhlasí.

Zameriavame sa na to, čo je v tomto obchode podstatné. Kým sa však budeme venovať detailom, potrebujem, aby podpísala Dohodu o mlčanlivosti, DOM. Ospravedlím sa a zamierim do pracovne. Zmluva a DOM ležia na tlačiarňi. Zmluvu nechám na stole – neviem, či sa k nej vôbec dostaneme –, zopnem stránky DOM a prinesiem ich Ane.

„Toto je Dohoda o mlčanlivosti.“ Položím dokument na konferenčný stolík pred Anu. Vyzerá zmätená a prekvapená. „Môj právnik na tom trvá,“ dodám. „Ak sa rozhodneš pre druhú možnosť – pokorenie – budeš to musieť podpísať.“

„A ak nechcem nič podpísať?“

„Potom si vyberieš idealistu Angela Clarea. Teda aspoň väčšiu časť príbehu.“ A ja sa ťa nebudem môcť dotknúť. Pošlem ťa domov so Stephanom a budem sa zo všetkých síl snažiť na teba zabudnúť. Môj nepokoj veľmi rýchlo narastá; tento obchod môže skončiť v odpadovom koši.

„Čo to znamená?“

„Znamená to, že o nás nesmieš nič prezradiť. Nič, nikomu.“

Študuje mi tvár, neviem, či je zmätená a či nespokojná.

Obe možnosti prichádzajú do úvahy.

„Okej. Podpíšem to,“ povie.

Nuž, to bolo jednoduché. Podám jej pero – Mont Blanc – a ona ho priloží na riadok, ktorý má podpísať.

„Ani si to neprečítaš?“ pýtam sa, odrazu ma to podráždí.

„Nie.“

„Anastasia, vždy by si si mala prečítať, čo podpisuješ.“ *Ako len môže byť taká ľahkovážna?* Vari ju rodičia nič nenaučili?

„Christian, nerozumieš mi. Ja o nás aj tak nikomu nič nepoviem. Ani Kate nie. Takže je celkom jedno, či nejakú dohodu podpíšem alebo nepodpíšem. Ak je to pre teba alebo pre tvojho právnik, s ktorým si o tom *nepochybn*e hovoril, také dôležité, potom dobre. Podpíšem to.“

Má odpoveď na všetko. Je to osviežujúce. „Trefná poznámka a k veci, slečna Steelová,“ sucho poznamenám.

Rýchlo, nesúhlasne na dohodu mrkne a podpíše ju.

A skôr než jej začnem niečo vysvetľovať, sa ma spýta: „Znamená to, že sa budeš so mnou dnes v noci milovať, Christian?“

Čože?

Ja?

Milovať?

Ach, Grey, okamžite to uveď na správnu mieru. „Nie, Anastasia, tak to nie je. Po prvé, ja sa nemilujem. Ja trtkám, a to tvrdo.“

Zatají dych. Iste o tom premýšľa.

„Po druhé, čakajú nás ďalšie papierovačky. A po tretie, nemáš ani poňatia, o čo tu ide. Ešte sa môže stať, že mi odtiaľto s vreskotom ujdeš! Poď, chcem ti ukázať herňu.“

Zdá sa zmätená; medzi obočím sa jej vytvára malé *v*. „Ide o Xbox?“

Nahlas sa zasmejem.

Ach, bejby.

„Nie, Anastasia, nejde o Xbox, nejde o žiadnu PlayStation. No, poď už.“ Postavím sa a podám jej ruku. Ochotne ju prijme. Vediem ju do haly, potom hore schodmi. Pred dverami do herne postojím, srdce mi ide vyskočiť z hrude.

Tak, a sme tu. Nemám čo stratiť. Lenže – bol som niekedy takýto nervózny? Uvedomujem si, že moje túžby teraz závisia od zvrtnutia kľúča. Odomknem, a v tom momente pocítim potrebu upokojiť ju. „Môžeš kedykoľvek odísť. Helikoptéra je v pohotovosti, môže ťa vziať, kam budeš chcieť. Alebo môžeš prespať tu a ísť domov ráno. Rozhodni sa, ako chceš, bude to v poriadku.“

„Tak už otvor tie prekliate dvere, Christian,“ povie s tvrdohlavým výrazom na tvári a prekríži si ruky.

Ocitáme sa na križovatke. Nechcem, aby utiekla. No ešte nikdy dosiaľ som sa necítil taký odhalený. Dokonca ani v Eleniných rukách... Viem, že dôvodom je Anastasiina nevedomosť o tomto životnom štýle.

Otvorím dvere a nasledujem ju do herne.

Moja sakristia.

Jediné miesto, kde sa cítim sám sebou.

Ana stojí uprostred miestnosti, študuje celú výbavu, súčasť môjho života: korbáče, trstenice, posteľ, lavica. Nič nevraví, asi to vstrebáva. Počujem len ohlušujúci tlkot vlastného srdca, keď mi okolo bubienukov šumí krv.

Tak, a teraz to vieš.

Toto som ja.

Kým čakám, že niečo povie, obráti sa a prebodne ma pohľadom. Moju agóniu tým len predĺži, prejde ďalej do herne, núti ma tak nasledovať ju.

Prstami prejde po semišovom rozvetvenom korbáči, jednom z mojich najobľúbenejších. Poviem jej, ako sa volá, no je ticho. Prejde k posteli, skúma ju rukami, prstami prechádza po vyrezávaných stojkách.

„Povedz už niečo,“ vyzvem ju. Jej mlčanie je neznesiteľné. Musím predsa vedieť, či sa nechystá ujsť.

„Robíš to ty iným, alebo iní tebe?“

No konečne!

„Iným?“ Chce sa mi potiahnuť nosom. „Robím to ženám, ktoré to chcú.“
Je ochotná viesť dialóg. Mám nádej.

Zvraští obočie. „Ak máš ochotné dobrovoľníčky, prečo som tu potom ja?“

„Lebo to chcem robiť s tebou. Strašne.“ Predstava, ako je Ana priviazaná v rôznych polohách v herni, mi zaplaví fantáziu – na kríži, v posteli, na lavici...

„Ach,“ povie a presunie sa k lavici. Oči mi padnú na jej zvedavé prsty, ako hladia kožu na lavici. Dotýka sa jej hlbavo, pomaly, zmyselne – uvedomuje si to?

„Si sadista?“ povie. Veľmi ma tým prekvapí.

Doriti. Nevzdáva sa.

„Som dominantný,“ poviem rýchlo a dúfam, že sa rozhovor posunie ďalej.

„Čo to znamená?“ vyzvedá sa, myslím, že ju to šokovalo.

„Znamená to, že sa mi musíš dobrovoľne poddať, a to vo všetkých oblastiach.“

„Prečo by som to mala robiť?“

„Aby si ma uspokojila,“ šepnem. *Presne to od teba očakávam a potrebujem.* „Keď to zjednodušíme, chcem, aby si ma chcela uspokojiť.“

„Ako to mám spraviť?“ vydýchne.

„Stanovil som pravidlá a chcem, aby si ich dodržiavala. Ty z toho vyťažíš, a mňa to uspokojí. Pokiaľ sa nimi budeš riadiť a ja budem s tebou spokojný, odmením ťa. Pokiaľ nie, potrestám ťa, a ty sa poučíš.“

A už sa neviem dočkať, kedy ťa začnem do všetkého zasväcovať.

Uprene sa zahľadí na trstenice za lavicou. „A ako do toho zapadá toto?“ Mávne rukou navôkol.

„Všetko je to súčasťou motivačného balíčka. Aj odmena, aj trest.“

„Takže teba uspokojí moja podriadenosť.“

Trafili ste do čierneho, slečna Steelová.

„Ide o získanie tvojej dôvery a rešpektu tak, aby si mi dovolila viesť ťa.“ *Potrebujem tvoj súhlas, bejby.* „Vďaka tvojmu podriadeniu sa fantasticky uspokoím, dokonca pocítim radosť. Čím viac sa podriadiš, tým viac sa uspokoím – jednoduchá rovnica, nie?“

„Okej, ale čo z toho budem mať ja?“

„Mňa.“ Myknem plecami. *To je všetko, bejby. Nič iné, len mňa. Mňa celého. No uspokoíš sa aj ty...*

Oči sa jej postupne rozširujú, keď na mňa uprene hľadí a nič nevraví. Je to iritujúce. „Nevysieláš žiadne signály, Anastasia. Vráťme sa dolu. Viem sa tam lepšie sústrediť. Vyvádza ma z miery, keď si tu.“

Natiahnem k nej ruku a ona sa mi na ňu po prvý raz pozrie. Potom prejde očami na moju tvár. Nemá v tom jasno.

Doriti.

Vystrašil som ju. „Neublížim ti, Anastasia.“

Váhavo si vloží ruku do mojej dlane. Som v siedmom nebi. Neušla.

Odlahne mi. Ukážem jej teda spálňu podriadenej.

„Ak ostaneš, prevediem ťa ďalej.“ Vediem ju po chodbe. „Toto bude tvoja izba. Môžeš si ju zariadiť, ako len chceš, dať si sem, čo sa ti páči.“

„Moja izba?! Očakávaš odo mňa, že sa k tebe pristahujem?“ pípne. Celkom ju to vyviedlo z miery.

Okej. Možno som to mal nechať na neskôr.

„Nie natrvalo,“ uistím ju. „Len tak, povedzme, od piatka večera do nedele. Musíme sa o tom všetkom pozhovárať. Prediskutovať to. Teda, ak do toho pôjdeš.“

„Budem spať tu?“

„Áno.“

„Nie s tebou...“

„Nie. Už som ti povedal, s nikým nespávam. Teda okrem teba, keď sa poriadne opiješ.“

„Kde spíš ty?“

„Mám izbu dolu. Pod, už musíš byť hladná.“

„Je to čudné, ale akosi som stratila chuť do jedla,“ vyhlási s príslovečným tvrdohlavým výrazom na tvári.

„Musíš jesť, Anastasia.“

Ak odsúhlasí stať sa mojou, jej stravovacie návyky budú prvou vecou, na ktorej začnem pracovať... To a jej večné mrvenie sa a ošívanie.

Sa prekonávaš, Grey!

„Som si plne vedomý, že ťa vediem po krivolakej ceste, Anastasia. Preto naozaj chcem, aby si si to dôkladne premyslela.“

Nasleduje ma dolu schodmi do obývačky. „Iste sa chceš na niečo spýtať. Podpísala si DOM; môžeš sa ma teda spýtať na čokoľvek, odpoviem ti.“

Ak to má fungovať, bude musieť so mnou komunikovať. V kuchyni otvorím chladničku a nájdem veľký kus syra a trochu hrozna. Gail nevedela, že budem mať spoločnosť; jedla je málo... Rozmýšľam, či by som nemal objednať *takeaway*. Alebo ju vziať do reštaurácie.

Ako na rande.

Ďalšie rande.

Nechcem však takto zvyšovať latku.

Ja predsa nerandím.

Len s ňou...

Pomyslenie na to ma popudí. V košíku na chlieb je čerstvá bageta. Chlieb a syr postačia. Okrem toho vraví, že nie je hladná.

„Sadni si.“ Ukážem na barovú stoličku, Ana si sadne a pozrie sa na mňa. Oči máme na jednej úrovni.

„Spomenul si papierovanie,“ vraví.

„Áno.“

„Aké papierovanie?“

„Nuž, okrem DOM, je tu zmluva, v ktorej sa píše, čo budeme a čo nebudeme robiť. Musím poznať tvoje hranice a ty musíš poznať moje. Všetko je na vzájomnej dohode, Anastasia.“

„A ak do toho nebudem chcieť ísť?“

Doriti.

„To bude v poriadku,“ zaklamem.

„Potom ale medzi nami nič nebude?“

„Nie.“

„Prečo nie?“

„Toto je jediný druh vzťahu, o aký mám záujem.“

„Prečo?“

„Lebo som taký.“

„Ako si sa takým stal?“

„Prečo sú ľudia takí, akí sú? Na to je dosť ťažké odpovedať. Prečo má niekto rád syr, a iný ho nemôže ani cítiť? Máš rada syr? Moja domáca, pani Jonesová, mi ho tu nechala na neskorú večeru.“ Položím pred ňu kus syra.

„Akými pravidlami sa budem musieť riadiť?“

„Všetky som spísal. Keď sa najeme, prejdeme ich.“

„Naozaj nie som hladná,“ šepne.

„Budeš jesť.“

Vzdorovito sa na mňa zahľadí.

„Dáš si ešte pohár vína?“ pýtam sa na udobrenie.

„Áno, rada.“

Nalejem jej do pohára vína a posadím sa vedľa nej. „Zobni si niečo, Anastasia.“

Vezme si pár bobúl hrozna.

To je všetko? To ti stačí?

„Už si takýto dlho?“ pýta sa.

„Áno.“

„Nie je problém nájsť ženy, čo to chcú robiť?“

Ach, keby si len vedela. „To by si sa čudovala.“ Tón môjho hlasu je trpký.

„Prečo potom ja? Naozaj nerozumiem.“ Zjavne je zmätená.

Bejby, prečo by som to nechcel robiť s tebou? Veď si taká krásna.

„Anastasia, už som ti to povedal. Niečo na tebe je. Nemôžem ťa len tak nechať. Som to, čo je nočný motýľ, keď uzrie svetlo lampy. Strašne ťa chcem, najmä teraz, keď si znovu hryzieš peru.“

„Myslím, že si to povedal naopak,“ povie mäkko. Vyruší ma to.

„Jedz!“ prikážem jej, aby som zmenil tému.

„Nie. Ešte som nič nepodpísala, takže myslím, že sa ešte chvíľu budem riadiť vlastnou vôľou, ak dovoľíš.“

Ach... tie pekné ústa.

„Ako si želáte, slečna Steelová.“ Potiahnutie nosom radšej skryjem.

„Koľko žien?“ pýta sa a vloží si do tých sladkých úst bobuľu hrozna.

„Pätnásť.“ Musím odvrátiť zrak.

„Ostávali dlho?“

„Niektoré.“

„Ublížil si niekedy niekto?“

„Áno.“

„Veľmi?“

„Nie.“ Dawn to nakoniec zvládla, ale to ňou otriaslo. Ak mám byť úprimný, ani mne nebolo všetko jedno.

„Aj mne ublížiš?“

„Čo máš presne na mysli?“

„Fyzicky. Ublížiš mi fyzicky?“

Pôjdem len potiaľ, pokiaľ to vydržíš.

„Keď bude treba, potrestám ťa a bude to bolieť.“

Napríklad, keď sa opiješ a vystavíš sa tak nebezpečenstvu.

„Bili ťa niekedy?“ pýta sa.

„Áno.“

Veľa, veľa ráz. Elena bola expertka na trstenicu. Bravúrne. Je to jediný dotyk, čo tolerujem.

Rozšíria sa jej zreničky, položí nedojedené bobule hrozna na tanier a opäť si uchlipne z vína. Jej nechť do jedla ma irituje, i mne ovplyvňuje apetít. Možno by som mal ísť rovno na vec a zoznámim ju s pravidlami.

„Podme to prediskutovať do pracovne. Chcem ti niečo ukázať.“

Nasleduje ma, sadne si na koženú stoličku pred stolom, o ktorú sa opieram. Prekríži si ruky.

Toto chce vedieť. Som strašne rád, že je zvedavá – zatiaľ neušla. Vezmem jednu stránku zmluvy položenú na stole a podám jej ju. „Toto sú pravidlá. Môžu sa meniť. Sú súčasťou zmluvy, ktorú dám aj tebe. Prečítaj si ich, potom to preberieme.“

Prebehne očami po stránke. „Maximálne hranice prípustnosti?“ pýta sa.

„Áno. Čo nebudeš robiť, čo ja nebudem robiť. Musí to byť v zmluve vyšpecifikované.“

„Nie som si istá, či chcem, aby si mi kupoval šaty. Pripadá mi to ne-správne.“

„Chcem na teba utrácať. Veľa utrácať. Dovoľ mi kúpiť ti pár vecí. Možno ťa budem potrebovať ako spoločníčku pri rôznych príležitostiach.“

Grey, čo to trepeš? To by bolo prvý raz. „A chcem, aby si bola dobre oblečená. Som si istý, že keď začneš pracovať, tvoj plat nepostačí na šaty, aké chcem, aby si nosila.“

„Ale nebudem ich musieť nosiť, keď nebudem s tebou, však?“

„Nie, to nie.“

„Okej. Nechcem cvičiť štyrikrát do týždňa.“

„Anastasia, potrebujem, aby si bola pružná, silná a vitálna. Ver mi, potrebuješ cvičiť.“

„Ale určite nie štyrikrát do týždňa. Čo tak trikrát?“

„Chcem, aby si cvičila štyrikrát.“

„Myslela som, že vyjednávame...“

Znovu je neodolateľná, berie mi vietor z plachiet.

„Okej, slečna Steelová, ďalší bod pre vás. Čo tak hodinu trikrát do týždňa a polhodinu raz do týždňa?“

„Tri dni, tri hodiny. Nadobúdam presvedčenie, že si poriadne zacvičím, aj keď budem s tebou.“

Tak to teda dúfam.

„Presne tak. Okej, dohodnuté. Určite nechceš prísť na stáž do mojej firmy? Si dobrá vyjednávateľka.“

„Nie, nemyslím, že je to dobrý nápad.“

Samozrejme, má pravdu. Okrem toho je to moje pravidlo číslo jeden: nikdy nepreťahovať zamestnankyne.

„Takže, hranice... Moje sú takéto.“ Podám jej zoznam.

Tak, a je to tu. Vyhrám alebo prehrám. Vlastné hranice viem naspamäť. V hlave si ich odľakávam zo zoznamu, keď ju sledujem pri čítaní. Ako sa blíži k záveru, tvár má stále bledšiu a bledšiu.

Doriti, dúfam, že ju to nevystraší.

Chcem ju. Chcem, aby sa mi podriadila... strašne to chcem. Preglgne a nervózne sa na mňa pozrie. *Ako by som ju len presvedčil, aby to skúsila?* Mal by som ju upokojiť, mal by som jej ukázať, že viem byť starostlivý.

„Chceš niečo dodať?“

V hĺbke duše dúfam, že nič nedodá. V jej prípade chcem mať neobmedzenú moc. Uprene sa na mňa díva, nenachádza slová. Irituje ma to. Nie som zvyknutý čakať na odpovede. „Je tam niečo, čo by si nespravila?“ povzbudím ju.

„Neviem.“

Nie je to práve odpoveď, čo som čakal.

„Čo tým chceš povedať – že nevieš?“

Pomrví sa na sedadle, vyzerá, že nie je vo svojej koži, zuby jej zabiehajú k dolnej pere. *Opäť.* „Nikdy som takéto niečo nerobila.“

Dopekla, jasné, že nie.

Trpezlivosť, Grey, prezmilovaniebožie. Zaplavil si ju množstvom informácií. Aj naďalej volím priateľský prístup. Je to pre ňu nové.

„Nuž, keď si mala sex, robili ste niečo, čo sa ti nepáčilo?“ Spomeniem si na toho fotografa, čo sa na ňu včera lepil.

Začervená sa. Vzbudí to vo mne záujem. Aké veci sa jej nepáčili? Je v posteli aktívna, podnikavá? Zdá sa mi taká nevinná. Za normálnych okolností to nepovažujem za pozitívum.

„Môžeš mi to povedať, Anastasia. Musíme byť k sebe úprimní, inak to nebude fungovať.“ Naozaj ju musím povzbudiť, aby sa odviazala – veď nechce o sexe ani len rozprávať. Znova sa zamrví, znova si uprene hľadí na prsty.

No tak, Ana.

„Povedz mi to,“ prikážem jej. *Panebože, teraz ma skutočne frustruje.*

„No, vieš, ešte som nemala sex, takže neviem,“ šepne.

Zem sa zastaví.

Tak to jej teda, došľaka, neverím.

Ako to?

Prečo?

Dopekla!

„Nikdy?“ Som skeptický.

Krúti hlavou, má doširoka roztvorené oči.

„Si panna?“ Nemôžem tomu uveriť.

Prikývne, očividne sa za to hanbí. Privriem oči. Nemôžem sa na ňu pozrieť.

Ako som sa len mohol takto kopnúť?

Lomcuje mnou hnev. Čo už len môžem robiť s pannou? Dívam sa na ňu uprene, telo mi zaplavuje zúrivosť.

„Prečo si mi to, došlaka, nepovedala?!“ zahromžím a začnem chodiť hore-dolu po pracovni. *Načo mi je panna?* Ospravedlňujúco mykne plecocom, nenachádza slov.

„Nerozumiem, prečo si mi to nepovedala.“ V mojom hlase musí badať hnev.

„Nikdy to neprišlo na pretras,“ povie. „Nemám vo zvyku hovoriť to každému, koho stretnem. Chcem povedať – veď sa sotva poznáme.“

Ako vždy – trefná poznámka. Nemôžem uveriť, že som ju previedol herňou – ďakujem nebesám za DOM.

„Nuž, teraz toho o mne vieš oveľa viac,“ štekem. „Vedel som, že si neskúsená, ale *panna!* Dopekla, Ana, veď som ti práve ukázal...“

Nejde len o herňu. Teraz pozná moje pravidlá, pozná maximálne hranice prípustnosti. No je bez akejkoľvek skúsenosti. Ako som to mohol spraviť? „Nech mi boh odpustí,“ zamumlem sám pre seba. Neviem, kam z konopí.

Potom mi napadne prekvapivá myšlienka – náš jediný bozk vo výťahu, kde som ju mohol pretiahnuť na mieste. Bol to jej prvý bozk?

„Pobozkal ňu niekto okrem mňa?“ Prosím, povedz áno.

„Samozrejme.“ Zdá sa, že ju to urazilo. No áno, už ju niekto pobozkal, ale asi nie veľakrát. A z nejakého neznámeho dôvodu ma táto informácia... poteší.

„Ako to, že ti žiadny mladý fešák neučaroval? Tomu teda nerozumiem. Máš dvadsaťjeden rokov, bezmála dvadsaťdva. Si krásna.“ Prečo ju žiadny chlap nezlákal do postele?

Došlaka, čo keď je nábožensky založená? Ale nie, to by bol predsa Welch odhalil. Uprene si hľadí na prsty, myslím, že sa usmieva. Vidí sa jej to zábavné? Najradšej by som sa vyfackoval. „A to tu bez mihnutia oka preberáš, čo chcem s tebou robiť? S nulovými skúsenosťami?“

Slová mi akosi nejdú na jazyk. Čo sa deje?

„Ako sa ti podarilo vyhnúť sexu? To mi teda vysvetli, prosím ňu.“ To-muto skutočne nerozumiem. Ja na škole – a čo si z tohto obdobia pamätám, je, že všetky decká trkali ako zajace.

Všetky okrem mňa.

Je to temná spomienka. Podarí sa mi ju na chvíľu zahnať do kúta. Ana mykne plecom, útle plecica sa jej máličko nadvihnú. „Nik ma v podstate... No, veď vieš...“ Vetu nedokončí.

„Nik ťa v podstate čo? Nepovažoval za atraktívnu? Alebo ti nebol nik dosť dobrý? A ja som?“

Ja?

Naozaj je úplne neskúsená. Ako by mohla byť podriadenou, keď nemá o sexe ani páru? Toto nemôže fungovať... Všetky prípravy, čo som spravil, sú zrazu v keli. Tento obchod sa uzavrieť nedá.

„Prečo si na mňa taký nazlostený?“ šepne.

Mohol som si myslieť, že to takto pochopí. *Daj to na pravú mieru, Grey.*

„Nie som nahnevaný na teba, som nahnevaný na seba. Jednoducho som si myslel...“ *Prečo by som mal byť, doparoma, nahnevaný na teba?* Toto je ale poriadne domrvené. Hrabnem si rukami do vlasov, snažím sa ovládať.

„Chceš odísť?“ pýtam sa, bojím sa o ňu.

„Nie, len že by si to chcel ty,“ povie mäkko, v hlase jej badať ľútosť.

„Samozrejme, že nie. Som rád, že si tu.“ Ako tú vetu vyslovím, sám seba prekvapím. *Naozaj som rád, že je tu. Že som s ňou. Je taká... Je taká iná. Chcem ju pretiahnuť a naložiť jej na zadok a vidieť, ako jej pod mojiimi rukami ružovie alabastrová pokožka. Lenže to v tomto okamihu neprichádza do úvahy, však? Hoci, pokiaľ ide o to pretiahnutie... to by som hádam mohol. Pomyslenie na to ma samého pred sebou odhalí. Mohol by som ju vziať do postele, zasvätiť ju. Bola by to pre nás oboch nová skúsenosť. Chcela by to? Predtým sa ma spýtala, či sa s ňou budem milovať. Mohol by som to skúsiť. Bez toho, aby som ju priviazal.*

Lenže čo ak sa ma dotkne?

Došľaka. Mrknem na hodinky a všimnem si, že je už neskoro. Keď sa na ňu opäť pozriem a vidím, ako sa pohráva so spodnou perou, vzruším sa.

Chcem ju stále, aj napriek jej nevinnosti. Mohol by som s ňou ísť do postele? A chcela by, keď to už teraz o mne vie? *Dopekla*, to netuším. Jednoducho sa jej spýtam... Ona ma i naďalej vzrušuje, znovu si hryzie peru. Upozorním ju na to a ona sa ospravedlní.

„Nemusíš sa ospravedlňovať. Hovorím to len preto, že aj ja by som ťa chcel pohrýzť. Poriadne pohrýzť.“

Začne trhane dýchať.

Ach. Možnože má záujem. *Áno. Poďme na vec.* Už som sa rozhodol.

„Pod,“ navrhnem, chytím ju za ruku.

„Čože?“

„Ideme to hneď a zaraz napraviť.“

„Čo tým myslíš? Čo ideme hneď a zaraz napraviť?“

„Tú vec. Ana, idem sa s tebou pomilovať.“

„Ach...“

„Teda, ak chceš. Aby si rozumela, nechcem nič zneužiť.“

„Myslela som, že sa nemiluješ. Myslela som, že tvrdo trtkáš,“ vraví zastretým a čertovsky zvodným hlasom, má doširoka roztvorené oči, zväčšujú sa jej zreničky. Od túžby je celá rozhorúčená – aj ona to chce.

Vzkypí vo mne celkom neočakávaná radosť. „Môžem urobiť výnimku, alebo skombinovať dve veci, uvidíme. Naozaj sa chcem s tebou pomilovať. Pod' so mnou do postele, prosím. Chcem, aby to všetko fungovalo, ale skutočne musíš aspoň trochu vedieť, čo z toho vyplýva. Dnes večer ťa môžem zasvätiť – naučiť základom. To však neznamená, že sa zrazu zmením na muža srdca a kvetov – je to len spôsob, ako sa niekam dostať; tam, kam chcem ja, a dúfam, že aj ty.“ Slová zo mňa tečú ako divá riava.

Grey! Spamätaj sa!

Zružovejú jej líca.

No tak, Ana – áno alebo nie? Už to nevydržím.

„Ale ja som ešte nerobila všetky veci, čo máš na zozname pravidiel.“ Jej hlas je plachý. Bojí sa? Dúfam, že nie. Nechcem, aby sa bála.

„Zabudni na pravidlá. Pre dnešnú noc na to všetko zabudni. Chcem ťa. Chcel som ťa, odkedy si mi vpadla do kancelárie. A viem, že aj ty chceš mňa. Ak by to tak nebolo, nesedela by si tu pokojne a nerozoberala trest a maximálne hranice prípustnosti. Prosím, Ana, staň sa túto noc mojou.“

Znovu jej ponúknem ruku. Tentoraz ju prijme a ja ju vezmem do náručia, kolíšem ju na hrudi celú rozhorúčenú. Je prekvapená, lapá po dychu, a ja cítim jej telo na mojom. Zaplaví nás tichá tma, možno ju riadi moje libido. Chcem ju. Je taká rozkošná. Toto dievča ma bez prestávky

mätie. Odhalil som pred ňou svoje temné tajomstvo, no ona ostala. Ne-
utiekla.

Ťahám ju za vlasy, približujem si jej tvár k mojej, uprene hľadím do jej
podmanivých očí.

„Si veľmi statočná mladá dáma,“ vydýchnem. „Som z teba hotový.“
Lahnem si a nežne ju pobozkám. Potom sa jej zubami pohrám s dolnou
perou. „Do tejto pery chcem zahryznúť.“ Potiahnem silnejšie, ona za-
mraučí. Môj vták okamžite stvrdne.

„Ana, prosím, dovoľ mi pomilovať sa s tebou,“ šepnem jej do úst.

„Áno,“ odvetí. A moje telo sa rozsvieti ako Deň nezávislosti v Spojen-
ých štátoch.

Spamätaj sa, Grey. Ešte sme si nestanovili pravidlá, nedohodli hranice,
nemôžem s ňou robiť, čo sa mi zachce – napriek tomu som vzrušený,
pripravený na akciu. Je to neznámy, no povznášajúci pocit – keď mnou
zmieta túžba po tejto žene. Som na vrchole gigantického toboganu.

Vanilkový sex?

Podarí sa mi to?

Bez ďalšieho slova ju vyvediem z pracovne, prejdeme cez obývačku
a chodbu, vojdeme do spálne. Ide so mnou, zvierá mi dlaň.

Doriti. Antikonцепcia. Je mi jasné, že pilulky neberie... Našťastie mám
v zásobe kondómy. V Aninom prípade sa aspoň nemusím obávať býva-
lých milencov. Pri posteli ju pustím, podídem k bielizníku, dám si dolu
hodinky, topánky a ponožky.

„Predpokladám, že antikoncepčné pilulky neberieš.“

Pokrúti hlavou.

„Myslel som si to.“ Zo zásuvky vyberiem balíček kondómov. Chcem
jej dať najavo, že som pripravený. Prezerá si ma, jej oči sa v krásnej tvári
zdajú neskutočne veľké, na chvíľu zaváham. Toto bude pre ňu zname-
nať veľa, však? Pamätám si, keď som to robil prvý raz. Bolo to s Elenou
a príšerne som sa hanbil... Potom prišlo blahodarné vyslobodenie, ako-
by ho zoslali samotné nebesá. Hlboko v duši cítim, že by som ju mal
poslať domov. Ale, popravde, nechcem, aby odišla. Chcem ju. Ba čo
viac, vidím vlastnú túžbu, ako sa odráža v jej tvári, v jej tmavnúcich
očiach.

„Chceš, aby som zatiahol žalúzie?“ pýtam sa.

„Nemusíš,“ povie. „Myslela som, že vo svojej posteli nedovolíš spať nikomu inému.“

„Kto vraví, že ideme spať?“

„Ach...“ Pery jej vytvoria perfektné maličké *o*. Môj vták ďalej tvrdne. Presne, chcel by som jej to urobiť do úst – do toho *o*. Prikradnem sa k nej, akoby bola koristou, čo som ulovil. *Ach, bejby, chcem sa do teba skryť*. Plytko, rýchlo dýcha. Má ružové líca... Je v pozore, no je aj vzrušená. Je mi vydaná na milosť a nemilosť, cítim sa pri nej mocný. Netuší, čo jej idem spraviť. „A teraz si toto sáčko vyzlečieme, čo povieš?“ Načiahnem sa k nej a opatrne jej ho stiahnem cez plecيا. Potom ho zložím a dám na stoličku.

„Ana Steelová, máš ty vôbec predstavu, ako veľmi Ťa chcem?“

Nadýchne sa a pootvorí pery. Natiahnem sa a dotknem sa jej líca. Pod vankúšikmi prstov, ktorými jej prechádzam dolu k brade, pocítim jej pokožku – má ju hebkú ako okvetné lístky. Je vzrušená – stratená –, mám ju v moci. Už teraz je moja. Je to opojné.

„Vieš ty, čo ti idem spraviť?“ poviem takmer nečujne a vezmem jej bradu medzi palec a ukazovák. Lahnem si a prudko ju pobozkám, vymodelujem si jej pery do mojich. Bozk mi opätuje, pôsobí hebká a sladká a odovzdane a ja pocítim spaľujúcu túžbu vidieť ju celú celučičkú. Rýchlo jej porozopínam gombíky, pomaly vyzlečiem blúzku; nechám ju spadnúť na zem. Postavím sa, aby som sa jej lepšie prizrel. Má na sebe svetlomodrú podprsenku, čo jej priniesol Taylor.

Je očarujúca.

„Ach, Ana. Máš tú najkrajšiu pleť, bledučku, bezchybnú. Chcem bozkávať jej každý, každučký kúsok.“ Na pokožke nemá jedinú stopu. Znepokojí ma to. Chcem na nej vidieť stopy... ružové... možno s nepatrnými, tenučkými odtlačkami po korbáči.

Zružovie ako skvostná ružička – nepochybujem, že sa veľmi hanbí. Ak už nič iné, aspoň ju naučím, aby sa pre vlastné telo nerozpakovala. Načiahnem sa hore, potiahnem jej gumičku vo vlasoch a rozpustím ich. Roztancujú sa jej okolo tváre. Sú bohaté, gaštanové, padajú jej až na prsia.

„To je ono, páčia sa mi brunetky.“ Je rozkošná, výnimočná, hotový poklad.

Držím jej hlavu, prstami jej prechádzam po vlasoch, priťahujem ju

k sebe, posievam ju bozkami. Zavzdychá a pootvorí pery, dovolí mi tak preniknúť jej do teplých, vlhkých úst. Rezonuje vo mne jej sladký, súhlasný ston – rezonuje až na špičke môjho vtáka. Jej jazyk sa placho dotkne môjho, hanblivo skúša moje ústa a z nejakého nepochopiteľného dôvodu ma jej trošku nešikovná neskúsenosť privádza... do varu.

Chutí tak opojne, tak žiadostivo. Víno, hrozno a nevinnosť – účinná, ťažká kombinácia vôní. Oviním ruky pevne okolo nej. Uľaví sa mi, že ma chytí len za ramená. Jednu ruku mám v jej vlasoch a pridržam si ju, druhou jej prejdem po chrbtici až k ritke a pritlačím ju k sebe, aby cítila moju erekciu. Znovu zastoná. Ďalej ju posievam bozkami, nabádam jej neškolený jazyk, aby mi preskúmal ústa. Tak ako ja preskúmam jej. Keď si posúva ruky nahor po mojich ramenách, stuhnem. Na sekundu sa zľaknem, kde sa ma ďalej dotkne. Hladí mi líce, potom vlasy. Trochu ma to vyvedie z rovnováhy. Ale keď mi zaborí prsty do vlasov a začne ich jemne poťahovať...

Dopekla, to je teda pocit.

Vzápätí zastenám, no pokračovať jej nedovolím. Skôr než sa ma môže opäť dotknúť, pritlačím ju k posteli a klaknem si. Chcem, aby si zlobiekla džínsy – chcem ju nahú, chcem ju vzrušiť ešte viac, chcem jej zabrániť, aby sa ma dotýkala. Pevne ju chytím za boky, jazykom prejdem od pásu džínsov nahor až k pupku. Stuhne a prudko sa nadýchne. Došľaka, ako len nádherne vonia a chutí – ako ovocný sad na jar. Chcem si užiť. Znovu mi hrabne do vlasov. Uvedomím si, že to mi neprekáža. Vlastne sa mi to páči. Hryznem jej do boku, ona mi nato pevnejšie zovrie vlasy. Oči má privreté, ústa ochabnuté, dychčí. Keď sa načiahnem, aby som jej rozopol gombík na džínsoch, otvorí oči. Jeden druhého skúmame. Pomaly jej rozopínam zips a rukami obľápam zadok. Zájdem jej pod pás nohavíc, ruky mám na jej hebkej ritke, sťahujem jej džínsy.

Neviem prestať. Chcem ju šokovať... vyskúšať jej hranice tu a teraz. Stále sa jej pozerám do očí, naschvál si obliznem pery, potom sa nakloním dopredu a nosom jej prejdem stredom nohavičiek. Nasávam jej vzrušenie. Privieram oči, vychutnávam si ju.

Panebože, je taká rozkošná.

„Nádherne voniaš.“ Od vzrušenia mám zastretý hlas, moje džínsy sú viac a viac nepohodlné. Musím si ich vyzliecť. Jemne ju položím na posteľ, uchopím jej pravú nohu a rýchlo jej stiahnem tenisku i ponožku. Aby

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.